Sfânta Mahramă a Domnului - Icoana cu chipul Domnului nostru Iisus Hristos nefăcută de mână omenească

(16 august)

Sfânta Mahramă a Mântuitorului Iisus Hristos este cinstită în fiecare an la 16 august în Biserica Ortodoxă Română. Conform Tradiției, pânza a fost dată de Iisus Hristos regelui Abgar al Edessei pentru a fi vindecat de lepră. Pe mahramă a rămas imprimat chipul Mântuitorului care, de-a lungul timpului, a constituit model pentru iconografi. Ea este cea mai veche reprezentare a chipului Mântuitorului. Sfântul Ioan Damaschin spune aşa: "A venit la noi cuvânt din bătrâni că Avgar, regele Edessei, auzind de Domnul, s-a aprins de dragoste dumnezeiască şi a trimis soli, cerându-I să-l viziteze. Iar dacă ar refuza să facă aceasta, a poruncit unui pictor să facă chipul Lui. Lucru acesta ştiindu-l Cel care cunoaşte toate şi pe toate, a luat o

bucată de pânză şi lipind-o de faţa Sa, s-a imprimat acel chip care se păstrează până azi".

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (august), ziua a şaisprezecea - Aducerea din Edesa a celei nefăcute de mână Icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, adică Sfânta Mahramă. Şi Sfântul mucenic Diomid (Minei)..... 6
Canon de rugăciune la praznicul Sfintei Mahrame a Domnului..... 33
Acatistul nefăcutului Chip al Domnului nostru Iisus Hristos..... 40
Rugăciune..... 49
Akathist to our Sweetest Lord Jesus Christ 50
Imnografie 61
Viețile Sfinților - Povestire despre chipul Domnului nostru Iisus Hristos cel nefăcut de mână şi despre aducerea lui de la Edesa în Constantinopol..... 62
Sinaxar 16 august..... 68
Proloagele din 16 august..... 78
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 16 august..... 85
Ştefan Ionescu-Berechet - Lumea Credinței - Din tainele icoanei:Icoana Domnului cea nefăcută de mână..... 91
Ilarion Alfeyev, mitropolit de Volokolamsk - Care este prima icoană a Mântuitorului?..... 96
Pr. Adrian Agachi - Sfânta Mahramă, prima icoană nefăcută de mână..... 98
Anca Tuică - Sfânta Mahramă - prima icoană a Mântuitorului Hristos.....102
Mahrama lui Avgar 106
16 august: Sfânta Mahramă a Domnului.....111
Sfânta Mahramă a Domnului.....114
Teodor Cenuşă - Sfânta Mahramă a Domnului.....116
Hramul Bisericii ieşene „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinții martiri Brâncoveni“.....118
Mihai Alex Olteanul - Icoana Mineiului pe luna august 124
Icoane.....130

Evanghelia şi Apostolul zilei

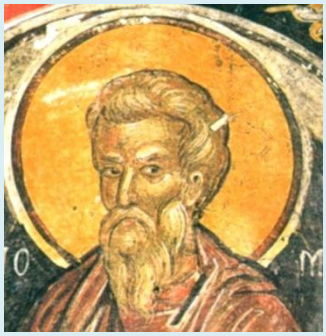

Evanghelia

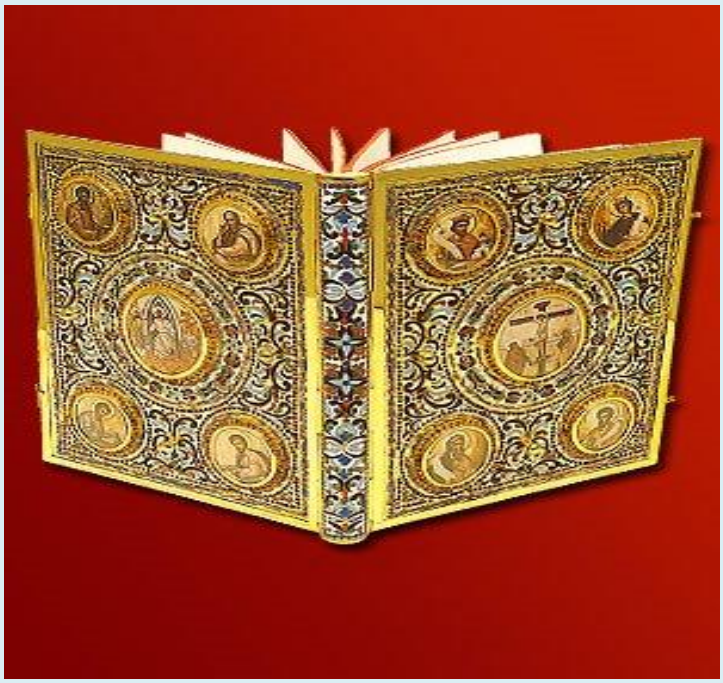

Ev. Luca 9, 51-57; 10, 22-24

În vremea aceea,

51. Şi când s-au împlinit zilele înălţării Sale, El S-a hotărât să meargă la Ierusalim.
52. Şi a trimis vestitori înaintea Lui. Şi ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El.
53. Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim.

54. Şi văzând aceasta, ucenicii Iacov şi Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut şi Ilie?
55. Iar El, întorcându-Se, i-a certat şi le-a zis: Nu ştiţi, oare, fiii cărui duh sunteţi? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.
56. Şi s-au dus în alt sat.
57. Şi pe când mergeau ei pe cale, zis-a unul către El: Te voi însoţi, oriunde Te vei duce.

22. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte cine este Fiul, decât numai Tatăl, şi cine este Tatăl, decât numai Fiul şi căruia voieşte Fiul să-i descopere.
23. Şi întorcându-Se către ucenici, de o parte a zis: Fericiţi sunt ochii care văd cele ce vedeţi voi!
24. Căci zic vouă: Mulţi prooroci şi regi au voit să vadă ceea ce vedeţi voi, dar n-au văzut, şi să audă ceea ce auziţi, dar n-au auzit.

Apostol

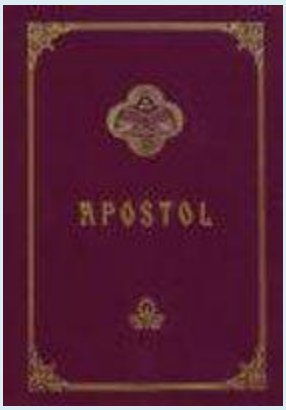

Epistola către Timotei a Sfântului Apostol Pavel

I Timotei 3, 13-16; 4, 1-5

Fiule Timotei,
13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc şi mult curaj în credinţa cea întru Hristos Iisus.
14. Îţi scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să ştii, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.

16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.

1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.
3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

În această lună (august), ziua a şaisprezecea - Aducerea din Edesa a celei nefăcute de mână Icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, adică Sfânta Mahramă. Şi Sfântul mucenic Diomid (Minei)

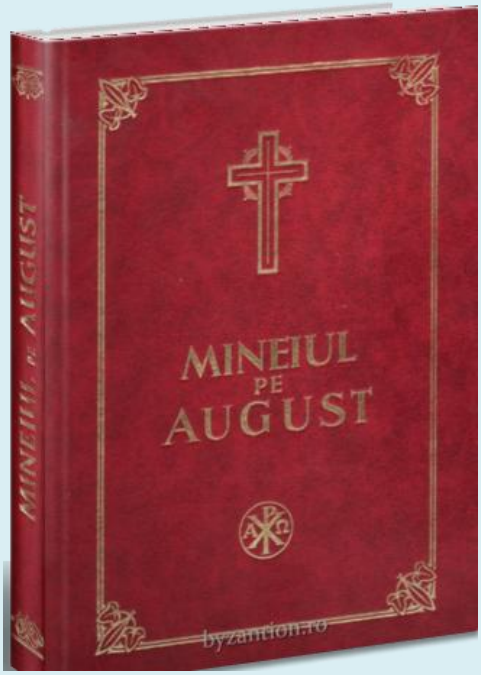

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6 ale Prazniculuі 3 şi ale Sfântului Chip 3.

Stihirile prazniculuі, glasul al 2-lea.

Podobie: Cu ce cununi de laude...

Cu ce ochi noi pământenii, vom privi la icoana Ta ? La care oştile îngereşti a privi fără temere nu pot, fiind cu dumnezeiască lumină strălucită. Că iese astăzi din pământul celor necredincioşi, şi la cetatea cea împărătească, şi la poporul cel credincios vine cu dumnezeiasca voinţă, la a căreia intrare se arată împăraţii, căzând înaintea ei cu frică Hristoase şi cu credinţă.

Cu ce palme noi pământenii, cei întinaţi cu păcate, ne vom atinge Cuvinte de icoana Ta? A Dumnezeului nostru Celui fără păcat, care eşti neapropiat de întinare. Heruvimii îşi acoperă ochii tremurând; nu pot suferi Serafimii să vadă slava

Ta, cu frică slujeşte Ţie făptura. Deci să nu ne osândeşti pe noi Hristoase, care cu nevrednicie, sărutăm cu credinţă chipul Tău cel înfricoşat.

Iarăşi a sosit dumnezeiască zi de prăznuire stăpânească; că Cel ce şade întru cele înalte, acum ne-a cercetat pe noi arătat, prin cinstită icoana Sa. Cela ce sus este de Heruvimi nevăzut, Se vede prin scrisoare de aceia cărora S-a asemănat Cel închipuit cu prea curat degetul Tatălui, negrăit după asemănarea Lui. Căruia închinându-ne, cu credinţă şi cu dragoste ne sfinţim.

Alte **Stihiri** ale mucenicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu ajutorul Duhului te-ai învrednicit prea fericite a tămădui patimi, a izgoni boli, şi a goni duhurile cele prea viclene, vitejeşte prăpădind închinăciunile lor, prin împotrivirile chinurilor tale mucenice, purtătorule de cunună Diomide, împreună cetăţeanule cu îngerii, şi locuitorule împreună cu purtătorii de chinuri.

Sârguitu-te-ai cu lupte, şi călătoria ţi-ai săvârşit, şi credinţa ai păzit, şi ai alergat către Dumnezeu, primind de la Dânsul minunile darurilor şi cununa biruinţei, cea neveştejită, mărite, ca un mucenic nebiruit, ca un moştenitor Împărăţiei celei de sus, rugându-te pentru lume.

În calea mărturisirii Tale Doamne, veselindu-se Diomid ca într-o bogăţie, tăindu-i-se capul, şi-a dat prin voirea Ta duhul său, în mâinile Tale Hristoase, şi s-a făcut povăţuitor adevărului către cei fără de Dumnezeu, ce se orbise minunat şi au văzut prin credinţă.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Iubitorule de oameni, Stăpâne, mare este adâncul purtării Tale de grijă, pentru că în neamurile neamurilor bine făcând zidirii Tale, ai închipuit icoana prea curatei feţei Tale, şi credinciosului Avgar o ai trimis, celui ce dorea să Te vadă, pe Tine, Cel de Heruvimi nevăzut după Dumnezeire. Ca văzând noi chipul Tău, al Celui ce Te-ai întrupat pentru noi, şi ai pătimit de voie, spre a Ta dragoste să ne învăpăiem, pe care spre noi o ai vărsat, pentru mare mila Ta.

Şi acum..., a prazniculuі, glasul al 6-lea.

Veniţi să prăznuim adormirea cea în toată lumea vestită, a Născătoarei de Dumnezeu, celei cu totul fără prihană, că astăzi îngerii prăznuiesc, cinstită mutarea Maicii lui Dumnezeu, şi la veselie ne cheamă pe noi pământenii, ca să strigăm cu glas neîncetat: Bucură-te, ceea ce te-ai mutat de pe pământ, şi la cereştile lăcaşuri te-ai dus. Bucură-te, ceea ce ai adunat întru una, ceata ucenicilor prin nor uşor; bucură-te, nădejdea şi mântuirea noastră, că pe tine neamul creştinesc, neîncetat te fericim.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea.

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Ceata ucenicilor s-a adunat de la margini, în satul Ghetsimani, să îngroape trupul tău cel de Dumnezeu primitor, Maica lui Dumnezeu.

Stih: Scoală-te Doamne întru odihna Ta, Tu şi sicriul sfinţirii Tale.

O tainele tale, celei mai presus de fire, prea curată! Căci ca o Maică a lui Dumnezeu fiind, luminat ai purces acum către Dânsul, Născătoare de Dumnezeu.

Stih: Juratu-s-a Domnul lui David cu adeverinţă, şi nu Se va lepăda de dânsa.

Scară este mormântul Fecioarei şi de Dumnezeu Născătoarei, care duce la Cer, pe cei ce pururea cu credinţă, o slăvesc pe dânsa.

Slavă..., a Sfântului Chip, glasul al 6-lea.

Doamne Cela ce Te-ai întrupat precum ai ştiut, primit-ai de voie sărăcia noastră, şi bogăţia milostivirii ne-ai arătat, prin care pe mine ţărâna, m-ai îndumnezeit. Slăvimu-Te pe Tine, Iubitorule de oameni, văzând chipul purtării Tale de grijă al icoanei Tale. Prin aceasta neoprită intrare în Eden Mântuitorule dăruieşte robilor Tăi, trecându-le toate greşalele.

Şi acum..., a praznicului, glasul al 6-lea.

La Adormirea ta cea fără de moarte, Născătoare de Dumnezeu, Maica vieţii, norii au răpit pe apostoli prin văzduh, şi pe cei risipiţi prin lume, întru o ceată i-au pus, înaintea prea curatului tău trup, care şi îngropându-l cu cinste, glasul lui Gavriil au

strigat cântând: Bucură-te, cea plină de dar, Fecioară Maică care nu ştii de mire, Domnul este cu tine, cu care împreună ca pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfintei Icoane, glasul al 2-lea: Preacuratului Tău Chip ne închinăm Bunule, cerând iertare greşalelor noastre Hristoase Dumnezeule, că de voie bine ai voit cu trupul a Te sui pe Cruce, ca să mântuieşti din robia vrăjmaşului, pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm Ţie: Toate le-ai umplut de bucurie Mântuitorul nostru, Cela ce ai venit să mântuieşti lumea.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul.... Troparul sfintei icoane, de 2 ori.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1,

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Darul Tău Mântuitorule spre noi s-a vărsat, văzut fiind Tu, Cela ce eşti neajuns, şi întunericul înşelăciunii l-a stins. Drept aceea, întru lumina feţei Tale, paşii noştri îndreptează-i, ca întru poruncile Tale umblând, să ne învrednicim a Te vedea pe Tine, lumina cea neapropiată. (de două ori)

Slavă..., Şi acum... a praznicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Văzând cu adevărat, oştile îngereşti mutarea ta, prea curată Maica lui Dumnezeu, binecuvântată cu totul lăudată Preasfântă, având voia Celui ce S-a născut din tine, a

adunat ceata ucenicilor, şi cu veselie a adus în Rai cinstit trupul tău, lăudând pe Hristos Dătătorul de viaţă, Cel ce este în veci.

După a doua Catismă **Sedealna**, glasul al 5-lea,

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Fiul Tatălui cel împreună fără de început, şi prea veşnic, şi nevăzut cu fiinţa şi nepipăit, sub ani aflându-Te pentru mila cea negrăită, a trupului Tău celui scris Stăpâne, ne-ai lăsat nouă închipuirea cea dulce, spre mântuirea sufletelor noastre. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a prazniculuiu, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

În mâinile Celui ce S-a făcut Om din tine pentru noi, puindu-ţi sufletul, ca întru ale Făcătorului tău şi Dumnezeu la veselia cea nestricăcioasă te-ai mutat. Pentru aceasta cu cinste te fericim, pe tine una cea curată şi neîntinată, şi Născătoare de Dumnezeu după adevăr toţi mărturisindu-te strigăm: Roagă pe Hristos la care te-ai mutat, să mântuiască sufletele noastre.

Canoanele - Al prazniculuiu cu Irmosul pe 6, şi al Sfintei Icoane pe 4, şi al Sfântului Diomid pe 4.

Canonul Sfintei Icoane

facere a lui Ghermano patriarhul

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Trupeşte a Se închipui cu bunăvoinţa Tatălui, precum suntem noi, Cel ce era fără de trup mai-nainte, netăgăduindu-şi chipul, ne-a dăruit nouă dumnezeiasca însemnare.

Firea cea neschimbată, Chipul Tatălui cel prea adevărat, în trup omenesc viind, însemnările cele trupeşti pe pământ le-a lăsat nouă, la ceruri suindu-Se.

Moştenirea Ta cea clătită de amăgirea vrăjmaşului o ai îndreptat Hristoase, cu cinstitele Tale patimi întărindu-o, şi cu închipuirea feţei.

A Născătoarei

Cel ce a luat trup mai presus de fire, din curat pântecele tău, care dă tuturor oamenilor ca să fie, ceea ce eşti cu totul fără prihană, S-a văzut că nu S-a depărtat de ceea ce a fost mai-nainte.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta adormirea ei, bucurându-mă.

Strălucindu-te de Lumina cea în trei Sori, risipeşte întunericul necunoştinţei mele, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină, şi faptele vieţii tale, fericite Diomide.

Făcându-ţi cugetul tău neprimitor patimilor, te-ai arătat vas primitor Duhului, pururea pomenite, şi ai izvorât noianuri de tămăduiri, înecând toată supărarea bolilor.

Slavă...

Dorind de viaţa cea fără de sfârşit, te-ai sârguit a bea paharul morţii şi ai dobândit, prea lăudate, precum ştie Cel ce te-a chemat către cunună neveştejită, mucenice nebiruite.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti însufleţită cetate a Împăratului, ceea ce ai arătat şi naştere şi dumnezeiască adormire minunată, arată cetatea ta nevătămată de toate căderile cutremurului, Prealăudată.

Catavasie: Cea împodobită cu dumnezeiască slavă, sfinţită şi lăudată pomenirea ta, Fecioară, pe toţi credincioşii la veselie i-a adunat şi începând Mariam, cu timpane şi cu hore, cântă Unuia-Născut al tău, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cu îmbrăcămintea faptelor bune, ai îmbrăcat Mântuitorule cinstita Biserică, mişcând inima împărătească, să caute asemănarea ta acoperământ.

Vrând să jefuiască bunătăţile roditorul de zavistie, şi să le împuţineze după vremi, în mâinile cele necurate le-a dat acestea fără ruşine, dar s-a biruit, în deşert gândind.

Luminat s-a bucurat oarecând David, dănţuind înaintea Sicriului celui sfânt; şi acum cel ce a luat să îndrepteze sceptrurile cele împărăteşti, mai mult se bucură de dumnezeiescul Chip.

A Născătoarei

Vrând Fiul tău Fecioară să taie din rădăcină toată neascultarea strămoşului cea crescută, a luat din pântecele tău curată, toată omenirea.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască adormirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Prin negrăită şi dumnezeiască lucrare a mâinilor, curăţind patimile oamenilor, te-ai dat de la Dumnezeu doctor prea ales credincioşilor şi prea fierbinte rugător, pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Trăgându-se spre junghiere mucenicul Diomid, strigă către Tine unul Dumnezeul nostru: Voi alerga în calea mărturisirii Tale, şi cu tărie voi urma patimii Tale celei de bunăvoie.

Slavă...

Măritul mucenic Diomid prin taină, chemându-ne astăzi către ospăţ, pune înainte chinurile lui, ca o mirodenie fără materie; veniţi dar credincioşilor să ne desfătăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuieşte cetatea ta aceasta, de Dumnezeu dăruită Preacurată, de toată căderea cutremurului, ca pe una ce este închinată ţie, şi pe turma ta păzeşte-o în pace şi întru unire.

Condacul și Icosul Praznicului.

Condacul Sfintei Icoane, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-s-a astăzi dumnezeiescul Chip, veselind şi luminând toată lumea cea de sub soare, căruia închinându-ne strigăm: Venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Sedealna Sfintei Icoane, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Împăratul Edesei cunoscându-Te pe Tine, Împăratul tuturor, cel ce nici sceptruri, nici oaste, ci mulţime de minuni cu cuvântul porţi, te-a rugat ca să dobândească la sine dumnezeiasca omenire, şi în icoană dacă Te-a văzut pe Tine, a strigat: Dumnezeu tu eşti şi Domn.

Slavă..., Sedealna Sfântului, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Darul tămăduirilor primind de la Dumnezeu, mucenice înţelepte, te-ai arătat obştesc izvor de vindecări celor bolnavi, fericite, dând tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dumnezeiască mijlocirea ta. Pentru aceasta şi mulţimile dracilor prea minunat le goneşti totdeauna, doctore vrednicule de minune, purtătorule de chinuri Diomide, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a praznicului, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Ceata cea dumnezeiască a apostolilor, s-a adunat să te îngroape pe tine, prea cinstită Născătoare de Dumnezeu prea curată, cu care şi cetele îngerilor, au cântat mutarea ta, strigând Prealăudată, cu care şi noi cu dragoste prăznuim curată, laudă ţie aducând cu glasuri de cântări credincioşii, şi strigăm: Bucură-te, folositoarea celor ce pururea te fericesc pe tine.

Canonul Sfintei Icoane

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Dulce cu adevărat este soarele cel ce luminează ochii, dar mai dulce este vederea asemănării Tale, Hristoase. Pentru că acela trupeştile simţiri, iar acesta cele duhovniceşti le luminează.

Tăria ismaelitenească a slăbit, că prin arma dreptei Cruci, toată îngrădirea acelora o a surpat la pământ, înţelepţeşte, stăpânitorul împărat.

Toţi Domnii şi judecătorii pământului, binecuvântaţi pe Hristos, împreună cu arhiereii şi cu preoţii astăzi, şi cu tot poporul, cei ce v-aţi învrednicit vederii Lui.

A Născătoarei

Roagă-te Preacurată, ca să se păzească cetatea ta de năvălirea vrăjmaşilor, rugămune; că iată cât meşteşugesc pizmătăreţii asupra ei.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă Puterii Tale, Doamne.

Diomid cel mărit, purtând în inima sa, cuvântul dumnezeieştii cunoştinţe ca, pe o gârlă, a înecat pâraiele înşelăciunii, şi cu totul a cufundat puterea idolilor.

Diomid cel prea înţelept mucenic cu raza bunătăţilor, şi cu îndestularea minunilor a strălucit pe pământ ca un soare, şi cu adevărat a luminat adunările bine credincioşilor.

Slavă...

Aflând sfârşitul cel prea fericit, şi cu bucurie câştigând slava cea negrăită, cea de demult dorită de tine, prea fericite, adu-ţi aminte pentru cei ce te cinstesc pe tine mucenice purtătorule de chinuri.

Şi acum..., a Născătoarei

Naşterea ta s-a arătat străină, precum şi cinstita adormire binecuvântată, care o cinsteşte cetatea ta, scăpând de vătămările cele barbare, prin fierbinte folosinţa ta, Preacurată.

Canonul Sfintei Icoane

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, pe Tine Cel ce le chemi din negura greşelilor.

Cetate mică ţi-a gătit ţie lăcaş de demult oarecând Hristos, în care venirea lui Tadeu a izbăvit bolile, şi scrisoarea mâinii tale, şi dumnezeiască însemnarea feţei Sale.

Darurile harurilor Tale, s-au prea înmulţit Hristoase; că acelea avându-le în sân mai-nainte Edesa, se lăuda, iar acum Roma cea nouă primindu-le se bucură.

Ochii Domnului spre împăraţii cei drepţi, şi urechile Lui spre rugăciunea împăraţilor celor binecredincioşi, care cu bună credinţă cinstesc chipul Lui cel singur scris.

A Născătoarei

Aşează Fecioară întărâtările vrăjmaşilor cele adese, şi strică sfaturile lor, moştenirii tale ajută-i, că vezi că am slăbit întru răutăţi.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate întru cinstită adormirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, de pe pământ te-ai mutat la veşnicele Locaşuri şi la Viaţa cea fără de sfârşit. Iar acum, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire le dăruieşti prin mijlocirile tale.

Arătatu-te-ai fără vărsare de sânge, mucenic vrednic de minune, purtător de cunună fără durere; biruitor prea ales fără de răni, surpând mulţimea vrăjmaşilor, cu chinurile tale, fericite Diomide.

Ţie ca unui drept ţi-a răsărit lumina cea nestinsă, şi veselia soţia ei ţi-a urmat, ca unul ce aveai suflet drept, plecat tuturor poruncilor Mântuitorului, de Dumnezeu cugetătorule.

Slavă...

Muncitorii cei ce după săvârşirea ta ţi-au tăiat capul, s-au lipsit de lumina ochilor trupului, dar li s-au deschis luminat ochii sufletului, cu credinţă alergând către Hristos fericite Diomide.

Şi acum..., a Născătoarei

Împărăteasa cetăţilor avându-te turn pe tine Împărătească şi Doamnă, biruieşte năvălirile barbarilor cele sălbatice, se mântuieşte de tot felul de supărări, creşte şi se întăreşte, Maica lui Dumnezeu prea curată.

Canonul Sfintei Icoane

Cântarea a 6-a

Irmos: Prins a fost dar nu s-a ţinut în pântecele chitului Iona, că purtând chipul Tău, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară a ieşit din fiară şi a strigat străjerilor: Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră o aţi părăsit.

Împodobit eşti cu frumuseţea Mântuitorule, mai mult decât toţi fiii omeneşti; că măcar că nici chip n-ai avut, nici frumuseţe în vremea patimii; dar cu Cel ce este toate le-ai luminat, şi ai arătat vederea feţei Tale. A căreia asemănare închipuită în mahramă, ca o vistierie s-a dat nouă.

Tăria feţei Tale aducându-se de la mulţimea agarenilor, ca şi de la cei de alt neam sicriul, s-a dat acum noului Israil, icoana Ta Hristoase şi slavă care a câştigat, că nu se cădea să se arunce câinilor cele sfinte.

A Născătoarei

De la tăria mâinii Tale, Mântuitorule, eu am lipsit; ci bătăile Tale le-ai depărtat de la mine; pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine fără ispită bărbătească Cuvinte, nu mă lăsă pe mine să mă înec în viforul păcatului, şi cumplit să înot, unule Mântuitorule.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Prin pâraiele luptelor tale, ai înecat pe vrăjmaşul cel fără de trup, şi cu izvorârea minunilor tale, ai spălat întinăciunile patimilor celor de multe feluri, vrednicule de minuni.

Mişcându-te de cele subţiri vânturi dumnezeieşti, şi ocârmuindu-te de voirea cea de sus, cu linişte ai ajuns către limanul cel prea liniştit, rugându-te pentru noi, prea lăudate mucenice.

Slavă...

De negrăită lecuirea ta, mărite, se curăţesc credincioşii de patimi, şi de dumnezeiasca ta înfăţişare, se izgoneşte tabăra dracilor, vrednicule de minune, fericite Diomide.

Şi acum..., a Născătoarei

Întru tine Fecioară ne lăudăm, întru tine ne mântuim de cele rele, şi cu nădejdea ta, nu ne temem de năvălirile barbarilor vrăjmaşi, noi cei ce te lăudăm pe tine.

Condacul Sfintei Icoane, glasul al 2-lea

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Negrăită şi dumnezeiască orânduiala Ta cea către oameni, nescrisule împrejur Cuvinte al Tatălui, şi Chipul cel nescris, şi de Dumnezeu scris biruitor nemincinoasă întruparea Ta ştiindu-o, o cinstim pe aceea sărutându-o.

Icos: Înfricoşată taina întrupării Sale, făcându-o încredinţată oamenilor, Domnul singur a scris pe mahramă Chipul Său, Cel cu dumnezeiască bărbăţie; Chipul cel dintâi de pe muntele Eleonului, înălţându-l în scaunul cel părintesc, l-a aşezat cinstit a fi de îngerii cei fără trup; iar asemănarea Chipului celui dintâi ne-a dăruit ca să i ne închinăm; pe care cu sufletul şi cu inima îmbrăţişându-o o cinstim, pe aceea sărutându-o.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea aducerii Celui nefăcut de mână Chip, al Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesenilor, în păzită de Dumnezeu împărăteasa cetăţilor a Constantinopolului.

Stih: Cel ce ţi-ai şters faţa pe mahramă vieţuind,
Te-ai învăluit mai pe urmă cu mahramă murind.
Cea făcută de mână, poartă pe cel nefăcut de mână Chipul Tău.
Cărămida, făcătorule a toate Hristoase al meu.
Întru această lună în a șaisprezecea zi, Chipul Celui Preaînalt,
Purtându-se pe mâini în cetatea împărătească a intrat.

Făcând multe minuni Domnul şi marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a Sa bunătate, precum este scris în Sfintele Evanghelii, şi ducându-se pretutindenea această veste, auzi şi Avgar, domnul Edesei şi poftea să vadă pe Iisus Hristos aievea şi nu putea, pentru că era căzut în boală fără leac, căci avea lepră neagră care îi cuprinsese tot trupul, de-l topea şi-l mânca, şi pe lângă aceea avea şi boală veche cu dureri pe la încheieturi. Ci aceea, adică lepra, îl grozăvea şi îl ticăloşea, iar cealaltă îi da dureri iuţi şi grele; pentru aceea nu ieşea afară, nici îl vedea nimenea din cei supuşi ai lui.

Iar în zilele sfintelor patimi ale Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind o epistolă o trimise cu un Anania oarecarele, învăţându-l să zugrăvească sfatul, părul şi faţa şi tot chipul trupesc, cu toată nevoinţa şi să-i aducă Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la meşteşugul zugrăviei.

Iar epistola avea aceste cuvinte: ***“Avgar, domnul cetăţii Edesei lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim să se bucure. Auzit-am de Tine, şi de tămăduirile ce se fac de la Tine fără de ierburi. Că precum auzim: Faci pe orbi de văd şi pe ologi de umblă, pe leproşi curăţeşti, duhurile necurate şi dracii goneşti şi pe cei ce se află cu boli îndelungate îi lecuieşti şi pe morţi înviezi, şi auzind acestea toate pentru Tine, am gândit una dintr-acestea două: Că au Fiul lui Dumnezeu eşti făcând acestea, au Dumnezeu.***

Drept aceea dar scriind te-am rugat să iei osteneală să vii până la mine, ca să-mi tămăduieşti şi boala ce am, şi să Te afli aicea cu mine. Că am înţeles că şi iudeii cârtesc asupră-ţi, şi vor să-Ţi facă rău, şi am o cetate adică prea mică, însă de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace.”

Deci Anania mergând la Ierusalim şi dând Domnului epistola, îi luă aminte de-i semuia cu multă chibzuială, şi neputând să se apropie pentru mulţimea ce se adunase, se sui pe o piatră ce era mai înaltă puțintel de la pământ de şezu, şi îndată îşi puse ochii asupra Lui, şi-şi întări mâna pe hârtie şi scria asemănările Celui ce vedea, însă nu putea nicicum să-i însemneze chipul, pentru că se arăta cu altă față, şi schimbată vedere.

Iar Domnul ca un cunoscător ce este ascunselor şi cercetător inimilor, cunoscând gândul lui, vădi ceea ce se făcea pe ascuns; căci cerând apă să se spele, şi aceasta făcându-se, i s-au dat o mahramă în patru cornuri, şi după ce se spălă se şterse cu dânsa la prea curata şi dumnezeiasca sa față, şi o minune! Se tiposi într-acea mahramă dumnezeiescul său Chip şi fața, şi o a dat lui Anania zicându-i: ***Mergi de o dă celui ce te-a trimis***, scriind şi o epistolă ca aceasta: ***"Fericit eşti Avgare, de vreme ce ai crezut în Mine şi încă nu M-ai văzut; că scris este pentru Mine, că cei ce M-au văzut nu vor crede în Mine, şi că cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă şi să trăiască. Iar despre cele ce mi-ai scris ca să vin către tine, vei şti că trebuie a plini toate cele pentru care sunt trimis, şi după ce le voi plini să Mă sui către Tatăl cel ce M-a trimis, şi dacă Mă voi sui îți voi trimite pe unul din ucenicii Mei anume Tadeu, care şi boala îți va tămădui şi viață veşnică îți va da şi pace, şi ție şi celor ce sunt cu tine. Şi cetatea îți va întări, ca să nu poată nimenea din vrăjmaşi împotriva ei."*** Punând la sfârşitul epistolei şi şapte peceți, însemnate cu slove evreieşti care tălmăcindu-se, aceasta arată: Teu Tea, Zion Tavma; ci se înțelege: A lui Dumnezeu față, dumnezeiască minune.

Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie şi căzând şi închinându-i-se sfintei prea curatei icoanei Domnului, cu credinţă şi multă osârdie, îndată se tămădui de boală rămânând puțină lepră numai pe fruntea lui.

Iar după mântuitoarea patimă a lui Hristos şi suirea Lui la ceruri mergând Sfântul apostol Tadeu la Edesa, puse pe Avgar în scăldătoarea Botezului şi botezându-l şi pe el şi pe toți câți erau sub ascultarea lui, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, ieşi Avgar din apă curăţit şi de acea puțină rămăşiță de lepră.

Deci de atunci şi în urmă cinstind în tot chipul şi închinându-se acei dumnezeieşti asemănări a Chipului Domnului, şi vrând a se cinsti aceea asemenea de către toți, pe lângă celelalte ale lui bunătăţi, adaose şi aceasta: Că oarecari din cei vechi şi mai de cinste ai cetăţii Edesei, ridicând deasupra porţii celei de obşte a cetăţii un chip al unui elin, căruia de nevoie era a i se închina toți câți vreau a intra în cetate şi a se ruga şi apoi să intre.

Deci pe acest necurat chip pogorându-l Avgar şi sfărâmându-l de tot, a pus în locul lui acea nefăcută de mână icoană a Mântuitorului nostru şi Dumnezeu, lipindu-o pe o scândură şi înfrumuseţându-o, o ridică, scriind într-însa aceste cuvinte: ***Hristoase Dumnezeule, cela ce nădăjduieşte întru Tine, nu se scapă niciodată.***

Deci au dat poruncă ca oricare vor intra pe acea poartă să dea cinstea ceea ce se cuvine şi închinăciune cinstitei şi de minuni făcătoarei icoanei lui Hristos, şi apoi să intre în cetate. Deci se ţinu o poruncă blagocestivă şi dumnezeiască ca aceasta a bărbatului aceluia, cât a trăit el şi fiul său în viaţa aceasta.

Iar după ce nepotul lui s-a făcut moştenitor părinteştii domnii, a dat cu piciorul bunei credinţe, şi însuşi se întoarse la slujirea idolilor, şi a vrut ca iarăşi să ridice deasupra porţii Edesei un idol drăcesc, şi să pogoare icoana lui Hristos.

Aceasta cunoscându-o din dumnezeiască arătare episcopul cetăţii, puse nevoinţă mare, şi de vreme ce locul unde sta icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeieştii icoane o candelă, şi a pus o cărămidă dinainte, şi zidindu-o pe dinafară cu var se tocmi zidul de nu se vedea; şi nevăzându-se mai mult icoana Domnului, se părăsi păgânul de acel lucru ce se apucase.

Şi a trecut multă vreme, cât ieşise din gândul oamenilor, unde era ascunsă dumnezeiasca icoană.

Deci Hosroiu împăratul perşilor prădând cetăţile şi oraşele Asiei, ajunse şi la Edesa, şi pornind asupra ei toată meşteşugirea de bătaie, a dat mare frică oamenilor cetăţii, care scăpând numai la Dumnezeu, şi rugându-L cu lacrimi, aflară grabnică mântuire; căci într-o noapte se arătă o femeie prea slăvită episcopului Eutalie, zicându-i: De veţi lua dumnezeiescul Chip al Mântuitorului cel nefăcut de mână care este ascuns deasupra acestei porţi, arătându-i şi locul, toate le va face bune; deci episcopul mergând şi săpând în locul acela, o minune! Află dumnezeiasca icoană nestricată, şi candela aprinsă de atâţia ani, încă şi în cărămida ce era pusă în preajma candelei, era altă asemănare tipositā tocmai ca şi cea întâia. Care arătându-se tuturor se umplură de nespusă bucurie şi veselie.

Această dar icoană, luându-o episcopul şi făcând Litanie şi mulţumind a mers la locul unde spărgeau perşii cetatea, căci prin sunetele uneltelor celor de fier ce sfărâmă au fost duşi ei acolo, şi dacă se apropiară de dânşii, pică untdelemn din candelă în focul cel gătit ce vrea să ardă cetatea, şi-i arse pe toţi de-i prăpădi, încă şi din afară de perşi în pădure unde era focul mare de mulţime de pădure şi de copaci ce tăiase.

Dacă s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul Chip, îndată se porni vânt mare, de întoarse para focului asupra celor ce-l făcuse, de i-au ars şi i-au izgonit. Deci pătimind perşii mai mult decât ceea ce gândeau să facă ei cetăţii, se duseră fără de ispravă. Şi aşa cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmaşii săi, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeului nostru, şi prin arătarea Preasfântului Chip celui nefăcut de mână.

După aceea iarăşi mulţi ani trecând, când a fost între greci împăratul Romano ce-l ce se chemă Lacapenos, pe care şi Porfirogenet îl numesc, cel ce a împărăţit cu ginerele său Constantin, fiul împăratului Leon cel înţelept, s-a adus acea Sfântă Mahramă, care avea pe sineşi închipuirea cea nefăcută de mână a dumnezeieştii feţei lui Hristos, în Constantinopol din Edesa, care de saracini se stăpânea; pentru că întru acele vremi toată Siria, întru care era şi cetatea Edesa sub stăpânirea saracinilor era.

Şi s-a făcut aducerea aceea întru acest chip: Căci Romano cel bătrân care stăpânea atunci împărăţia romano-grecilor, a pus nevoinţă a îmbogăţi cetatea cea împărătească şi cu aceasta; pentru aceea în multe vremi trimiţând la Edesa, şi cerşind acea dumnezeiască omenească închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se află acolo, şi cerşindu-se douăsprezece mii de taleri, şi două sute de saracini ce se întâmplase de-i prinsese atunci robi, şi plecându-se spre toate pentru cererea unui bine ca acesta, şi întărindu-le cu făgăduinţă, a nu se mai porni cu vrăjmăşie oştile creştinilor împotriva acelor hotare, nu se scăpă de cererea lui, plinind şi cele ce i s-a cerut.

Şi de vreme ce a dat voie Amira şi a lăsat a fi aşa, pentru aceasta dar luând episcopii: Samosalelor, Edesei şi alţii oarecari cu frica lui Dumnezeu acea Sfântă icoană, şi epistola cea scrisă de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol, deci se făceau nespuse minuni pe cale; şi dacă sosiră la locul Optimatelor şi la Biserica Născătoarei de Dumnezeu ce-i zic a lui Evsevie; apropiindu-se mulţi bolnavi cu credinţă, s-au tămăduit de multe feluri de boli.

Unde venind şi un îndrăcit, şi proorocind acestea zicea: i-aţi Constantinopole slava, cinstea şi bucuria, şi tu Porfirogenetule împărăţia ta. Şi îndată se tămădui omul.

Iar în cincisprezece zile ale lui august, la anii şase mii patru sute cincizeci şi doi (6452) de la zidirea lumii, iar de la Hristos nouă sute cincizeci şi nouă (959), pe vremea împărăţiei lui Romano, sosiră Arhiereii cei ce duceau Sfânta icoană în Constantinopol la biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne, care fu

primită cu închinăciune, cu cinste şi cu bucurie atât de împăraţi, cât şi de domni şi de celălalt norod.

Iar când fu a doua zi, adică întru aceasta în şaisprezece, după sărutare şi închinăciune ridicând icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact şi împăraţii cei tineri, pentru că cel bătrân lipsea pentru slăbiciune, şi toţi cei mai de cinste şi toată plinirea Bisericii o au petrecut cu cinstea ceea ce se cădea, până la poarta cea de aur; apoi ridicându-o iarăşi de acolo cu cântări şi cu laude, şi cu nespuse mulţime de făclii aprinse, sosiră la vestita şi marea Biserică a înţelepciunii lui Dumnezeu, şi făcând şi acolo cinstea ceea ce se cădea, se suiră la palaturile împărăteşti, şi intrând în Biserica Născătoarei de Dumnezeu, ce-i zic a Farului, puseră acolo cinstitul şi Sfântul Chip al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; a Căruia este slava veci, Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Diomid.

Stih: Diomid s-a nevoit şi vieţuind şi murind,
Viu adică prin voinţă, şi mort tăierea capului răbdând.
Întru această lună în a şaisprezecea zi,
Diomid de sabie se săvârşi.

Acesta a fost din Tarsul Ciliciei, odrăslind din neam mare şi bun; deci făcându-se mai bun după voinţă, se deprinsese cu meşteşugul doctoricesc, lecuind pe toţi cei ce mergeau la el, sufletele adică cu dumnezeiasca credinţă, iar trupurile cu meşteşugul.

Deci în zilele împăratului Diocleţian lăsă Tarsul şi merse la Niceea cea din Bitinia, şi folosind şi acolo în tot chipul, celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţă dumnezeiască şi cu doctoricescul meşteşug, fu pârât la împăratul; şi de vreme ce se duseră ca să-l prindă, aflându-l mutat către Domnul, îi tăiară capul şi-l duseră la împăratul, iar pentru nemilostivirea aceasta ce au arătat cei ce au tăiat capul sfântului, îndată au orbit. Carele dacă îl văzu, porunci iarăşi să-l ducă să-l pună la trup, şi dacă îl duseră şi-l alcătuiră la trup, spun, că îndată slujitorii acei ce-l dusese, le-au venit iarăşi vederea ochilor, care o pierduse când au tăiat capul sfântului.

Tot în această zi, Sfântul Herimon, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Bucură-te, Herimone fericite, pentru al tău sfârşit,
Căci început de răsplătire ostenelilor tale ai văzut.

Tot în această zi, deşertarea şi iarăşi izvorârea fântânii de aghiazmă, celei din Biserică.

Stih: Izvorul apelor făcătoare de minuni deşertându-se,
Iarăşi face minuni umplându-se.

Tot în această zi, sosi împreună şi pomenirea celei cu milosârdie înfricoşatei groaze a cutremurului, care venise asupra noastră în vremile acelea, de care fără de nădejde ne-a mântuit Iubitorul de oameni, Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Alcibiad, prin foc s-a săvârşit.

Stih: Trupul lui Alcibiad focul mistuind.
Ca pe o trestie, precum dumnezeiescul Moise era zicând.

Tot în această zi, Sfântul noul cuvios mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru buna cinstire a mărturisit la anul o mie cinci sute cinci zeci şi unul.

Stih: Dară tu Nicodime ce, spune a ta pătimire?
Morţii m-au dat zice, pentru a Domnului iubire.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Stamatie cel din Vot, care a mărturisit în Constantinopol, la anul o mie şase sute optzeci, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Stamate a aflat a celor de jos contenire,
Dară a găsit drumul cel pururea mișcător spre suire.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte-ne pe noi, Amin.

Canonul Sfintei Icoane

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cu cuvântul toată boala ai gonit Cuvinte al lui Dumnezeu, pe pământ umblând; iar suindu-Te la Scaunul Părintesc, cu Chipul Tău vindeci toate bolile noastre.

Cela ce cu cuvântul toate le-ai zidit, şi Te-ai închipuit întru Cel străin, însemnările a însuşi feţei Tale nouă ne-ai lăsat, care primindu-le, întru bucurie ne veselim.

Din tot sufletul căutând însemnarea Chipului Tău, credinciosul împărat, şi precum a căutat, aşa a şi dobândit Doamne, cu cuviinţă aflând plinirea dumnezeiescului dor.

A Născătoarei

Dezlegatu-s-a din osânda cea de demult omenirea prin naşterea ta, că pe tine singură mai desfătată decât cerurile aflându-te Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, S-a sălăşluit întru tine.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Capul tău cel tăiat, prea mărite, a strălucit lumină celor cugetători deşertăciunii, pe care văzându-l tiranul, ca şi cum ar fi fost viu s-a cucerit, iar fiind omorât la minte nu a înţeles a cânta: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule.

Dezbrăcatu-te-ai pururea pomenite, de cea urâtă haină a omorârii, pentru aceasta prin dar te-ai îmbrăcat cu podoaba cea frumoasă a nemuririi, cu veselie strigând către Stăpânul tău: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule.

Slavă...

Cu focul răbdării tale, mucenice, ai întors în cenuşă înşelăciunea cea stufoasă a vrăjmaşului, şi te-ai arătat stea luminoasă de Dumnezeu, strălucind dările tămăduirilor, către cei ce strigă: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti împărătească a lumii, care ai născut pe Împăratul Hristos, mântuieşte de stricăciune, de cutremur şi de supărarea limbilor, pe împărătească ta cetate, care îţi cântă: Bine este cuvântat, Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Canonul Sfintei Icoane

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru Legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai înainte chinuri pătimind, nu au ţinut seama de porunca cea nebună a celui ce împărăţea; şi cu focul împreunându-se, care nu i-a ars, Celui ce stăpâneşte, cântare vrednică i-au cântat: pe Domnul lăudaţi-L toate lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Nădăjduindu-se că vei veni ca de faţă Doamne, tot poporul cetăţii cel mai ales ţi-a făcut Ţie întâmpinare minunată, mergând pe urmă dumnezeiasca ceată a Arhiereilor, peste ale căror umere purtându-Te, şi întru moştenirea Ta intrând Îndurate, în Biserica Maicii Tale te-ai odihnit.

Gurile pruncilor celor fără răutate, Te-au lăudat pe Tine mergând Tu de demult la cetatea cea ucigătoare de prooroci; dar adunarea iudeilor cea fărădelege sălbătăcindu-se, mână ucigaşă a într-armat asupra Ta. Iar acum cetatea cea legiuitoare de obşte strângându-se, şi pe Tine ca pe un Făcător văzându-Te, se bucură primind Chipul feţei Tale.

A Născătoarei

Voind a purta trup, Îngerul sfatului celui mare al Tatălui, în pântecele tău prea curată, desăvârşit S-a lucrat, şi pe tine Maică jos te-a însemnat curată, şi firea omenească cea stricată o a înnoit; pe care bine-L cuvântăm toţi ca pe un Făcător, şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Picioarele tale cele cinstite purtătorule de chinuri, s-au îndreptat către căile muceniciei şi acum bucurându-se, se preumblă în ceata celor vii în Raiul desfătării, prea înţelepte; pentru aceasta adunându-ne te cinstim, lăudând pe Hristos în veci.

Împletitu-ţi-s-a cununa nestricăciunii ţie, celui ce tare te-ai luptat, şi ai biruit pe şarpele cel începător răutăţii mucenice vrednicule de minune, şi te-a primit adunarea pătimitorilor, pe tine cel ce strigai: Lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Îmbrăcându-te mucenice cu putere dumnezeiască, trimiţi strălucirile minunilor, încetezi neputinţele, risipeşti bolile şi izgoneşti duhurile viclenirii, strigând: Lăudaţi lucrurile pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Clătinându-ne de multe năvăliri ale păcatelor, năzuim către acoperământul tău cel neclintit, întăreşte pe robii tăi, împuterniceşte-i asupra patimilor. Şi pe cetatea ta, ca pe o închinată ţie mântuieşte-o Fecioară, de cutremur şi de foamete, şi de năvălirile neamurilor.

Canonul Sfintei Icoane

Cântarea a 9-a

Irmos: Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe cuvântul cel prea înalt din Cuvântul lui cunoscându-l, pe care îl mărim.

Nebunitu-s-a asupra Ta poporul cel fără minte Mântuitorule, şi în locul facerii de bine, lucruri necuvioase cu îndrăzneală au pornit asupra Ta; dar noi cei ce stam departe, cu patimile Tale, Mântuitorule, fii ne-am făcut.

Ajutor împotriva vrăjmaşilor dă creştinilor şi credincioşilor noştrii conducători, ca agonisindu-şi semnele trupului Tău, ca o îngrădire nebiruită Stăpâne printr-însele să vadă mântuirea Ta.

A Născătoarei

Văzut a fost celor de pe pământ, Cuvântul purtător de trup, îndoit după fire din tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, prin săvârşirea Dumnezeirii, întru un Ipostas, fără amestecare, unit fiind cu amestecarea, pe care Îl slăvim.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul omenesc să salte cu Duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita adormire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Aflat-ai răsplătire ostenelilor desfătarea cea gătită ţie de sus, unde curtenindu-te înfrumuseţat cu podoabe mucenicești, te desfătezi întru frumuseţea Ziditorului tău mucenice, mijlocind cu rugăciunile tale curăţire şi mântuire de rele, celor ce te cinstesc pe tine.

Arătatu-te-ai mucenice privelişte, stâlp bunătăţilor, şi reazem al credinţei, şi stâlp nemişcat, şi turn neclintit, Bisericii lui Hristos, şi gârlă, izvorând pâraie de tămăduiri, şi casă de doctorie fără plată, celor ce cu dragoste săvârşesc adormirea ta, mărite Diomide.

Slavă...

Apus-ai de pe pământ, risipind ceaţa idolilor cea fără Dumnezeu, şi te-ai mutat către lumina cea neînserată, a vieţii celei începătoare de lumină, ale căreia arătări le-ai avut mai-nainte, mărite, strălucindu-te de strălucirile cele de acolo, şi umplându-te de bucuria cea veşnică.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti cu adevărat neclintită cetate a lui Dumnezeu, întru care însuşi S-a sălăşluit, mântuieşte cetatea ta de cutremur şi de cădere, de înconjurarea barbarilor, de foc, de sabia vrăjmaşilor şi de toată răutatea, prin cea fierbinte către Dumnezeu mijlocirea ta prea curată Fecioară.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Hristoase lumina cea neînserată, luminează feţele noastre cu privirea Ta; şi când vei şedea ca să răsplăteşti fiecăruia după faptele lui, învredniceşte-ne luminii sfinţilor; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu celeia ce Te-a născut pe Tine.

Slavă..., a mucenicului.

Cu pâraiele sângiurilor tale mare mucenice mărite, dumnezeieşte ai roşit Biserica lui Hristos; iar înşelăciunea idolilor cea pierzătoare de suflet o ai stins prea fericite Diomide. Şi acum rugându-te nu înceta, pentru noi către Domnul.

Şi acum..., a praznicului, însăşi Podobia:

Apostoli de la margini, adunându-vă aicea în satul Ghetsimani, îngropaţi trupul meu; şi Tu Fiule şi Dumnezeul meu, primeşte duhul meu.

La Laude

Stihirile Sfântului Chip, pe 4, glasul al 4-lea.

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Cela ce în chipul cel dumnezeiesc, Dumnezeu este ca o strălucire a slavei, şi închipuire a Tatălui, pentru milostivirea cea fără măsură, prin voinţa cea dumnezeiască, s-a făcut chip văzut, purtând chip de rob; a căruia asemănare acelaşi precum însuşi ştie luminat o a închipuit, cu închipuire dumnezeiască, întru asemănarea feţei Sale, întru a Căruia venire, mulţimea îngerilor o a împreunat cu oamenii, şi a luminat lumea cea văzută şi cea nevăzută. (de două ori)

Dumnezeu odinioară, cu dumnezeiască vedere celor dinainte, a prea mărit faţa lui Moise, şi printr-însul legea cea scrisă de Dumnezeu, a trimis norodului israelitenesc cel necredincios; iar acum ca de la Egipt, venind din pământul cel de altă seminţie, în cetatea cea numită cu numele lui Hristos, a norodului celui nou, dumnezeiască închipuirea înfricoşatului Său Chip, cel dintâi închipuit, printr-acesta Îl slăvim, învrednicindu-ne a-L vedea faţă către faţă.

Cel ce împărăţeşte peste toată făptura, de bunăvoie, primind sărăcia mea, îmbogăţeşte cu Dumnezeirea pe cei ce cunosc domnia Lui. Pentru aceasta şi lui Avgar a trimis literele cele închipuite de Dumnezeu, cerând el mântuire, şi sănătatea cea dintru asemănarea Chipului Tău celui dumnezeiesc a căruia venire cu bucurie acum prăznuindu-o ne veselim, cu credinţă primind luminare.

Slavă..., a Sfântului Chip, glasul al 4-lea.

Să picure norii dulceaţă, şi munţii să sălteze cu bucurie, de prea slăvite măririle lui Hristos Dumnezeului nostru. Pentru că ieri în muntele Taborului lumina Dumne-zeirii o a strălucit, încredinţând pe cei mai mari ucenici, şi pe Moise şi pe Ilie cu slavă de faţă i-a pus, care L-au mărturisit pe El dătător legii, şi Stăpânitor viilor şi morţilor. Astăzi în mijlocul lumii, a strălucit închipuirea cea cu luminoasă rază, încredinţând pe toţi, că El însuşi este Cel ce S-a întrupat Dumnezeul nostru, Căruia strigăm: Slavă, Hristoase iubirii Tale de oameni.

Şi acum..., a praznicului, glasul 1.

Cu cuviinţă era singuri văzătorilor Cuvântului şi slugilor, să vadă şi Adormirea Maicii Lui celei după trup, taina cea mai de pe urmă a ei câtă este, ca nu numai să vadă înălţarea Mântuitorului cea de pe pământ, ci şi pentru mutarea celeia ce L-a născut pe El să mărturisească. Pentru aceasta de pretutindenea adunându-se cu dumnezeiască putere, la Sion au ajuns, şi au petrecut pe cea mai înaltă decât Heruvimii, care mergea la Cer. Căreia şi noi împreună cu dânşii ne închinăm, ca celeia ce se roagă pentru sufletele noastre.

Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Chipului

Slavă..., Şi acum..., al praznicului.

La Liturghie

Fericirile Praznicului Cântarea 1-a, pe 4, şi ale Icoanei Cântarea a 6-a, pe 4.

Prochimen, glasul al 4-lea. Cântaţi Domnului cântare nouă....

Stih: Văzut-au toate marginile pământului...

Apostolul către Timotei: Fiule Timotei, cei ce bine slujesc treaptă bună loruşi îşi dobândesc... Aliluia, glasul al 4-lea. Doamne întru lumina feţei Tale...

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea a fost când s-au împlinit zilele suirii lui Iisus... Apoi ale rândului.

Chinonicul: Doamne întru lumina feţei Tale vom merge, şi întru numele Tău ne vom bucura în veci.

Vezi: De se va întâmpla după prăznuirea Adormirii Născătoarei de Dumnezeu şi a Icoanei celei nefăcute de mână, Duminică.

Sâmbătă seara. La Vecernia cea mare: La Doamne strigat-am... Stihirile Învierii 5, şi ale Praznicului 5, şi ale Icoanei 4. Slavă..., a Icoanei, Şi acum..., Dogmatica glasului. Vohod. La Litie Stihirile Praznicului ale Stihoavnei Vecerniei zilei aceleia. Slavă..., a Sfintei Icoane, Şi acum..., a Praznicului. Stihoavnă învierii. Slavă..., a Icoanei, Şi acum..., a Praznicului. La binecuvântarea pâinilor : Troparul Praznicului de 2 ori, şi al Icoanei odată.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul învierii de 2 ori, Slavă..., al Icoanei, Şi acum..., al Praznicului, printre Catisme, Sedelnele Învierii cu ale Născătoarei lor, şi Celelalte până la Canoane. Canoanele: Al Învierii cu Irmosul pe 4, şi al Praznicului cel dintâi pe 4, şi al Sfintei Icoane pe 6. Catavasiile Praznicului: Cea împodobită... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul Praznicului, şi Sedealna Icoanei. Slavă..., Şi acum..., a Praznicului. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul Icoanei. La a 9-a Cântare, Cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda Învierii. Slavă..., a Icoanei. Şi acum..., a Praznicului.

La Laude, Stihirile Învierii 4, şi ale Icoanei 4, cu Stihurile: Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru... Stih: Doamne întru lumina feţei Tale vom merge... Slavă..., Stihira Evangheliei, Şi acum.... Prea bine-cuvântată eşti... După Slavoslovie, numai Troparul Învierii. Ecteniile şi Otpustul.

La Ceasuri: Troparul Învierii neschimbat, iar ale Icoanei şi ale Praznicului, şi Troparele şi Condacele le schimbăm.

La Liturghie: Fericirile Învierii pe 4, şi ale Praznicului, Cântarea a 1-a, pe 4, şi ale Icoanei, Cântarea a 6-a. pe 4. După Vohod, Troparul Învierii, şi al Icoanei şi al Praznicului, Condacul Învierii. Slavă... al Icoanei, Şi acum..., al Praznicului. Prochimenul, Apostol, Aliluia, Evanghelia şi Chinonicul, ale învierii, şi ale Icoanei.

Vezi: De se va întâmpla după prăznuirea Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Sâmbătă, Vineri seara cântăm la: Doamne strigat-am... Slavă..., a Praznicului, Şi acum..., Dogmatica Învierii, a glasului de rând.

Vezi: De se va întâmpla după prăznuirea Adormirii Născătoarei de Dumnezeu, Duminică, afară de prăznuirea Icoanei celei nefăcute de mână; caută învăţătură pe

larg după prăznuirea Schimbării la față; la ziua de 13 August. După cum scrie acolo întocmai, numai Catavasiile vei cânta ale Adormirii: Cea împodobită...

Canon de rugăciune la praznicul Sfintei Mahrame a Domnului

Tropar la praznicul Sfinte Mahrame a Domnului, glasul al 2-lea: Preacuratului Tău Chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că ai binevoit a Te sui cu Trupul pe Cruce, ca să mântuieşti din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit, pentru aceasta, cu mulţumire strigăm Ţie: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuieşti lumea.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cel ce era fără de trup, mai înainte a luat, cu bunăvoinţa Tatălui, Chip trupesc, precum suntem noi şi netăgăduindu-şi chipul, ne-a dăruit nouă dumnezeiasca însemnare a icoanei Sale.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Firea cea neschimbată şi cu adevărat Chipul Tatălui venind pe pământ în Trup omenesc şi apoi la cer suindu-Se, ne-a lăsat nouă pe pământ Chipul Său cel trupesc în prea cinstita Sa Icoană.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Moştenirea Ta cea clătinată de amăgirea vrăjmaşului ai îndreptat-o, Hristoase cu cinstitele Tale Patimi şi cu Închipuirea Feţei Tale ai întărit-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce din curat pântecele tău a luat trup în chip mai presus de fire, Cel care dă tuturor oamenilor viaţă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, în chip lămurit nu S-a depărtat de Ceea ce a fost mai înainte.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cu îmbrăcămintea faptelor bune, ai îmbrăcat, Mântuitorule, cinstita Biserică, îndemnând inima împărătească să caute în asemănarea Ta acoperământ.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Roditorul de zavistie vrând să jefuiască bunătăţile şi să le împuţineze după vremuri, în mâinile cele necurate le-a dat fără ruşine, dar a fost biruit, în deşert gândind.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Luminat s-a bucurat oarecând David, dănţuind înaintea sicriului celui Sfânt, iar acum cel ce a luat spre îndreptare sceptrurile cele împărăteşti mai mult se bucură de dumnezeiescul Chip.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vrând Fiul tău, Fecioară, să taie din rădăcină toată neascultarea strămoşului cea crescută, a luat din pântecele tău, curată, toată firea omenească.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Dulce cu adevărat este soarele ce luminează ochii, dar mai dulce este vederea asemănării Tale, Hristoase. Pentru că acela luminează simţirile trupeşti, iar acesta pe cele duhovniceşti.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Tăria ismaelitenească a slăbit, că prin arma dreptei Cruci, înţelepţeşte, toată îngrădirea acelora a surpat-o la pământ, stăpânitorul împărat.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Toţi domnii şi judecătorii pământului, care v-aţi învrednicit de vederea lui Hristos, Binecuvântaţi-L pe El, împreună cu arhiereii şi cu preoţii astăzi şi cu tot poporul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Roagă-te, Preacurată, ca să fie păzită cetatea ta de năvălirea vrăjmaşilor că iată cât meşteşugesc pizmăreţii asupra ei.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, pe Tine Cel ce le chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cetate mică ţi-a gătit ţie locaş de demult oarecând Hristos, în care venirea lui Tadeu a izbăvit bolile şi scrisoarea mâinii tale şi dumnezeiasca însemnare a Feţei Sale.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Darurile harurilor Tale s-au înmulţit, Hristoase; că acelea avându-le în sân mai înainte de Edesa, se lăuda iar acum Roma cea nouă, primindu-le, se bucură.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Ochii Domnului spre împăraţii cei drepţi şi urechile Lui spre rugăciunea împăraţilor celor bine credincioşi, care cu bună credinţă cinstesc Chipul Lui cel nezugrăvit de mână.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Potoleşte, Fecioară, desele întăriri ale vrăjmaşilor şi strică sfaturile lor şi ajută moştenirii tale, că am slăbit în răutăţi.

Cântarea a 6-a

Irmos: Prins a fost dar nu s-a ţinut în pântecele chitului Iona, că purtând chipul Tău, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară a ieşit din fiară şi a strigat străjerilor: Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră o aţi părăsit.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Împodobit eşti cu frumuseţea, Mântuitorule, mai mult decât toţi fiii omeneşti. Căci măcar că în vremea Patimii n-ai avut, nici chip, nici frumuseţe dar ca Cel ce este, toate le-ai luminat şi ai arătat chipul Feţei Tale, a cărei asemănare închipuită în Sfânta Mahramă, ca o vistierie s-a dat nouă.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Tăria Feţei Tale fiind adusă de la mulţimea agarenilor, ca şi Arca alianţei de la cei de alt neam, a fost dată acum noului Israel, icoana Ta, Hristoase şi slava pe care a câştigat-o că nu se cădea să se arunce câinilor cele sfinte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De la tăria mâniei Tale, Mântuitorule, eu am lipsit şi bătăile Tale le-ai depărtat de la mine, pentru rugăciunile Celei ce Te-a născut pe Tine fără ispită bărbătească,

Cuvinte, nu mă lăsa pe mine să înot cumplit şi să mă înec în viforul păcatului, Unule, Mântuitorule.

Condac, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-s-a astăzi dumnezeiescul Chip, veselind şi luminând toată lumea cea de sub soare, Aceluia închinându-ne, strigăm: venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Condac, glasul al 2-lea. **Podobie:** Pe cea întru rugăciuni...

Negrăită şi dumnezeiască este orânduiala Ta cea către oameni, Cuvinte al Tatălui; iar Chipul cel nezugrăvit de mână, ci de Dumnezeu scris, nemincinos arată Întruparea Ta, pentru aceea icoana Ta o cinstim, sărutând-o.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cu cuvântul toată boala ai gonit, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe pământ umblând şi suindu-Te la Scaunul Părintesc, cu Chipul Tău vindeci toate bolile noastre.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cel ce cu cuvântul toate le-ai zidit şi Te-ai Închipuit întru cei străini, nouă ne-ai lăsat însemnările Feţei Tale, pe care primindu-le, cu bucurie ne veselim.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Din tot sufletul căutând însemnarea Chipului Tău, credinciosul împărat precum a căutat aşa a şi dobândit, Doamne, cu cuviinţă aflând împlinirea dumnezeiescului dor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezlegatu-s-a din osânda cea de demult omenirea prin naşterea ta că pe tine singură mai desfătată decât cerurile aflându-te Dumnezeu, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, S-a sălăşluit întru tine.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru Legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai înainte chinuri pătimind, nu au ţinut seama de porunca cea nebună a celui ce împărăţea; şi cu focul împreunându-se, care nu i-a ars, Celui ce stăpâneşte, cântare vrednică i-au cântat: pe Domnul lăudaţi-L toate lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Nădăjduind că vei veni ca de faţă, Doamne, tot poporul cetăţii Ţi-a făcut Ţie întâmpinare minunată. Şi mergând dumnezeiasca ceată a arhiereilor, care Te purta pe umeri şi în moştenirea Ta intrând, Îndurate, în biserica Maicii Tale Te-ai odihnit.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Gurile pruncilor celor fără răutate Te-au lăudat pe Tine mergând Tu de demult la cetatea cea ucigătoare de prooroci. Dar adunarea iudeilor sălbătăcindu-se, mână ucigaşă a într-armat asupra Ta. Iar acum cetatea cea legiuitoare de obşte, strângându-se şi pe Tine ca pe un Făcător văzându-Te, se bucură primind chipul Feţei Tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Voind a purta Trup, Îngerul Sfatului Celui mare al Tatălui, în pântecele tău, prea curată, desăvârşit S-a lucrat şi pe tine Maică te-a însemnat, curată şi firea omenească cea stricată a înnoit-o, pe Acela Îl Binecuvântăm toţi ca pe un Făcător şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe cuvântul cel prea înalt din Cuvântul lui cunoscându-l, pe care îl mărim.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cu nebunie s-a pornit asupra Ta poporul cel fără minte, Mântuitorule şi în locul facerii de bine lucruri necuvioase cu îndrăzneală a pornit asupra Ta. Dar noi, cei ce stăm departe, cu Patimile Tale, Mântuitorule, fii ne-am făcut.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Ajutor împotriva vrăjmaşilor dăruieşte binecredincioşilor Tăi, ca agonisindu-şi semnele trupului Tău, ca o îngrădire nebiruită, Stăpâne, prin ele să vadă mântuirea Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Văzut a fost de cei de pe pământ Cuvântul purtător de Trup, îndoit după Fire din tine, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, prin săvârşirea Dumnezeirii, într-un Ipostas, fără amestecare, unit fiind cu amestecarea, pe Acela Îl slăvim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Împăratul Edesei cunoscându-Te pe Tine, Împăratul tuturor, Cel ce nu porţi nici sceptruri, nici oaste, ci mulţime de minuni, Te-a rugat ca să dobândească pentru sine dumnezeiasca Ta Fire omenească. Şi în icoană, dacă Te-a văzut pe Tine, a stigat: Dumnezeu eşti Tu şi Domn.

Sedelna Praznicului Adormirii Maicii Domnului, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Mărire învierii Tale, Hristoase! Mărire împărăţiei Tale! Mărire iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Ceata cea dumnezeiască a apostolilor s-a adunat să te îngroape pe tine, prea cinstită Născătoare de Dumnezeu prea curată. Cu aceia şi cetele îngerilor au cântat mutarea ta, strigând, prea lăudată. Împreună cu care şi noi, credincioşii, cu dragoste prăznuim, curată, laudă ţie aducând cu glasuri de cântări şi strigăm: Bucură-te, folositoarea celor ce pururea te fericesc pe tine.

Acatistul nefăcutului Chip al Domnului nostru Iisus Hristos

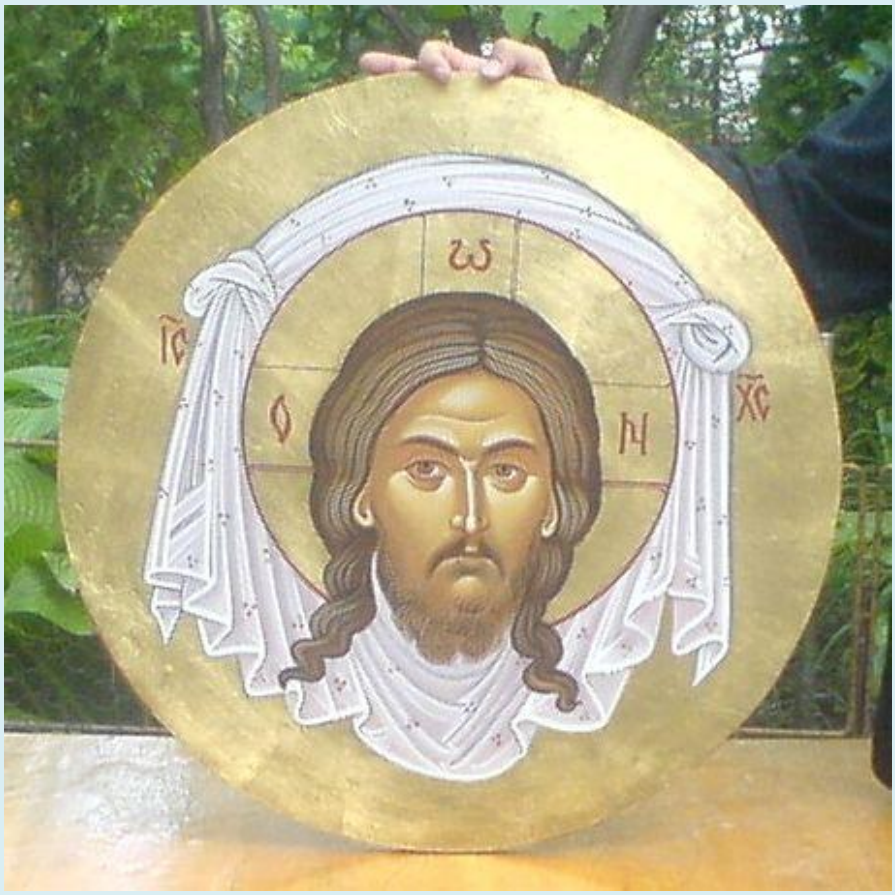

Preotul dă obişnuita binecuvântare, zicând: Binecuvântat este Dumnezeu nostru totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Iar dacă nu eşti preot să zici:
Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Şi să zici iarăşi:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Condacul 1

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să-i izbăveşti din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit, de aceea cu nădejde strig: ***Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.***

Icosul 1

"Iisuse, Bunule Mântuitor - se ruga Avgar guvernatorul Edesei - vino şi la mine şi vindecă-mi boala cea fără de leac, de care sufăr de mulţi ani…". Asemenea şi eu, plin de lepra păcatului fiind, strig către Domnul astfel:
Doamne al meu, miluieşte-mă după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, fărădegea îmi şterge;
Doamne, Mântuitorul meu,cu roua milostivirii Tale, spală-mi păcatul şi fărădelegea;
Doamne, întoarce-Ţi Faţa Ta de la păcatul meu şi de fărădelegile mele curăteşte-mă;

Doamne, inimă curată în mine zideşte şi cu duh drept mă înnoieşte;
Doamne, nu mă lepăda de la Faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt să nu-l iei de la mine;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 2

Văzând dragostea şi credinţa lui Avgar, Doamne, i-ai scris lui: ***"Eşti fericit, Avgar, că nu M-ai văzut şi ai crezut. Eu îţi trimit pe ucenicul Meu care te va vindeca şi-ţi va hărăzi viaţa veşnică, ţie şi celor împreună cu tine".*** Trimite-mi şi mie, Doamne, mila Ta, celui ce-Ţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 2

Mintea nu pricepe, cum Domnul, ştergându-şi prea curata Sa Faţă a lăsat întipărit pe mahramă chipul Său cel Sfânt şi i l-a trimis lui Avgar, împlinindu-i dorinţa. Acesta a avut o mare bucurie, privind şi sărutând chipul lui Hristos, iar eu, închinându-mă cu evlavie şi credinţă mă rog:
Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta;
Doamne, redă-mi bucuria mântuirii şi Duh stăpânitor a avea;
Doamne, Ţie Unuia am greşit şi rău am făcut, dar iartă-mă ca un Îndurător;
Doamne, Mântuitorul meu, vezi scârba sufletului meu şi vino-mi în ajutor;
Doamne, auzi-mă, că din necazuri doar Tu mă izbăveşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 3

Plin de puterea dragostei şi bucuriei, Avgar s-a închinat chipului nefăcut de mână al Mântuitorului lumii şi, căpătând vindecare, cu credinţă a strigat: ***"Hristoase Dumnezeule, cel ce se încrede în Tine, nu se va ruşina în veac"***, învăţându-ne şi pe noi să nădăjduim în mila Domnului şi să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având dragoste către neamul omenesc, prin ucenicul Tău ai chemat pe Avgar din bezna păcatului, luminându-i sufletul cu lumina adevărului Tău; cheamă-mă şi pe mine din adâncul păcatelor, ca şi eu, plângând să-Ţi strig aşa:
Doamne, dă-mi lacrimi de umilinţă, ca, rugându-mă să-mi cureţi fărădelegea mea;
Doamne, pătrunde-mă cu lumina dumnezeieştii cunoştinţe, şi condu-mă spre Împărăţia Ta;
Doamne, Luminarea şi Mântuitorul meu, la Tine vin, învaţă-mă să fac voia Ta;
Doamne, dă-mi pricepere şi goneşte de la mine toate ispitele şi pe calea mântuirii voi umbla;
Doamne, nu-mi întoarce rugăciunea, auzi-mă şi cu frica Ta să mă întăreşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 4

Viforul patimilor şi grijile vieţii mă tulbură, iar inima mi-e cuprinsă de frica morţii, de aceea strig: Doamne, n-am pe nimenea aici să-mi ajute, scapă-mă ca odinioară pe Avgar, şi fă ca împreună cu dânsul să-Ţi cânt Ţie: ***Aliluia!***

Icosul 4

"Auzind că iudeii Te urăsc şi vor să-Ţi facă rău, - scria Avgar - Doamne, vino aici şi vei locui cu mine". Şi eu urmând dragostea lui, din adâncul căderii mele, cu îndrăzneală te rog, Hristoase, aşa:

Doamne Dumnezeul meu, intră în inima mea şi rămâi pentru totdeauna cu mine, păcătosul;

Doamne Dumnezeul sufletului meu, uneşte-mă cu Tine pe vecie, pe mine, ticălosul;

Doamne, Doamne, de Tine se lipeşte sufletul meu, umple-mi inima de bucurie;

Doamne, auzi-mi rugăciunea şi nu mă părăsi în a credinţei mele sărăcie;

Doamne, caută spre mine şi cu mila Ta, inima să-mi veseleşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 5

"Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!" - au cântat copiii evreilor, întâmpinând pe Domnul în Ierusalim; şi noi, acum, deschizând uşile ini-milor noastre Celui ce vine la noi, cu umilinţă îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Ce minunate cuvinte ai spus, Doamne, celor în necazuri: ***"Să nu se tulbure inima voastră, credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine, şi veţi moşteni Împărăţia gătită vouă de la întemeierea lumii".*** Eu, însă, gândind la fărădelegile mele, Te rog, Bunule, luminează ochii minţii mele, ca să nu adorm în somnul morţii, ci treaz să-Ţi strig:.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, cred în Tine, ajută necredinţei mele;

Doamne, Împărate prea puternic, trimite-mi tărie credinţei şi deplină încredere;

Doamne, Cel ce ai scos pe Israel din robia lui Faraon, arată-mi şi mie calea şi adevărul Tău;

Doamne, nu cu mânia Ta să mă certi şi nu mă părăsi pentru păcatul meu;

Doamne, Te rog din suflet, rugăciunea bolnavilor, să o primeşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 6

Nu îndrăznesc Doamne să mă uit la chipul Tău, sunt ticălos şi nevrednic; ci ca vameşul suspinând, mă rog: curăţeşte-mă pe mine, păcătosul, izbăveşte-mă de făţărnicia fariseică şi învaţă-mă cu inimă curată să cânt milostivirii Tale: ***Aliluia!***

Icosul 6

În scârba mea, Mântuitorule, mi-au strălucit mângâietoarele Tale cuvinte pe care le-ai spus: ***"Nu vă voi lăsa pe voi singuri, voi veni la voi".*** De aceea şi eu, ieşind din bezna deznădejdii nădăjduiesc în iubirea Ta de oameni şi mă rog aşa:

Doamne, Doamne, mi se topeşte sufletul de durere, înţelepţeşte-mă şi poruncile Tale voi păzi;

Doamne, Doamne, Adăpostul meu, în necazuri şi scârbe nu mă părăsi;

Doamne al meu, Doamne, nevinovat fiind, ai fost socotit cu cei răi, izbăveşte-mă de cei ce mă prigonesc;

Doamne al meu, iartă-mă şi mă primeşte ca pe fiul cel rătăcit, în braţele Tale când mă pocăiesc;

Doamne al meu, Doamne, din necazul de acum, Te rog să mă mântuieşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 7

Minunile Tale ai arătat, Doamne, în icoana prea curatului Tău Chip, căci prin el ai dăruit mângâiere tuturor pământenilor, învăţându-i ca în toate scârbele şi împrejurările vieţii să alerge la milostivirea Ta şi cu dragoste să-Ţi cânte: ***Aliluia!***

Icosul 7

Purtând trup, sunt întinat de mulţimea faptelor mele cele rele, mă înfioară înfricoşata zi a Judecăţii şi Te rog: uşile pocăinţei deschide-le mie, Dătătorule de viaţă, ca să-Ţi strig cu David:

Doamne, auzi rugăciunea mea şi îndură-Te de mine;

Doamne, al Tău sunt, înţelepţeşte-mă ca viu fiind să Te cinstesc pe Tine;

Doamne, Dumnezeule, Păstorul meu, rătăcesc ca oaia cea pierdută, caută-mă şi mă mântuieşte;

Doamne, nu-Ţi întoarce Faţa Ta de la mine, pleacă-Ţi urechea, auzi-mă şi mă miluieşte;

Doamne, îndură-Te şi vindecă sufletul meu că am greşit Ţie, căci iubitor de oameni eşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 8

De ziua cea înfricoşată a venirii Tale mă tem, Hristoase, mă cutremur şi mă înfior, eu cel plin de păcate, dar Tu, mai înainte de sfârşit întoarce-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte pe mine cel ce îţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 8

Întreg ai fost iubire, o, Iisuse, spre lumea căzută şi ai dăruit Chipul Tău cel sfânt, zicând duios tuturor celor în necazuri şi supărări: "***Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi".*** De aceea şi eu cel căzut, cu îndrăzneală Te rog, Hristoase, zicând acestea:

Doamne, Păzitorul meu, fereşte-mă de vrăjmaşii care îmi fac supărare;

Doamne, Mântuitorul meu, scapă-mă, căci mă afund în ispite ca şi în mare;

Doamne, Cel ce locuieşti întru cele înalte şi spre cei smeriţi priveşti, caută spre mine şi mă mântuieşte;

Doamne, să nu se tulbure inima mea, ci să mărturisesc că în numele Tău nădăjduieşte;

Doamne, Doctorul cel Mare, cred că orice boală poţi să lecuieşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 9

Veniţi cu dragoste şi frică, toate neamurile să ne închinăm prea curatului Chip al Mântuitorului lumii, Cel ce ne-a izbăvit din robia vrăjmaşului, Biruitorul morţii şi al iadului şi cu mulţumită să-I cântăm cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 9

Fiind atins de lepra păcatului, nu mă pricep cum să Te slăvesc mai bine, o, Milostive Stăpâne, Te mărturisesc cu toată inima că eşti cu adevărat Fiul Dumnezeului celui viu, cu umilinţă privesc chipul Tău cel Sfânt, zicând acestea:

Doamne Iisuse, bucuria mea, dă-mi ca să mă bucur de milostivirea Ta;

Doamne, Mântuitorul meu cel Bun, mântuieşte pe robul Tău de toată necredinţa şi fărădelegea;

Doamne, Mântuitorule, Tu eşti scăparea mea, la cine voi alerga?

Doamne îndurate, nimiceşte cu harul Tău mânia inimii mele;

Doamne al meu, Curăţie sfântă, curăţă-mi inima şi mintea de rele;

Doamne, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, luminează-mă pe mine cel împresurat de grijile pământeşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 10

Doamne, Mântuitorul meu Cel milostiv, ridică-mi sufletul cel căzut în fapte de ruşine şi trupul meu slăbănogit de boală, ca oarecând pe slăbănogul de la scăldătoarea oilor şi îndreptează-mă pe calea mântuirii, ca să-Ţi cânt Ţie: ***Aliluia!***

Icosul 10

Împărate, Veşnice Mângâietor, Hristoase adevărate, curăţă-mă de toată întinăciunea, precum ai curăţit pe cei zece leproşi şi vindecă-mă precum ai vindecat sufletul iubitor de arginţi al lui Zaheu vameşul, ca să-Ţi cânt Ţie aşa:
Doamne al meu, Doctorul sufletelor şi al trupurilor, tămăduieşte-mi rănile sufletului meu;
Doamne, Cel ce ai purtat neputinţele şi suferinţele noastre, vindecă-mi bolile trupului meu;
Doamne Iisuse, Ajutorul meu, ajută-mi că mi se stinge sufletul de atâta tristeţe;
Doamne, Cel ce ai deschis ochii orbului, dă-mi să văd a Ta răbdare şi blândeţe;
Doamne, îndelung-răbdătorule, Te rog să-mi mântuieşti sufletul de toată întristarea;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 11
Cântare de umilinţă aducându-Ţi, cu inima zbrobită Te rugăm: Nu ne trece cu vederea, Preabunule Doamne, întoarce-Ţi Faţa Ta de la păcatele noastre, dar de la mine robul Tău nu Ţi-o întoarce, auzi-mă căci şi în necazul meu îţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 11
Hristoase Lumina cea adevărată care luminezi pe tot omul ce vine în lume, ia aminte la rugăciunea nevredniculuiTău rob şi îndreptează viaţa mea după poruncile Tale, sfinteşte-mi sufletul ca să-Ţi aduc rugăciunea aceasta:
Doamne Iisuse Hristoase, Lumina lumii, luminează-mă cu lumina Ta;
Doamne, Izvorul vieţii, dă-mi viaţă veşnică şi mă întăreşte în legea Ta;
Doamne Iisuse Hristoase, Soarele dreptăţii, cu dreptatea Ta străluceşte mintea mea;
Doamne, Povăţuitorul lumii, învaţă-mă să Te iubesc din suflet şi să fac voia Ta;
Doamne, Cel ce ai dat vedere orbilor, deschide-mi uşile pocăinţei şi de păcatul meu mă curăţeşte;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 12
Atotputernice Doamne, cu harul Tău, întăreşte-mi inima în credinţă, nădejde şi dragoste, ca întru adâncă pocăinţă şi împlinirea poruncilor Tale să mă învrednicesc de împărăţia Ta, unde cu cetele sfinţilor îngeri să-Ţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 12
Doamne, păstorul cel Bun, Tu ai zis: ***“Mă duc să vă gătesc loc… şi iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu…”*** . Auzind această minunată făgăduinţă, îndrăznesc şi eu, cel cufundat în întristări, să mă apropii şi să mă rog aşa:

Doamne al meu, Mântuitorule, mântuieşte-mă pe mine cel ce pier;
Doamne, depărtează norii necredinţei, zavistiei şi duşmăniei, căci Duhul Tău cel bun îl cer;
Doamne, mângâierea sufletului meu, scapă-mă din această supărare;
Doamne, scapă-mă din necaz şi boală şi dă-mi tămăduire;
Doamne, Împărate prea puternic, întru împărăţia Ta să mă pomeneşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 13 (de trei ori)
Mântuitorul meu Cel milostiv, caută spre mine, robul Tău, cel ce mă afund în marea încercărilor şi a necazurilor, şi precum oarecând pe Petru cel ce se afunda l-ai izbăvit, scapă-mă şi pe mine cu harul Tău cel sfânt, sfinţeşte-mi sufletul şi mă întăreşte pe calea mântuirii, ca să-Ţi cânt cu inimă şi buze curate şi cu dragoste: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
"Iisuse, Bunule Mântuitor - se ruga Avgar guvernatorul Edesei - vino şi la mine şi vindecă-mi boala cea fără de leac, de care sufăr de mulţi ani…". Asemenea şi eu, plin de lepra păcatului fiind, strig către Domnul astfel:
Doamne al meu, miluieşte-mă după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, fărădegea îmi şterge;
Doamne, Mântuitorul meu,cu roua milostivirii Tale, spală-mi păcatul şi fărădelegea;
Doamne, întoarce-Ţi Faţa Ta de la păcatul meu şi de fărădelegile mele curăteşte-mă;
Doamne, inimă curată în mine zideşte şi cu duh drept mă înnoieşte;
Doamne, nu mă lepăda de la Faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt să nu-l iei de la mine;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 1
Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să-i izbăveşti din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit, de aceea cu nădejde strig:
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Rugăciune

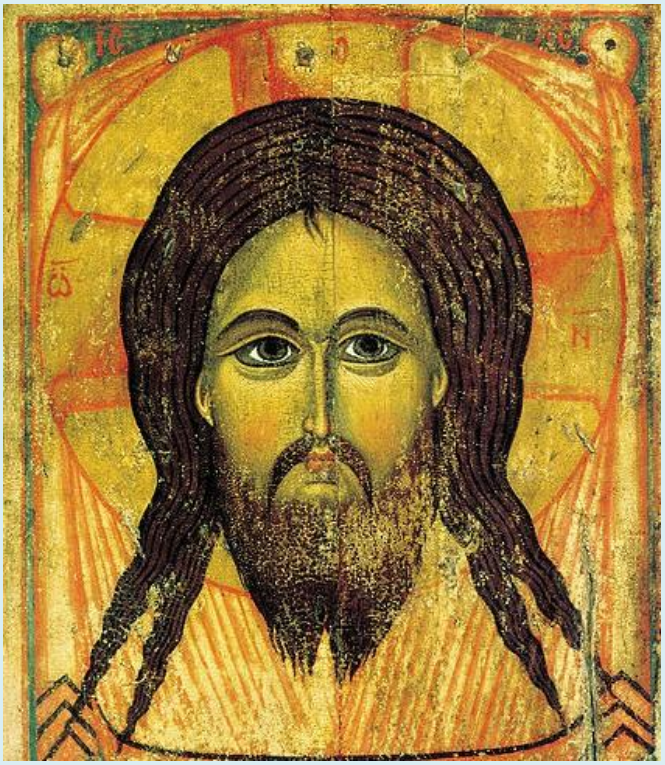

O, prea bunule, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, odinioară, sfânta Faţă a chipului Tău omenesc ai spălat-o cu apă şi ai şters-o cu mahrama, pe care minunat s-a închipuit Chipul Tău şi l-ai trimis lui Avgar, guvernatorul Edesei, spre vindecarea bolii lui, că aşa ai binevoit Tu.

Iată şi noi păcătoşii robii Tăi, cuprinşi de neputinţe trupeşti şi sufleteşti, căutăm Faţa Ta, Doamne, şi ca David întru umilinţă strigăm: "Nu-Ţi întoarce Faţa Ta de la noi", ci abate-Ţi mânia Ta de la noi, robii Tăi şi fiindu-ne ajutător, nu ne respinge şi nu ne părăsi.

Atotmilostive Doamne Mântuitorul nostru, închipuieşte-Te în sufletele noastre, ca, trăind în sfinţenie şi dreptate, să-Ţi fim fii şi moştenitori ai Împărăţiei Tale. Şi astfel pe Tine prea milostive Doamne, împreună cu Tatăl Tău Cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, neîncetat să Te slăvim în nesfârşiţii veci.

Amin.

Akathist to our Sweetest Lord Jesus Christ

The Holy Mandylion

The following is a well-known and beautiful akathist in praise of our Lord Jesus Christ. It was originally written in Greek, attributed to various monastic writers, and probably written between the 9th to the 11th centuries. In a publication of the service in praise of the Holy Mandylion published in 1745, this akathist is prescribed to be chanted interspersed with the Orthros on the feast of the Holy Mandylion (August 16) (similar to the famous Akathist to the Theotokos, prescribed to be chanted on the Fifth Saturday of Great Lent). Though this Akathist can be chanted at any time, I think that this is a perfectly fitting feast to do so, as we worship our Lord Jesus, our true God, Who truly put on flesh to save us all. May He have mercy on us all and save us!

The Akathist hymn to our sweetest Lord Jesus Christ

KONTAKION: Plagal of Fourth Tone To You, the Champion Leader and Lord, the Vanquisher of Hades, I, Your creature and servant, offer a song of praise, for

You have delivered me from eternal death. But as You have ineffable loving-kindness, deliver me from all dangers, that I may cry to You: Jesus, Son of God, have mercy on me.

A

Creator of Angels and Lord of Hosts, as of old You opened the ear and tongue of him that was deaf and dumb, so now open my perplexed mind and tongue to praise You most holy Name, that I may cry to You:
Jesus, most wonderful, Astonishment of Angels.
Jesus, most powerful, Deliverance of Forefathers.
Jesus, most sweet, Exultation of Patriarchs.
Jesus, most glorious, Dominion of kings.
Jesus, most desired, Fulfillment of Prophets.
Jesus, most praised, Steadfastness of Martyrs.
Jesus, most gladsome, Comfort of monastics.
Jesus, most compassionate, Sweetness of presbyters.
Jesus, most merciful, Abstinence of fasters.
Jesus, most tender, joy of the righteous.
Jesus, most pure, Sobriety of virgins.
Jesus, pre-eternal, Salvation of sinners.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

B

Seeing the widow weeping bitterly, O Lord, You were moved with compassion, and raised up her son as he was being carried to burial; likewise have compassion on me, O Friend of man, and raise up my soul which has been slain by sins, as I cry aloud:
Alleluia.

C

Seeking to know knowledge unknown Philip asked: Lord, show us the Father; and You answered him: Have I been with you so long, and yet you have not known that I am in the Father, and the Father in Me? Therefore, O Unsearchable One, with fear I cry to You:
Jesus, God before the ages.
Jesus, King almighty.
Jesus, Master long-suffering.
Jesus, Saviour most merciful.
Jesus, my Guardian most kind.
Jesus, be gracious unto my sins.

Jesus, take away my iniquities.
Jesus, pardon my unrighteousness.
Jesus, my Hope, forsake me not.
Jesus, my Helper, reject me not.
Jesus, my Creator, forget me not.
Jesus, my Shepherd, lose me not.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

D

You endued with power from on high Your Apostles who tarried in Jerusalem, O Jesus. Clothe also me also, who am stripped bare of every good work, with the warmth of You Holy Spirit, and grant that with love I may chant to You:
Alleluia.

E

In the abundance of Your mercy, O compassionate Jesus, You have called publicans and sinners and unbelievers. Now despise not me who am like them, but accept this hymn as precious myrrh:
Jesus, invincible Power.
Jesus, unending Mercy.
Jesus, radiant Beauty.
Jesus, unspeakable Love.
Jesus, Son of the living God.
Jesus, have mercy on me, a sinner.
Jesus, hear me who was conceived in iniquity.
Jesus, cleanse me who was born in sin.
Jesus, teach me who am foolish.
Jesus, enlighten me who am darkened.
Jesus, purify me who am defiled.
Jesus, restore me, the prodigal.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

F

Having a tempest of doubting thoughts within, Peter was sinking. But beholding You, O Jesus, bearing flesh and walking on the waters, he knew You to be the true God; and receiving the hand of salvation, he cried:
Alleluia.

G

When the blind man heard You, O Lord, passing by, he cried: Jesus, Son of David, have mercy on me! And You called him and open his eyes. Therefore, by Your mercy enlighten the spiritual eyes of my heart as I cry to You and say:
Jesus, Creator of those on high.
Jesus, Redeemer of those below.
Jesus, Vanquisher of the nethermost powers.
Jesus, Adorner of every creature.
Jesus, Comforter of my soul.
Jesus, Enlightener of my mind.
Jesus, Gladness of my heart.
Jesus, Health of my body.
Jesus, my Saviour, save me.
Jesus, my Light, enlighten me.
Jesus, from all torment deliver me.
Jesus, save me who am unworthy.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

H

As of old You redeemed us from the curse of the law by You divinely shed blood, O Jesus, likewise rescue us from the snares that the serpent has entangled us through the passions of the flesh, through lustful incitement and perilous lethargy, as we cry to You:
Alleluia.

I

Beholding in human form Him Who by His hand fashioned man, and understanding Him to be their Master, the children of the Hebrews hurried with boughs to do homage, crying: Hosanna! But we offer You a hymn of praise, saying:
Jesus, true God.
Jesus, Son of David.
Jesus, glorious King.
Jesus, innocent Lamb.
Jesus, Shepherd most marvellous.
Jesus, Protector of mine infancy.
Jesus, Guide of my youth.
Jesus, Boast of mine old age.
Jesus, my Hope at death.
Jesus, my Life after death.
Jesus, my Comfort at Your judgment.

Jesus, my Desire, let me not then be ashamed.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

J

Fulfilling the words and proclamations of the God-bearing Prophets, O Jesus, You appeared on earth, and You Who are uncontainable dwelled among men. Therefore, being healed by Your wounds, we learned to chant:
Alleluia.

K

When the light of Your truth shone in the world, devilish delusion was driven away; for the idols, O our Saviour, have fallen, unable to endure Your power. But we who have received salvation cry to You:
Jesus, Truth dispelling falsehood.
Jesus, Light transcending every light.
Jesus, King surpassing all in strength.
Jesus, God constant in mercy.
Jesus, Bread of life, fill me who am hungry.
Jesus, Well-spring of knowledge, refresh me who am thirsty.
Jesus, Garment of gladness, clothe me who am naked.
Jesus, Haven of joy, shelter me who am unworthy.
Jesus, Giver to those who ask, grant me mourning for my sins.
Jesus, Finder of those who seek, find my soul.
Jesus, Opener to those who knock, open my hardened heart.
Jesus, Redeemer of sinners, wash away my sins.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

L

Desiring to unveil the mystery hidden from all ages, You were led as a sheep to the slaughter, O Jesus, and as a voiceless lamb before its shearer. But as God, You rose from the dead and ascended with glory to Heaven, and together with Yourself, raise us up who cry:
Alleluia.

M

New was the creation which the Creator revealed to us when He appeared, for without seed He took flesh of a Virgin and rose from the tomb without breaking the seal of either, and bodily entered to the Apostles whilst the doors were shut. Therefore, marvelling at this we chant:
Jesus, Word uncontainable.

Jesus, Intelligence unfathomed.
Jesus, Power incomprehensible.
Jesus, Wisdom immeasurable.
Jesus, Divinity undepictable.
Jesus, Dominion unbounded.
Jesus, Kingdom invincible.
Jesus, Sovereignty unending.
Jesus, Strength sublime.
Jesus, Authority everlasting.
Jesus, my Creator, fashion me anew.
Jesus, my Saviour, save me.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

N
Seeing the strange Incarnation of God, let us alienate ourselves from this vain world and raise our mind to things divine. To this end God descended to earth, that He might raise to Heaven us who cry to Him:
Alleluia.

O
Wholly present with those below, yet in no way separated from those above, was the Uncircumscribed One, when of His own will He suffered for us; by His death, our death He put to death, and by His Resurrection, He granted life to us who chant to Him such words as these:
Jesus, Sweetness of my heart.
Jesus, Strength of my body.
Jesus, Light of my soul.
Jesus, Liveliness of my mind.
Jesus, Gladness of my conscience.
Jesus, Hope unexcelled.
Jesus, Remembrance everlasting.
Jesus, Praise most exalted.
Jesus, my Glory most sublime.
Jesus, my Desire, reject me not.
Jesus, my Shepherd, seek me out.
Jesus, my Saviour, save me.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

P
All the orders of Angels in Heaven unceasingly glorify Your most holy Name, O

Jesus, crying: Holy, Holy, Holy! But we sinners on earth, with our tongues of clay, chant:
Alleluia.

Q
We behold the most eloquent orators mute as fish before You, O Jesus our Saviour, for they are at a loss to explain how You are both perfect man and immutable God. But as for us, marvelling at this mystery, we cry with faith:
Jesus, God of gods.
Jesus, King of kings.
Jesus, Lord of lords.
Jesus, judge of the living and the dead.
Jesus, Hope of the despairing.
Jesus, Comfort of the mourning.
Jesus, Provision of the poor.
Jesus, condemn me not according to my deeds.
Jesus, cleanse me according to Your mercy.
Jesus, dispel my despondency.
Jesus, enlighten the thoughts of my heart.
Jesus, make me ever mindful of death.
Jesus. Son of God, have mercy on me.

R
Wishing to save the world, O Dayspring of the Orient, You came to the dark Occident of our nature and humbled Yourself even to death. Therefore, Your Name is exalted above every name, and from all created beings of Heaven and earth, You heard:
Alleluia.

S
Make Your holy Angels a rampart for us, O Christ, Father of the age to come, and cleanse us from every stain, as You cleansed the ten lepers; and heal us, as Your healed the covetous soul of Zacchaeus the publican, that we may cry to You with compunction and say:
Jesus, Treasure unfailing.
Jesus, Wealth inexpendable.
Jesus, Food most substantial.
Jesus, Drink inexhaustible.
Jesus, Raiment of the poor.

Jesus, Defender of widows.
Jesus, Protector of orphans.
Jesus, Champion of those in hardships.
Jesus, Companion of those who journey.
Jesus, Pilot of voyagers.
Jesus, Calm Haven of the tempest-tossed.
Jesus, raise me who am fallen.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

T

A most contrite hymn do I, the unworthy one, offer You, and like the Canaanite woman, I cry to You: O Jesus, have mercy on me! For not a daughter, but a flesh have I which is violently possessed by the passions and troubled with anger. Grant healing to me, who cries aloud to You:
Alleluia.

U

You, the brilliant Beacon-light shining to those in the darkness of ignorance, did Paul once persecute; but, illumined by Your light and perceiving the power of Your divinely wise voice, the fury of his soul was eased. In like manner, enlighten the eyes of my darkened soul as I cry such things as these:
Jesus, my King supremely powerful.
Jesus, my God omnipotent.
Jesus, my Lord immortal.
Jesus, my Creator most glorious.
Jesus, my Guide supreme in goodness.
Jesus, my Shepherd most compassionate.
Jesus, my Master rich in mercy.
Jesus, my Saviour, Friend of man.
Jesus, enlighten my senses, darkened by passions.
Jesus, heal my body, wounded by sins.
Jesus, cleanse my mind from vain thoughts.
Jesus, preserve my heart from evil desires.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

V

Grant me Your grace, O Jesus, Forgiver of every debt, and receive me who repents, as You received Peter who denied You; and call me who am downcast, as of old You called Paul who persecuted You; and hear me as I cry to You:
Alleluia.

W

Whilst hymning Your Incarnation, we all praise You, and with Thomas we believe that You are our Lord and God, Who sits with the Father, and shall come to judge the living and the dead. Grant that I may then stand at Your right hand, who now cry:

Jesus, King of peace, bestow Your peace upon me.
Jesus, sweet-scented Flower, make me fragrant.
Jesus, longed for Warmth, warm me.
Jesus, eternal Temple, shelter me.
Jesus, splendid Garment, adorn me.
Jesus, Pearl of great price, enrich me.
Jesus, precious Stone, illumine me.
Jesus, Sun of Righteousness, shine on me.
Jesus, holy Light, make me radiant.
Jesus, deliver me from infirmity of soul and body.
Jesus, rescue me from the hands of the adversary.
Jesus, save me from the everlasting torments.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

X

O most sweet and tender-loving Jesus, receive this our small supplication, as You received the widow's mite; and preserve Your inheritance from all enemies, visible and invisible, from invasion of aliens, from disease and famine, from all tribulations and mortal wounds, and deliver from future torments all who cry to You: Alleluia.

Again, the Kontakion

Plagal of Fourth Tone

To You, the Champion Leader and Lord, the Conqueror of Hades, I, Your creature and servant, offer a song of praise, for You have delivered me from eternal death. But as You have ineffable loving-kindness, deliver me from all dangers that can be, that I may cry to You: Jesus, Son of God, have mercy on me.

This beautiful 18th Century icon at the center includes the Holy Mandylion of Christ, and surrounding it, scenes depicting the stanzas of the Akathist to the Sweetest Lord Jesus Christ included above.

Through the prayers of our Holy Fathers, Lord Jesus Christ our God, have mercy on us and save us! Amen!

Sursa:
http://full-of-grace-and-truth.blogspot.com/2014/08/akathist-to-sweetest-lord-jesus-christ.html

Imnografie

Tropar la praznicul Sfintei Mahrame a Domnului: Preacuratului Tău Chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că ai binevoit a Te sui cu Trupul pe Cruce, ca să mântuieşti din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulţumire strigăm Ţie: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuieşti lumea.

Condac la praznicul Sfintei Mahrame a Domnului: Arătatu-s-a astăzi dumnezeiescul Chip, veselind şi luminând toată lumea cea de sub soare. Aceluia, închinându-ne, strigăm: venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Condac la praznicul Sfintei Mahrame a Domnului: Negrăită şi dumnezeiască este orânduiala Ta cea către oameni, Cuvinte al Tatălui; iar Chipul cel nezugrăvit de mână, ci de Dumnezeu scris, nemincinos arată Întruparea Ta. Pentru aceea icoana Ta o cinstim, sărutând-o.

Chipul Mântuitorului în iconografie - Sfânta Mahramă din Edesa:
https://www.youtube.com/watch?v=zKuWcs-AIUU

Vieţile Sfinţilor - Povestire despre chipul Domnului nostru Iisus Hristos cel nefăcut de mână şi despre aducerea lui de la Edesa în Constantinopol

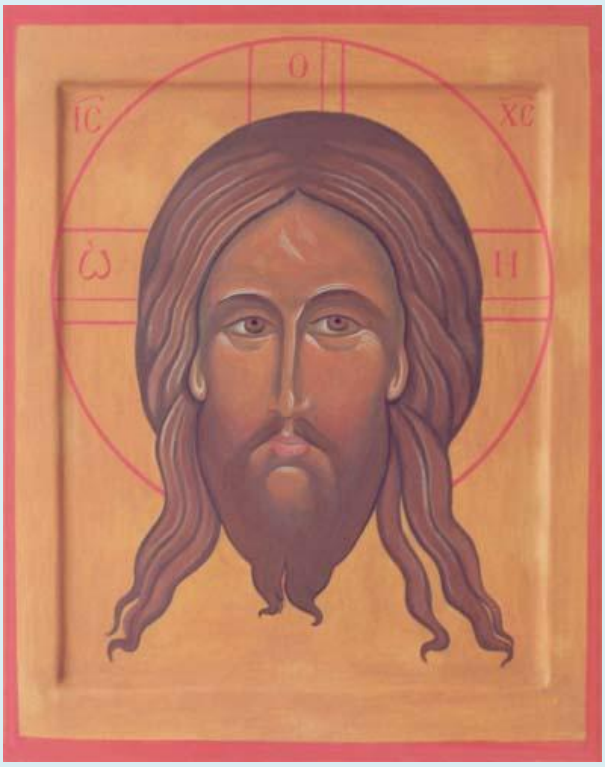

În acele zile în care Domnul nostru Iisus Hristos S-a arătat pe pământ şi cu oamenii a petrecut, cercetând cetăţile şi satele iudeilor cele dimprejur, propovăduind împărăţia lui Dumnezeu şi tămăduind toată neputinţa şi toată boală din popor; ***în cetatea Edesa cea din Siria, care era de partea cealaltă a râului Eufrat, era un boier cu numele Avgar.*** El pătimea de o boală grea, pentru că pe dinafară suferea de lepră vânătă, iar pe dinăuntru de sfărîmarea oaselor; deci era chinuit cu slăbănogirea tuturor mădularelor.

Auzind el de Domnul nostru Iisus Hristos şi de minunile mari pe care le făcea, căci cu cuvântul tămăduia stricăciunile şi slăbănogirile şi toate bolile între oameni, a dorit să vadă cu ochii şi pe un lucrător de nişte minuni ca acelea, nădăjduind că va câştiga tămăduire de la El. Deci, ***de vreme ce îi era cu neputinţă lui să meargă singur în Iudeea, a trimis rugăminte către Domnul Hristos, ca El să vină la dânsul, în Edesa. Dar îndoindu-se de aceasta, că nu va voi să vină la dânsul Domnul, a trimis pe un zugrav iscusit, cu numele Anania, ca cel puţin să-i închipuiască faţa Lui pe pânză ca, astfel măcar, închipuirea Lui să o vadă şi să o aibă pe aceea întru răcorirea bolii sale, pentru că mare dragoste avea către El, încredinţându-se din auzire.***

Scrisoarea lui Avgar era scrisă astfel:

Avgar, domnul Edesei, lui Hristos Mântuitorul cel bun, Care S-a arătat în laturile Ierusalimului în trup, să se bucure!

Eu am auzit despre Tine şi despre preaslăvitele Tale faceri de minuni, cum că fără de doctorii tămăduieşti bolile, orbilor le dai vedere; şchiopilor, umblare; pe cei stricaţi îi curăţeşti şi izgoneşti din oameni duhurile necurate; pe cei slăbănogi, care de mulţi ani zac pe pat, îi tămăduieşti cu cuvântul, şi pe cei morţi îi înviezi. Deci, unele ca acestea auzindu-le eu, din două una gândesc despre Tine că eşti, ori Dumnezeu coborât din cer, ori Fiul lui Dumnezeu, căci lucrezi nişte minuni ca acestea de mirare.

De aceea scriu către Tine smerita mea rugăminte, ca să Te osteneşti a veni la mine şi să-mi vindeci bolile mele cele netămăduite, de care pătimesc de mulţi ani. Aud încă şi aceasta, că evreii Te urăsc pe Tine şi voiesc să-Ţi facă şi oarecare rău. Deci, eu am o cetate care, deşi nu este foarte mare, este însă preafrumoasă şi îndestulată cu toate bunătăţile; deci, vino la mine şi locuieşte în cetatea mea, care ne va fi nouă amândurora îndestulată cu toate cele de trebuinţă".

Cu o scrisoare ca aceasta de la Avgar, zugravul Anania ajungând la Ierusalim, l-a găsit pe Iisus Hristos în mijlocul mulţimii poporului, stând la arătare şi învăţându-i cuvântul de învăţătură, de aceea nu a putut să se apropie îndată de El din cauza înghesuirii şi strâmtorării poporului. Drept aceea, aşteptând o vreme până ce se va risipi poporul, s-a suit pe o piatră care era puţin mai sus de la pământ şi, privind cu dinadinsul spre faţa Mântuitorului, se căznea să o închipuiască pe dânsa, dar nu putea; astfel voind atotvăzătorul şi Preasfânta Sa faţă schimbând-o cu dumnezeiască neînchipuită şi neajunsă slavă şi cu darul. Deci, Anania, ostenindu-se mult, n-a sporit nimic.

Atunci Dumnezeu a poruncit Apostolului Toma să meargă şi să cheme pe acel bărbat care stătea pe piatră şi se căznea a închipui faţa Lui. Acela fiind adus şi neîncepînd a grăi ceva, l-a chemat Domnul pe el la sine pe nume şi după meşteşug, adică numindu-l Anania zugravul. Deci, spunându-i pricina venirii lui, i-a zis: "Unde este scrisoarea stăpânului tău, Avgar, pe care mi-o aduci mie din Edesa?"

Iar Anania, uimindu-se de mirare şi de spaimă pentru mai înainte-vederea Domnului, a scos degrabă din sân scrisoarea domnului său şi cu cutremur a dat-o în mâinile Mântuitorului. Domnul, citind-o, a scris răspuns lui Avgar, astfel:

"Fericit eşti Avgare, cela ce nu m-ai văzut şi ai crezut în Mine, căci scris este pentru Mine, că cei ce mă văd pe Mine nu vor crede, iar cei ce nu mă văd, vor crede în Mine şi vor pomeni viaţa cea veşnică. Îmi scrii Mie ca să vin la tine, dar Mie Mi se cade să săvârşesc aceea pentru care sunt trimis şi după săvârşire să Mă duc la Tatăl, Cel ce M-a trimis pe Mine. După ce Mă voi înălţa, voi trimite la tine pe unul din ucenicii Mei. Acela te va tămădui desăvârşit - prin Botez - de bolile cele ce te-au cuprins pe tine şi viaţa cea veşnică îţi voi da ţie şi celor ce sunt cu tine".

Scriind Domnul nostru Iisus Hristos o scrisoare ca aceasta lui Avgar, a pecetluit-o cu pecetea pe care era scrisă cu slove evreieşti aceasta: **"A lui Dumnezeu vedere, dumnezeiască minune!"**

După scrierea şi pecetluirea ei, împlinind Domnul o altă dorinţă a lui Avgar şi a zugravului, a poruncit să-i aducă apă; deci, Şi-a spălat Preasfânta Sa faţă şi a şters-o cu mahrama cea în patru colţuri ce i s-a dat Lui. Şi, o, minune! Apa cea proastă s-a schimbat prin iconomie în zugrăvire de vopsele, şi preasfânta asemănare a feţei celei dumnezeieşti s-a închipuit pe mahrama aceea, pe care Domnul dând-o cu scrisoare lui Anania, i-a zis: **"Du-te şi dă-o celui ce te-a trimis pe tine!"**

Acestea au fost în zilele cele mai de pe urmă ale petrecerii pe pământ a lui Hristos, aproape de pătimirea Lui.

Anania s-a întors în Edesa la domnul său şi i-a dat lui acea închipuire a feţei lui Hristos nefăcută de mână pe mahramă şi epistola cea scrisă. ***Avgar, luând-o, s-a umplut de mare bucurie şi, sărutându-le pe amândouă cu dragoste şi închinându-se chipului lui Hristos, îndată a câştigat schimbare de durerile sale, fără numai puţină parte de stricăciune rămăsese pe faţa lui, până la acea vreme în care avea să vină la dânsul ucenicul cel trimis de Domnul.***

După pătimirea cea de bunăvoie a Domnului, după Înviere şi după Înălţarea Lui la cer, Tadeu, cel trimis de dumnezeiescul Duh, a mers la Edesa. El a fost unul din cei şaptezeci de apostoli. Acesta, învăţându-l destul pe Avgar sfânta credinţă cea întru Hristos, l-a adus la botez. Când a intrat Avgar în sfânta scăldătoare şi s-a botezat, îndată s-a tămăduit şi de acea lepră ce mai rămăsese; deci, a ieşit curat şi sănătos cu trupul şi cu sufletul. Cu dânsul s-a botezat şi toată casa lui, apoi şi toată cetatea şi se slăvea în Edesa numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca al unui adevărat Dumnezeu.

La porţile cetăţii Edesa era un idol al unui oarecare zeu elinesc, care stătea de mulţi ani acolo, şi căruia îi era dator să i se închine oricine intră în cetate. Pe acel idol, Avgar, aruncându-l de acolo şi sfărâmându-l, a făcut în zidul de piatră, deasupra porţilor, un loc rotund şi adânc încât să nu-l vatăme ploaia. Apoi, lipind pe o scândură de lemn neputregăios mahrama chipului lui Hristos cel nefăcut de mână, punându-i împrejur aur cu mărgăritare de mare preţ şi împodobind-o, a pus-o în locul acela în zid deasupra porţilor, făcând încă şi o scrisoare de aur în acest fel: **"Hristoase Dumnezeule, tot cel ce nădăjduieşte spre Tine nu se va ruşina!"**

Avgar a poruncit popoarelor ca oricine va intra în cetate şi va ieşi, să se închine acelui dumnezeiesc chip al Domnului nostru Iisus Hristos şi a întărit şi prin lege aceea, ca şi în neamurile cele mai de pe urmă, cu schimbare, să se dea o cinste ca aceea închipuirii Domnului. Acea dreptcredincioasă poruncă şi aşezarea lui de lege s-a păzit în toate zilele vieţii lui şi în zilele fiului lui, care a domnit după dânsul în Edesa, asemenea şi în zilele nepotului său. După aceea, unul din strănepoţii lui Avgar luând domnia acelei cetăţi, iar s-a înnoit păgânătatea cea de demult, pentru că boierul acela, îndărătnicindu-se şi depărtându-se de Hristos, s-a abătut la elineasca închinare de idoli. Deci, văzând pe porţile cetăţii chipul lui Hristos, care se cinstea de toţi cei ce intrau şi ieşeau, i-a venit greu, fiind vrăjmaş al lui Hristos, şi a voit să surpe de acolo acea dumnezeiască închipuire, iar în locul ei să pună un idol diavolesc.

Episcopul cetăţii, înştiinţându-se de acest lucru şi făcându-i-se vestire de la Dumnezeu, s-a dus noaptea cu clerul său la porţile acelea şi, suindu-se pe o scară, a gătit o candelă cu untdelemn şi, aprinzând-o, a pus-o înaintea sfântului chip al lui Hristos. Apoi, astupând-o cu cărămizi şi cu var, a zidit locul şi l-a netezit, pentru că aşa i se poruncise lui din dumnezeiasca arătare.

După ce s-a făcut nevăzut acel chip al lui Hristos nefăcut de mână, a încetat păgânul stăpânitor de la scopul său. Deci, după multă vreme, s-a dus din stăpânirea obştească chipul acela, şi se uitase locul unde se zidise, încât nimeni nu ştia de el, până la arătarea lui cea minunată, care s-a făcut astfel, după mulţi ani.

În zilele dreptcredinciosului împărat Iustinian, Hosroe, împăratul Persiei, ducându-se cu multă putere de oaste împotriva cetăţii Edesei, a înconjurat-o şi cu vitejie s-a bătut multă vreme, dar în urmă, cetăţenii slăbind, s-au aflat în mare frică şi nepricepere şi s-au rugat lui Dumnezeu cu lacrimi. Într-o noapte i s-a arătat episcopului Edesei, care se numea Evlavie, o femeie oarecare prea luminoasă, arătându-i cu degetul porţile cetăţii şi locul din zid, zicându-i:

"Deasupra acestor porţi este ascuns dumnezeiescul chip cel nefăcut de mână al Mântuitorului Hristos. Scoate-l din zid şi vei face bine!"

Episcopul s-a dus cu sârguinţă la porţile acelea şi, suindu-se la locul arătat în zid, l-a aflat precum i se spusese în descoperire, pentru că a cunoscut zidirea aceea. Deci, destupând şi luând cărămizile, a aflat chipul cel preacinstit şi preasfânt al lui Hristos întreg şi nevătămat, candela nestinsă de atâţia ani şi plină de untdelemn. Pe cărămida cu care era astupat chipul, se închipuise altă asemănare a feţei lui Hristos nefăcută de mână.

Episcopul, luând din locul acela acea sfântă mahramă pe care era închipuirea Mântuitorului, a arătat-o oamenilor din cetate. Toţi au avut bucurie mare şi îndrăzneau să nădăjduiască spre Domnul. Episcopul a dus cu litie chipul Domnului pe zidurile cetăţii şi a arătat faţa Mântuitorului oştirilor persieneşti care tăbărâseră asupra cetăţii. Deci îndată toată puterea perşilor s-a tulburat de frică mare şi au început să fugă, gonindu-se de putere dumnezeiască. Astfel cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmaşii săi prin milostivirea lui Hristos Domnul nostru şi prin arătarea preasfântului Său chip, cel nefăcut de mână.

După aceea, trecând mulţi ani, când a fost la greci împăratul Roman, care se numea Porfirogenet, cel ce a împărăţit cu ginerele său, Constantin, fiul împăratului Leon cel înţelept, a adus acea sfântă mahramă, care avea pe dânsa închipuirea cea nefăcută de mână a dumnezeieştii feţe a lui Hristos, din Edesa, care se stăpânea de turci, în Constantinopol. În vremea aceea, toată Siria, în care era şi cetatea Edesa, era sub stăpânirea turcilor. Acea aducere s-a făcut astfel:

Împăratul grec Roman, dorind să aibă în cetatea sa împărătească acea vistierie fără de preţ, a trimis rugăminte de multe ori la Amira al turcilor, ca să-i dea chipul lui Hristos cel nefăcut de mână. Dar Amira, fiind rugat de creştinii Edesei, n-a voit să dea chipul acela împăratului grec, ci au făcut război. Împăratul Roman a trimis putere grecească asupra Edesei şi a strâmtorat-o, oştindu-se împrejurul laturei Edesei. Atunci edesenii au trimis rugăminte către împăratul grecesc, să nu-i bată şi să nu le pustiască pământul. Împăratul cerea de la dânşii chipul lui Hristos, însă Amira, în a cărui stăpânire era Edesa, nu voia să-l dea în dar.

De aceea, împăratul creştinesc, fiind cuprins de mare dorinţă să aibă la el chipul lui Hristos, cel nefăcut de mână, a dat lui Amira douăsprezece mii de arginţi şi două sute de turci vestiţi, care fuseseră în robie la greci. El i-a dat încă şi o scrisoare a sa, cu pecetea împărătească de aur, ca niciodată să nu ridice război

împotriva Edesei şi contra cetăţenilor celor dimprejurul ei. Astfel şi-a câştigat dorinţa, luând chipul cel nefăcut de mână al lui Hristos şi împreună cu dânsul şi scrisoarea aceea, pe care Domnul nostru Iisus Hristos o scrisese către Avgar, domnul Edesei, precum s-a zis mai înainte.

Deci, l-au dus cu slavă pe mâinile arhiereilor şi ale celorlalţi cinstiţi bărbaţi ai rânduielii duhovniceşti, în împărătească cetate. Şi se făceau în cale şi în Constantinopol multe minuni de la acel preacinstit chip, pentru că toate bolile se tămăduiau, orbii se luminau, surzii auzeau, şchiopii umblau şi diavolii se izgoneau.

Dar un oarecare om îndrăcit striga, zicând: "Primeşte, Constantinopole, slava şi veselia ta, şi tu, Porfirogenete, cinstea împărăţiei tale!" Omul acela, strigând astfel, s-a tămăduit de îndrăcire.

Deci, s-a aşezat prăznuirea aducerii chipului cel nefăcut de mână omenească, în ziua a 16-a a lunii august, în care l-a luat pe el înăuntrul său împărătească cetate, cu mare cinste şi prăznuire, în Biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care se numeşte Fare şi l-au pus spre slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, Cel împreună slăvit cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Notă - Chipul cel nefăcut de mână al lui Hristos s-a adus din Edesa în Constantinopol în anul 6452 de la facerea lumii (după mărturia scriitorului de ani al Constantinopolului, Gheorghe Chedrinos), sau în anul 994 de la întruparea lui Dumnezeu.

Sinaxar 16 august

În această lună (august), în ziua a şaisprezecea, pomenirea aducerii Icoanei celei nefăcute de mână a Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesei, în păzita de Dumnezeu împărateasa cetăţilor a Constantinopolului.

Făcând multe minuni Domnul şi marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a Sa bunătate, precum este scris în Sfintele Evanghelii, şi ducându-se pretutindeni această veste, a auzit şi Avgar, domnitorul Edesei.

Şi dorea să vadă pe Iisus Hristos aievea şi nu putea, pentru că era căzut în boală fără leac, căci avea lepră neagră care îi cuprinsese tot trupul, de-l topea şi-l mânca; şi pe lângă aceea avea şi boală veche cu dureri pe la încheieturi. Lepra însă îl înspăimânta şi îl umilea, iar cealaltă boala îi dă dureri iuţi şi grele; pentru aceea nu ieşea afară, şi nu-l vedea nimeni din cei supuşi ai lui.

Iar în zilele Sfintelor Patimi ale Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind el o epistolă a trimis-o cu un oarecare Anania, învăţându-l să zugrăvească statul, părul şi faţa şi tot chipul trupesc, cu toată nevoinţa, şi să-i aducă Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la meşteşugul zugrăviei.

Iar epistola avea aceste cuvinte: ***"Avgar, domnul cetăţii Edesei, lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim, să se bucure. Auzit-am de Tine şi de tămăduirile ce se fac de Tine, fără ierburi. Că precum auzim, faci pe orbi să vadă şi pe ologi să umble, pe leproşi curăţeşti, duhurile necurate şi demonii goneşti şi pe cei ce se află cu boli îndelungate îi lecuieşti şi pe morţi înviezi. Şi auzind acestea toate despre Tine, am gândit una dintr-acestea doua: Că au Fiul lui Dumnezeu eşti făcând acestea, au Dumnezeu. Drept aceea dar, scriind, Te-am rugat să iei osteneala şi să vii până la mine, ca să-mi tămăduieşti şi boala ce am, şi să Te afli aicea cu mine. Că am înţeles că şi iudeii cârtesc asupra Ta şi vor să-Ţi facă rău; eu am o cetate mică, însă de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace".***

Deci Anania mergând la Ierusalim şi dând Domnului epistola, îi lua aminte de-L semuia cu multă chibzuinţă. Dar neputând să se apropie din pricina mulţimii ce se adunase, s-a suit pe o piatră ce era mai înaltă puţintel de la pământ, şi îndată îşi puse ochii asupra Lui, şi-şi întări mâna pe hârtie scriind asemănările cele ce vedea. Însa nu putea nicicum să-i însemneze chipul, pentru că se arăta cu altă faţă şi cu schimbată înfăţişare.

Iar Domnul, ca un cunoscător al celor ascunse şi cercetător al inimilor, cunoscând gândul aceluia, a vădit ceea ce se făcea pe ascuns. Căci cerând apa să se spele, i s-a dat şi o mahramă în patru colţuri; şi după ce s-a spălat a şters cu ea preacurata şi dumnezeiasca Sa faţă. Şi, o, minune: s-a întipărit pe acea mahramă dumnezeiescul Său chip şi faţa; şi El a dat-o lui Anania, zicându-i:

"Mergi de o dă celui ce te-a trimis, şi du-i şi epistola aceasta: Fericit eşti, Avgare, de vreme ce nu M-ai văzut şi ai crezut în Mine. Că scris este pentru Mine, ca cei ce M-au văzut să nu creadă în Mine, iar cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă şi să fie vii. Iar despre cele ce Mi-ai scris ca să vin către tine, să ştii că Eu trebuie să plinesc toate cele pentru care sunt trimis; iar după ce le voi plini Mă voi sui către Tatăl, Cel ce M-a trimis. Şi când Mă voi sui, îţi voi trimite pe unul din ucenicii Mei, anume Tadeu, care şi boala îţi va tămădui şi viaţa veşnică îţi va da şi pace, şi ţie şi celor ce sunt cu tine. Şi cetatea îţi va întări, ca să nu poată nimeni din vrăjmaşi împotriva ei".

Punând la sfârşitul epistolei şi şapte peceţi, însemnate cu slove evreieşti care tălmăcindu-se, arată: Teu Tea, Tion Tavma, adică: A lui Dumnezeu faţă, dumnezeiască minune.

Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie şi căzând şi închinându-i-se sfintei şi preacuratei Icoane a Domnului, cu credinţă şi multă osârdie, îndată s-a tămăduit de boală, rămânând puţină lepră numai pe fruntea lui. ***Iar după mântuitoarea patimă a lui Hristos şi după suirea Lui la cer, mergând Sfântul Apostol Tadeu la Edesa, a pus pe Avgar în scăldătoarea Botezului.*** Şi botezându-l şi pe el şi pe toţi câţi erau sub ascultarea lui, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, a ieşit Avgar din apă curăţit şi de acea puţină rămăşiţă de lepră.

Regele Avgar al Edessei

De atunci cinstind în tot chipul, închinându-se acelei dumnezeieşti asemănări a Chipului Domnului, şi vrând ca să fie cinstită de către toţi, pe lângă celelalte ale lui bunătăţi, a adăugat şi aceasta: Ca pogorând chipul unui zeu, ridicat deasupra porţii celei de obşte a cetăţii şi sfărâmându-l, a pus în locul lui acea nefăcută de mână Icoană a Mântuitorului nostru şi Dumnezeu, înfrumuseţând-o, şi scriind aceste cuvinte: ***"Hristoase Dumnezeule, cel ce nădăjduieşte întru Tine, nu este trecut cu vederea niciodată".***

Şi a dat poruncă ca oricine va intra pe acea poartă să dea cinstea şi închinăciunea ce se cuvine cinstitei şi de minuni făcătoarei Icoanei lui Hristos, şi apoi să intre în cetate. Această poruncă pioasă a bărbatului aceluia, a fost ţinută cât a trăit el şi fiul său în viaţa aceasta. Iar după ce nepotul lui a ajuns domnitor, a dat cu piciorul dreptei credinţe şi însuşi s-a întors la slujirea idolilor, şi a vrut să ridice deasupra porţii Edesei un idol şi să pogoare Icoana lui Hristos.

Cunoscând aceasta din dumnezeiasca arătare episcopul cetăţii, a pus nevoinţa mare, şi de vreme ce locul unde stă Icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeieştii Icoane o candelă, şi a pus o cărămidă dinainte, şi zidind-o pe din afară cu var, a tocmit zidul de nu se vedea. Nemaivăzând, Icoana Domnului, păgânul a renunţat la lucrul ce începuse a face.

Şi a trecut multă vreme, încât ieşise din mintea oamenilor unde era ascunsă dumnezeiasca Icoană. Iar când Osroe, împăratul perşilor, prădând cetăţile şi oraşele Asiei, a ajuns şi la Edesa, şi a pornit asupra ei toată meşteşugirea de luptă, a dat mare frică oamenilor cetăţii. Aceştia scăpând numai la Dumnezeu şi rugându-L cu lacrimi, aflară grabnica mântuire; căci într-o noapte s-a arătat o femeie preaslăvită episcopului Eulalie, zicându-i: ***"De veţi lua dumnezeiescul chip al Mântuitorului cel nefăcut de mână care este ascuns deasupra acestei porţi, arătându-i şi locul, toate le va face bune".*** Deci episcopul mergând şi săpând în locul acela a aflat dumnezeiasca Icoană nestricată, şi candela aprinsă de atâţia ani, încă şi în cărămida ce era pusă în preajma candelei. Şi arătând Icoana tuturor s-au umplut de nespusă bucurie şi veselie.

Luând episcopul această Icoană şi făcând Litanie şi mulţumind a mers la locul unde spărgeau perşii cetatea. Şi dacă s-au apropiat, a picurat untdelemn din candela în focul cel gătit ce avea să ardă cetatea, şi a ars pe toţi de i-a prăpădit. Iar dacă s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul chip de pădure unde era focul mare de mulţime de copaci, îndată s-a pornit vânt mare, şi a întors para focului asupra celor ce-l făcuseră şi i-au izgonit. Şi aşa cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmaşii săi, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeul nostru, şi prin arătarea preasfântului Chip cel nefăcut de mână.

După mulţi ani împăratul Romano, cel ce se chema Lacapenos, pe care şi Porfiroghenit îl numesc, cel ce a împărăţit cu ginerile sau Constantin, fiul împăratului Leon cel înţelept, a fost adusă acea sfântă mahramă, care avea pe ea Chipul cel nefăcut de mână al dumnezeieştii feţe a lui Hristos, în Constantinopol din Edesa care era stăpânită de saracini împreună cu toată Siria. Şi s-a făcut aducerea aceea în acest chip: Romano cel bătrân care stăpânea atunci, şi-a pus în

gând să îmbogăţească cetatea împărătească şi cu aceasta icoană. Pentru aceea în multe vremi a trimis la Edesa, şi a cerut acea dumnezeiască omenească închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se afla acolo, făgăduind că va plăti şi bani şi va slobozi pe prinşii de război, dar şi că nu se va mai porni cu vrăjmăşie oştile creştinilor împotriva acelor hotare. Şi au căzut la învoială.

Şi de vreme ce a dat voie Amira şi a lăsat a fi aşa, luând episcopii Samosatelor, Edesei şi alţii cu frica lui Dumnezeu acea Sfântă Icoană şi epistola scrisă de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol; iar pe cale se făceau nespuse minuni. Şi dacă au sosit la locul Optimatelor şi la biserica Născătoarei de Dumnezeu ce se numeşte a lui Eusebiu, apropiindu-se mulţi bolnavi cu credinţă, s-au tămăduit de multe feluri de boli. Iar un îndrăcit zicând: "Ia-ţi Constantinopole slavă, cinstea şi bucuria, şi tu Porfirogenitule împărăţia ta", îndată s-a tămăduit.

Iar în cincisprezece zile ale lui august, în anul de la Hristos nouă sute cincizeci şi nouă, pe vremea împărăţiei lui Romano, au sosit arhiereii ce duceau Sfânta Icoană la Constantinopol la biserica Născătoarei de Dumnezeu, cea din Vlaherne, unde a fost primită cu închinăciune, cu cinste şi cu bucurie atât de împărat cât şi de domnul şi de întregul popor.

Iar a doua zi, adică în şaisprezece, după sărutare şi închinăciune, ridicând Icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact şi împăraţii cei tineri, pentru că cel bătrân lipsea din pricina slăbiciunii, şi toţi cei mai de cinste şi toată plinirea bisericii au petrecut-o cu cinste, până la poarta cea de aur. Apoi ridicând-o de acolo cu cântări şi cu laude, şi cu făclii aprinse, au sosit la vestita şi marea biserică a înţelepciunii lui Dumnezeu. Şi făcând şi acolo cinstirea ce se cădea, s-au suit la palatele împărăteşti, şi intrând în biserica Născătoarei de Dumnezeu, zisă a Farului, au pus acolo cinstitul şi sfântul Chip al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A Căruia este slava în veci. Amin.

Tot în această zi (16 august), pomenirea Sfântului mucenic Diomid.

Acest Sfânt era din Tarsul Ciliciei, din neam mare şi bun. Dar făcându-se mai bun după voinţă, se deprinsese cu meşteşugul de doctor, lecuind pe toţi cei ce mergeau la el: sufletele cu dumnezeiasca credinţă, iar trupurile cu meşteşugul.

În zilele împăratului Diocleţian a plecat din Tars şi a mers la Niceea, în Bitinia. Şi fiind folositor şi acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţa dumnezeiască şi cu meşteşugul, a fost pârât la împărat.

Însă când au venit ca să-l prindă, aflându-l mutat către Domnul, i-au tăiat capul şi l-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul Sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăşi să-l ducă să-l aşeze la trup. Şi dacă l-au aşezat la trup, se spune că a revenit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul Sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Herimon (Heremon), care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea deşertării şi a izvorârii din nou a fântânii de agheasma, cea din biserică.

Tot în această zi, pomenirea înfricoşătoarei spaime a cutremurului care venise asupra noastră în vremile acelea şi de care, fără de nădejde ne-a mântuit Iubitorul de oameni Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Alcibiad, care prin foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul cuvios mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru bună cinstire a mărturisit la anul 1551.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gherasim cel nou din Cefalonia, care cu pace s-a săvârşit.

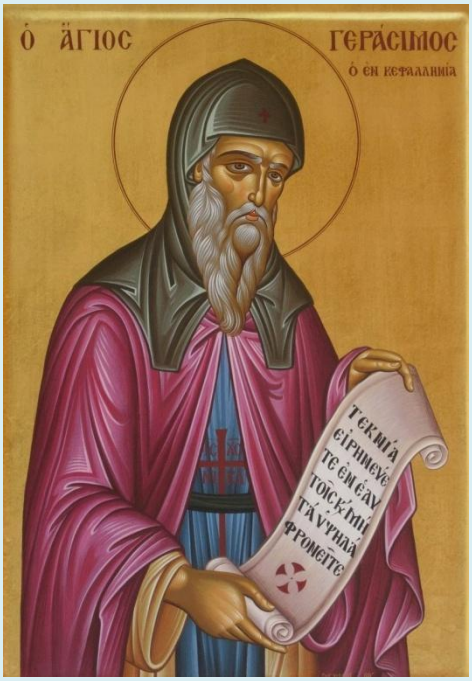

Sfântul Gherasim noul ascet din Cefalonia s-a născut în satul Trikkala în Peloponez şi a devenit de tânăr călugăr în insula Zacinto. Mai târziu a devenit shimnic la Sfântul Munte şi a ucenicit pe lângă asceţii Muntelui Athos. Fiind binecuvântat de mai marii săi, călugărul s-a dus la Ierusalim pentru a venera Mormântul Purtător de Viaţă al Mântuitorului. După ce a vizitat mai multe locuri sfinte în Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria şi Egipt, s-a întors la Ierusalim unde a devenit aprinzător al candelelor de la Mormântul Domnului.

Călugărul a fost hirotonit diacon şi apoi preot de către Patriarhul Ierusalimului, Gherman (1534-1579). Sfântul Gherasim şi-a menţinut disciplina de ascet. Pentru singurătate s-a retras în Iordania, unde a petrecut patruzeci de zile fără odihnă. Primind binecuvântarea Patriarhului pentru viaţa în pustie, cuviosul Gherasim s-a retras la Zacinto în sihăstrie, mâncând doar vegetale.

După cinci ani i s-a arătat să meargă în insula Cefalonia, unde a trăit într-o peşteră. A restaurat o biserică la Omala şi a pus bazele unei mănăstiri de maici unde a trăit în neîncetată suferinţă şi priveghere timp de treizeci de ani. Se ruga în genunchi, plecat la pământ.

Pentru viaţa sa în exaltare a primit un dar minunat: darul de a vindeca bolnavii şi de a alunga duhurile necurate.

La vârsta de 71 de ani, venerabilul Gherasim a ştiut dinainte că avea să moară în curând. A dat maicilor binecuvântarea sa şi în pace a adormit întru Domnul în ziua de 15 august 1579. Doi ani mai târziu mormântul sau a fost deschis, iar sfintele sale moaşte au fost găsite plăcut mirositoare şi intacte, înzestrate cu putere de vindecare.

Cum sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului cade în ziua de 15 august, cuviosul Gherasim e prăznuit pe 16 august. Sărbătoarea de azi celebrează dezvăluirea sfintelor sale moaşte în 1581.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul mucenic Stamatie cel din Volos, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1680 şi de sabie s-a săvârşit.

Sfântul mucenic Stamatios era de fel din Volos (Tesalia, Grecia). Pe când era la Constantinopol, Stamatie a fost calomniat de unii că ar fi acceptat să se convertească la islam, dar el însuşi a mărturisit cu curaj că este creştin. Atunci a fost dus în faţa vizirului ca unul care s-a lepădat de credinţa musulmană, dar el continuând să mărturisească pe Hristos, i s-a tăiat capul cu sabia din porunca vizirului în ziua de 15 august, în piaţa din faţa palatului de lângă biserica Sfânta Sofia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor martiri bine credinciosului voievod Constantin Brâncoveanu, împreună cu fiii săi Constantin, Ştefan, Radu, Matei şi sfetnicul Ianache, care au pătimit pentru Hristos la anul 1714.

Acest binecredincios şi de Hristos iubitor voievod al Ţării Romaneşti s-a născut la anul 1654 din părinţi de bun neam, după tată fiind coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Şerban Cantacuzino, în timpul căruia la anul 1688 s-a tipărit pentru întâia dată în întregime Sfânta Scriptură în limba română.

Rămas orfan de tată încă din pruncie, tânărul Constantin a fost crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învăţat boier al vremii sale. Acesta s-a îngrijit să-i pună dascăli înţelepţi spre a primi învăţătură aleasă. Pentru iscusinţa şi înţelepciunea sa Constantin a primit înalte dregătorii, bucurându-se de multă cinstire încă din tinereţe.

După moartea voievodului Şerban Cantacuzino la anul 1688, luna octombrie în 29 de zile, la stăruinţele tuturor boierilor şi dregătorilor ţării, vrednicul Constantin Brâncoveanu primi scaunul de domn al Ţării Româneşti, fiind uns de către mitropolitul Teodosie. Împodobit de Dumnezeu cu daruri alese, el a cârmuit ţara cu adâncă pricepere şi înaltă priveghere, cu blândeţe şi răbdare creştinească.

Luând în ajutor pe Hristos, împăratul veacurilor şi având pildă pe vrednicii săi înaintaşi, Constantin voievod, îşi începu slăvita domnie punând temelia celei mai mari mănăstiri ctitorite de el, cea de la Hurezi, unde şi-a pregătit şi loc de veşnică odihnă. Nenumărate sunt însă bisericile şi mănăstirile ridicate sau înzestrate de milostivul şi evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Ţării Româneşti.

Dărnicia şi purtarea de grijă a evlaviosului voievod Constantin Brâncoveanu nu se vor opri însă la hotarele Ţării Româneşti, ci se vor întinde şi la fraţii români din Moldova şi din Transilvania, fiind vrednice de pomenit şi multele ajutoare trimise dreptcredincioşilor creştini aflaţi în suferinţă pe meleagurile siriene, caucasiene şi arabe, precum şi la toate locurile sfinte ale Răsăritului.

Se întâmplă deci că în Săptămâna Patimilor, în anul de la Hristos 1714 a trimis sultanul turcilor, Ahmed al III-lea, mulţime de ostaşi de l-au luat pe Constantin Voda cu fiii şi ginerii săi şi în jalea tuturor locuitorilor oraşului Bucureşti l-au dus la înalta Poartă. Aici creştinul Voievod şi fiul său cel mare au fost chinuiţi cumplit de către necredincioşi vreme de patru luni, fiind supuşi la amarnice suferinţe.
După aproape 25 de ani de strălucită domnie i-a fost dat marelui voievod Constantin Brâncoveanu, din iconomia lui Dumnezeu, să-şi încununeze fruntea, el şi cei patru fii ai săi Constantin, Ştefan, Radu şi Matei, precum şi sfetnicul său Ianache, cu coroana sfântă a muceniciei pentru credinţa ortodoxă, pe care au mărturisit-o şi nu au părăsit-o nici în faţa călăului păgân.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanul împlinea 60 de ani, primi sfârşitul mucenicesc prin sabie împreună cu fiii săi: Constantin, Ştefan, Radu şi Matei şi cu sfetnicul său Ianache, în cetatea Sfântului Constantin cel mare, la Constantinopol, în anul 1714. Trupurile martirizate au fost apoi aruncate de necredincioşi în mare, de unde au fost culese de creştini milostivi, care le-au îngropat în taină şi cu evlavie nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului.

Osemintele Sfântului voievod martir au fost aduse în ţară la anul 1720 de către doamna Marica, soţia sa şi înmormântate în biserica Sfântul Gheorghe nou din Bucureşti, ctitoria sa, unde de atunci şi până în zilele noastre veghează lumina candelei care aminteşte locul de odihnă al voievodului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Proloagele din 16 august

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna august în 16 zile: Istorisire despre chipul cel nefăcut de mână al Domnului nostru Iisus Hristos, şi despre aducerea lui din Edesa, în Constantinopol

În zilele în care Mântuitorul nostru Hristos S-a arătat pe pământ şi propovăduia Împărăţia lui Dumnezeu, săvârşind multe minuni, era cârmuitor în cetatea Edesei, din Siria, un oarecare Avgar. Acesta pătimea de o boală cumplită, că avea lepră neagră, care-i cuprinsese tot trupul şi stătea toată vremea în casă, chinuit de suferinţe, şi nu voia să-l vadă nimeni dintre supuşii săi, fiind atât de urât de boală încât, văzându-se, se scârbea singur de chipul său. Deci, auzind el de Domnul Hristos şi de minunatele tămăduiri ce le făcea numai prin cuvânt, a fost cuprins de dorinţa de a-L vedea cu ochii lui, încredinţat fiind că va primi şi el tămăduire de suferinţele sale. Dar, neputând să meargă el însuşi în Iudeea, a trimis o scrisoare, cu rugămintea către Hristos, ca să vină Domnul la dânsul, în cetatea Edesei.

Scrisoarea aceluia este scrisă astfel: *"Avgar, domnul Edesei, lui Hristos, Mântuitorul cel bun, Care S-a arătat, în părţile Ierusalimului, în Trup, să se bucure. Eu am auzit de Tine şi de slăvitele Tale fapte minunate că tămăduieşti fără doctorii, bolile; orbilor le dai vedere, şchiopilor umblare, pe cei leproşi îi curăţeşti, goneşti din oameni duhurile cele necurate, pe cei paralizaţi, care de mulţi ani zac în pat, îi tămăduieşti prin cuvânt şi pe cei morţi îi înviezi, deci, unele ca acestea auzind eu, din două, una gândesc că eşti, ori Dumnezeu, pogorât din Cer, ori Fiul lui Dumnezeu, că faci nişte lucruri ca acestea, de mirare. Pentru aceasta, scriu către Tine smerita mea carte, cu rugămintea ca să Te osteneşti a veni la mine, să-mi vindeci boala mea cea netămăduită, de care pătimesc de mulţi ani. Aud, încă, şi acestea, că evreii Te urăsc pe Tine şi că vor să-Ţi facă rău. Deci, eu am o cetate, care, deşi nu este foarte mare, însă este prea frumoasă şi îndestulată cu toate bunătăţile. Vino, deci, la mine şi locuieşte în cetatea mea, care ne va fi îndestulată cu toate cele de trebuinţă".*
Temându-se însă că Hristos nu va veni, Avgar a socotit de cuviinţă să trimită, odată cu scrisoarea, şi pe un zugrav vestit, ce se numea Anania, ca acesta să-i

închipuiască faţa Mântuitorului pe pânză, ca, măcar în felul acesta, să poată vedea pe cel ce stăpâneşte toate tainele firii.

Mergând, deci, la Ierusalim şi aflând pe Hristos, Anania privea cu multă luare aminte faţa Lui, străduindu-se să zugrăvească, cu meşteşugul lui, chipul Domnului, şi nu izbutea. Dar Domnul, Cel a toate văzător, cunoscând gândul lui Anania, a trimis pe apostolul Toma să cheme la sine pe acel bărbat, care sta pe o piatră, în mijlocul mulţimii, şi încerca să-I zugrăvească faţa.

Iar Domnul, citind scrisoarea, a scris răspuns lui Avgar, astfel: "Fericit eşti Avgar, cel ce nu M-ai văzut şi ai crezut în Mine, că scris este despre Mine: Cei ce Mă văd pe Mine, nu vor crede, iar cei ce nu Mă văd, vor crede şi vor moşteni viaţa cea de veci. Îmi scrii Mie, să vin la tine, dar se cade Mie să săvârşesc cele pentru care sunt trimis, iar, după săvârşirea lor, să Mă întorc la Tatăl, Care M-a trimis pe Mine. După Înălţarea Mea, însă, voi trimite la tine pe unul din apostolii Mei. Acela te va tămădui de bolile ce te-au cuprins şi viaţă veşnică îţi va dărui ţie şi celor ce sunt cu tine". Deci, săvârşind Domnul scrisoarea Sa, a pecetluit-o cu a Sa pecete, pe care scria cu litere evreieşti: "A lui Dumnezeu faţă, dumnezeiască minune".

Şi a împlinit Domnul şi cealaltă dorire a lui Avgar şi a zugravului Anania. Că Domnul, cerând puţină apă şi spălându-Se pe faţă, I s-a dat o năframă, ca să se şteargă, şi, ştergându-Se, chipul Domnului s-a întipărit pe pânză, atât de limpede, cum n-ar fi putut nici o mână omenească să-L zugrăvească.

Şi Domnul, chemând pe Anania, i-a dat, o dată cu scrisoarea şi această pânză, să o ducă stăpânului său, ca răsplătire pentru credinţa sa.

Iar Avgar, primind mahrama ca pe o icoană a Mântuitorului nefăcută de mână, şi închinându-se ei, îndată a simţit cum îl părăsesc durerile şi cum i se curăţeşte trupul de lepră, că n-a mai rămas din ea decât o mică pată.

Deci, după ce Domnul a înviat şi S-a înălţat la Cer, Sfântul apostol Tadeu a venit în Edesa, propovăduind credinţa cea nouă. Şi l-a chemat, îndată, la sine Avgar şi, primind, de la sfântul apostol, botezul, s-a tămăduit deplin. A dărâmat, apoi, şi idolul cel păgânesc, de la poarta cetăţii, şi, zidind o firidă rotundă deasupra intrării, a aşezat acolo icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, pentru ca toţi cei ce vor intra şi vor ieşi pe poartă, să dea cinstire lui Dumnezeu cel adevărat. Şi a stat acolo

sfânta mahramă tot timpul cât a domnit Avgar şi fiul său.

Dar a venit, la cârma treburilor, un nepot al lui Avgar, care s-a lepădat de credinţa cea dreaptă şi acesta vroia să aşeze un idol, în locul dumnezeiescului chip. Drept aceea, episcopul locului a pus noaptea, de s-a zidit firida în care se afla sfântă mahrama, iar necredinciosul nepot, nemaivăzând-o, şi-a părăsit gândul său.

Au trecut, după aceea, mulţi ani şi Edesa a căzut sub turci, iar icoana a rămas tot acolo. Şi a fost lăsată în acel loc până la anul 944, când a fost adusă la Constantinopol, de împărat, plătită cu slobozirea unor turci vestiţi, care erau în robie la greci.

Deci, s-a adus cu slavă chipul cel nefăcut de mână a lui Hristos în împărătească cetate şi, aşezându-se prăznuirea aducerii chipului cel nefăcut de mână la 16 august, sfânta mahramă a fost pusă în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, numită a Farului, spre apărarea cetăţii şi spre slava lui Hristos Dumnezeu, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Întru această zi, cuvânt al cuviosului Părintelui nostru Ioan Damaschin, despre închinarea la Sfintele icoane

De vreme ce unii ne urăsc pe noi, pentru că ne închinăm şi cinstim chipul Mântuitorului nostru şi al împărăteştii Maici a lui Dumnezeu, şi, încă şi ale altor Sfinţi, robi ai lui Hristos, să audă aceştia că la început, Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. Căci, pentru ce ne cinstim unii pe alţii, numai pentru că suntem zidiţi după chipul lui Dumnezeu? Că, precum grăieşte de Dumnezeu purtătorul şi cel dintre Sfinţi marele Vasilie: "Cinstirea chipului de pe icoană merge la chipul Sfântului din cer, după a cărui asemănare s-a întocmit icoana".

Aceasta a fost şi pricina că oamenii, din timpul lui Moise se închinau cortului celui sfânt, care avea închipuite pe el zugrăveli cereşti şi, mai ales, asemănări din toată făptura, înconjurându-l. Pentru că a zis Dumnezeul lui Moise: "Vezi, să faci toate după chipul cel arătat ţie, în munte". Iar heruvimii, cei ce umbreau altarul, oare, n-a fost zidit cu meşteşug de mâini omeneşti? Deci, Sfânta Scriptură osândeşte pe cei ce se închină la chipuri cioplite şi care jertfesc dracilor. Pentru că şi păgânii şi iudeii jertfeau; dar păgânii aduceau jertfe dracilor, iudeii, lui Dumnezeu. Drept aceea, jertfele cele păgâneşti erau lepădate şi blestemate, iar jertfa iudeilor era binecuvântată şi primită de Dumnezeu.

Astfel, a adus şi Noe jertfă şi a plăcut lui Dumnezeu, cu miros de bună mireasmă, pentru că era adusă Lui, din inimă curată şi de bună voie. Iar ciopliturile păgâneşti,

de vreme ce erau idoli drăceşti, sunt oprite şi blestemate, ca fiind spurcate şi lui Dumnezeu urâte.

Pe lângă aceasta, cine poate să zugrăvească faţa lui Dumnezeu, Celui nevăzut, fără de trup, necuprins, nici închipuit? Este, deci, cea mai de pe urmă şi fără de Dumnezeu nebunie, să închipuiască cineva Dumnezeirea, precum se află Ea însăşi. Pentru aceasta în Testamentul Vechi, nu se învăţa cinstirea icoanelor.

Iar, după aceea, când milostivul Dumnezeu a orânduit, cu îndurările Sale, a noastră mântuire, s-a făcut om cu adevărat şi nu S-a arătat numai cu închipuire omenească, precum S-a arătat lui Avraam, oarecând, şi proorocilor, ci, după fiinţă şi cu adevărat, om s-a făcut, înstrăinându-Se, pe pământ, a petrecut cu oamenii, a făcut minuni, a pătimit, pe cruce S-a răstignit şi îngropat fiind, a treia zi a înviat şi la ceruri S-a înălţat. Atunci, toate acestea s-au făcut cu adevărat şi au fost văzute de oameni.

Dar, noi, nefiind într-acele vremi şi acestea nevăzându-le, ele au fost scrise, spre învăţătura ar noastră şi aducerea aminte, ca pe cele ce nu le-am văzut, auzindu-le şi crezând, să câştigăm dumnezeiasca fericire.

Dar, de vreme ce nu tuturor s-a dat ştiinţa Scripturilor, nici silinţa la citirea cărţilor, Sfinţii Părinţi, cu un glas, au judecat, că pentru o mai grabnică aducerea minte, acestea să fie închipuite pe icoane, ca nişte semne prea slăvite şi de biruinţă purtătoare. Pentru că, adeseori, dintr-a noastră nepurtare de grijă, mintea uită pătimirea Domnului, dar, privind spre închipuirea răstignirii lui Hristos, îndată ne aducem aminte de mântuitoarele Lui patimi, şi, căzând, ne închinăm nu zugrăvelii, ci Aceluia, a Cărui închipuire este. Că nu materia din care este făcută cartea Evangheliei o cinstim, ci Cuvântul lui Dumnezeu, scris într-însa. De asemenea, nici lemnul din care este făcută crucea, ci răstignirii lui Hristos, celei amintite prin cruce, ne închinăm, căci astfel, ce ar fi însemnat crucea, de n-ar fi închipuit prin ea răstignirea lui Hristos?

Acelaşi lucru se cuvine a-l şti şi despre icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pentru că cinstea aceea, pe care o aducem Maicii lui Dumnezeu, merge spre Cel ce S-a întrupat dintr-însa. Asemenea, şi vitejeştile nevoinţe, cele închipuite pe icoane, ale Sfinţilor plăcuţi lui Dumnezeu, ne deşteaptă pe noi la bărbăţie duhovnicească, la râvnă şi la urmarea faptelor celor bune, spre slava lui Dumnezeu. Că, precum am zis, cinstirea, în icoanele lor, a celor aleşi, este mărturia osârdiei noastre înaintea Domnului tuturor. Şi cinstirea această merge, cu adevărat, la chipul cel dintâi.

Este drept, ca această predanie a icoanelor nu este pusă în Sfânta Scriptură, precum nici închinarea spre răsărit, cinstirea Crucii şi multe altele asemenea. Se află scris, însă, în istorie că Avgar, domnul Edesei, a trimis pe zugravul său, ca să zugrăvească pentru sine chipul Domnului. Dar acela, din pricina luminării minunate ce ieşea din faţa lui Hristos, n-a putut să împlinească ceea ce i se poruncise. Atunci, Însuşi Domnul a întipărit pe mahramă, chipul Lui cel dumnezeiesc şi de viaţă făcător, închipuind în acest fel asemănarea Sa, şi a trimis-o lui Avgar, împlinindu-i dorinţa.

Iar că Sfinţii apostoli ne-au dat nouă multe rânduieli în afară de Scriptură, aceasta, Pavel, apostolul neamurilor, o mărturiseşte astfel: "Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră" (II Ţes. 2, 15). Şi iarăşi: "Fraţilor, vă laud că în toate vă aduceţi aminte de mine şi ţineţi predaniile, precum vi le-am dat (I Cor. 11,2).

Întru această zi, pătimirea Sfântului mucenic Diomid, doctorul († 304)

Sfântul Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, cu meşteşugul, doctor, iar cu credinţa, creştin tămăduia nu numai trupurile, ci şi sufletele omeneşti. Că învăţa pe păgâni să creadă în Hristos şi-i aducea pe ei la Sfântul Botez.

Iar în vremea împăratului Diocleţian, lăsând Tarsul, a mers în Niceea, cetate din Bitinia, şi, acolo, după obiceiul său, făcând leacuri, tămăduia toate bolile, nu atât cu cele materiale, cât, mai ales, prin chemarea numelui lui Iisus Hristos, cel Atotputernic şi dătător de tămăduiri, şi cu însemnarea cinstitei Cruci. Şi, aşa, îi câştiga pe cei necredincioşi. Şi mulţi se întorceau, prin leacurile şi învăţătura lui, de la înşelăciunea idolească, spre Hristos.

De acest lucru înştiinţându-se Diocleţian împăratul, care se afla atunci, în părţile acelea ale Răsăritului, a trimis să-l prindă pe el. Şi, când au ajuns la dânsul, ostaşii trimişi l-au aflat pe el tocmai adormit în Domnul. Deci, i-au tăiat capul mortului, ca să-l ducă la împărat. Iar, după tăierea capului, îndată, ostaşii aceia şi-au pierdut lumina ochilor şi au rămas orbi. Şi, îndrumaţi fiind de alţii, au mers la împărat, ducând capul tăiat al lui Diomid. Deci, împăratul, văzând capul şi pe ostaşi orbi, le-a poruncit lor ca, iarăşi, să ducă înapoi capul, la locul său. Şi când ostaşii au făcut aceasta, îndată au văzut. Şi au crezut în Hristos, adevăratul Dumnezeu, Căruia Se cuvine slava, în veci ! Amin.

Întru această zi, cuvânt din prooroceştile învăţături, către episcopi şi către toată ceata sfinţită, ca să înveţe pe oameni dreapta credinţă fără teamă

Aşa zice Domnul: "Fiul omului să mergi şi să spui fiilor lui Israel şi să grăiesti cuvintele Mele către dânşii. Să nu te temi de dânşii, nici să nu te înspâimântezi de faţa lor, fiindcă neam îndărătnic sunt. Pentru că strajă te-am pus pe tine peste casa lui Israel. Că, auzind tu cuvântul din gura Mea, să-i îngrozeşti pe ei, în numele Meu. Când zic Eu celui fără de lege: "Cu moarte vei muri," şi nu-i vei spune lui, nici nu vei zice celui fără de lege să părăsească şi să se întoarcă din calea lui cea rea, ca să fie viu, iar cel fără de lege va muri în fărădelegile lui, apoi, sângele lui, din mâinile tale, îl voi cere. Iar, de-i vei spune tu celui fără de lege şi nu se va întoarce de la fărădelegile sale, şi din calea sa cea rea, şi cel păcătos va muri întru fărădelegile sale, atunci tu îţi vei izbăvi sufletul tău. Şi, dacă vreun drept se va abate din calea cea dreaptă a sa şi va face păcate, şi osânda este pusă înaintea sa, şi el va muri, fiind de tine lăsat să moară în fărădelegile sale, ca şi cum faptele lui bune nu s-ar pomeni, atunci, sângele lui, din mâinile tale, îl voi cere. Iar, de vei spune tu dreptului aceluia să nu greşească, şi te va asculta, dreptul acela va trăi în veac, iar tu îţi vei izbăvi sufletul tău".

Să mai zicem, iarăşi, şi din Faptele Sfinţilor Apostoli, precum a zis Pavel: "Voi ştiţi cum m-am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi, când am venit în Asia, slujind Domnului, cu toată smerenia şi cu multe lacrimi şi încercări, care mi s-au întâmplat, prin uneltirile iudeilor. Şi cum nu v-am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc şi să nu învăţ, fie înaintea poporului, fie prin case, mărturisind şi iudeilor şi elinilor întoarcerea la Dumnezeu prin pocăinţa şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos. Iar, acum, iată, că fiind eu mânat de Duhul, merg la Ierusalim, neştiind cele ce mi se vor întâmpla acolo. Pentru aceea, vă mărturisesc, în ziua de astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc toată voia lui Dumnezeu. Drept aceea, luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma... Că eu ştiu aceasta, că după plecarea mea, vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruţa turma." (Fapte 20, 18-22,26-29).

Acelaşi Pavel, în Epistola sa către Timotei, a zis: "De pofteşte cineva episcopie, bun lucru doreşte. Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înţelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să înveţe pe alţii, nebeţiv, nedeprins să bată, neagonisitor de câştig urât, ci blând, paşnic, neiubitor de arginţi, bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu toată bunăcuviinţa; că dacă nu ştie cineva să-şi rânduiască propria lui casă, cum va putea purta grijă de Biserica lui Dumnezeu" (I Tim. 3, 1-5).

Şi, iarăşi, acelaşi apostol zice: "Propovăduieşte cuvântul, stăruieşte cu timp şi fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare şi învăţătura. Căci, va veni o vreme, când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă şi - dornici să-şi desfăteze auzul - îşi vor îngrămădi învăţători după poftele lor şi îşi vor întoarce auzul de la adevăr şi se vor abate către basme." (II Tim. 4, 2-4).

Drept aceea, fraţilor, acestea auzindu-le, să ne îngrijim de mântuirea noastră şi a oamenilor, pe de o parte, cu rugăminte, iar, pe de alta, cu certarea, învăţând poporul lui Dumnezeu să păzească viaţa curată şi să-L facă lor, pe Dumnezeu, milostiv. Şi, aşa, ne vom mântui şi pe noi, şi pe dânşii. Că a Lui este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 16 august

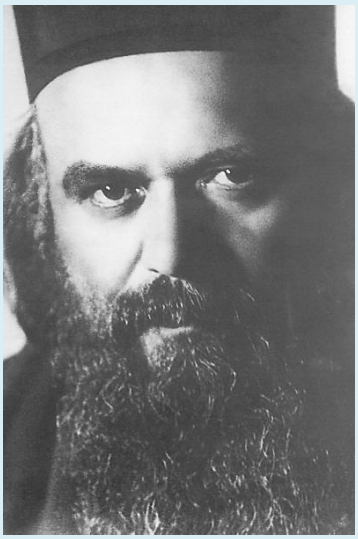

Pomenirea aducerii Sfintei Mahrame, icoana cea nefăcută de mână a Domnului nostru Iisus Hristos

În vremea când Domnul nostru Hristos ieşise la predicarea Veştii celei Bune a împărăţiei lui Dumnezeu şi vindeca toată boala şi toată neputinţa din popor, locuia în cetatea Edessei, la malul râului Eufrat, un rege pe nume Abgar [Avgar], al cărui trup era acoperit cu totul de lepră.

De cum ajunsese până la Avgar vestea despre Hristos, că este Vindecător al tuturor bolilor şi durerilor oamenilor, el a trimis în Palestina un artist pictor, pe nume Anania, împreună cu o scrisoare adresată lui Hristos, în care îl ruga cu plecăciune să vină la Edessa şi să îl vindece de cumplita boală a leprei.

Dar gândindu-se că poate Domnul Hristos nu va putea veni totuşi la el, regele îl trimitea şi pe Anania pictorul care avea menirea să facă portretul Mântuitorului şi să îl aducă la Edessa, căci el credea că şi numai privind la portretul Mântuitorului se va vindeca de boală.

Mântuitorul i-a zis lui Anania că nu poate veni, deoarece s-a apropiat timpul Patimii Lui. Zicând aceasta, El Şi-a spălat Faţa cu apă, apoi a cerut un ştergar în patru colţuri cu care S-a şters şi Chipul Lui cel Dumnezeiesc a rămas întipărit pe el.

Domnul i-a dat pânza lui Anania, zicându-i că Avgar se va însănătoşi, dar nu desăvârşit, ci îi va mai rămâne un rest de boală, de care va scăpa numai atunci când la Edessa va ajunge un trimis al Lui şi îl va învăţa pe el toate.

Primind ştergarul cu Chipul Mântuitorului, Avgar 1-a sărutat şi s-a curăţat cu tot trupul de lepră, în afară de un mic loc care i-a mai rămas pe faţă.

Mai târziu la regele Avgar în Edessa a ajuns Sfântul apostol Thadeu care a predicat acolo Evanghelia şi în taină 1-a vindecat pe Avgar desăvârşit şi 1-a botezat.

Regele Avgar atunci a distrus toţi idolii şi toate capiştile idoleşti din porţile Edessei. El a pus Sfânta Mahramă pe o scândură preţioasă de lemn, a înrămat-o într-o margine de aur pe care a împodobit-o cu mărgăritare şi a aşezat-o sus, în poarta mare a Cetăţii Edessa.

Direct pe materia porţii, sub icoană, regele Avgar a pus să se sape următoarele cuvinte: „O, Hristoase Dumnezeule, nimeni nu este ruşinat care crede în Tine!"

Dar peste generaţii, unul din stră-strănepoţii lui Avgar s-a întors la necurata idolatrie şi atunci ***episcopul Edessei a venit noaptea şi a zidit cu totul Sfânta Mahramă în frontonul porţii cetăţii.***

Au trecut mai multe veacuri şi în timpul împăratului Iustinian, regele persan Hosroe a asediat Edessa, iar cetatea s-a aflat în strâmtorare mare. ***S-a întâmplat atunci că episcopul cetăţii, Evlavie, a avut o vedenie cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a descoperit taina Sfintei Mahrame zidite în poarta cetăţii. Episcopul a mers şi a descoperit-o şi cu puterea ei Cetatea Edessei a biruit puterea persană.***

Pomenirea Sfântului mucenic Diomid

Sfântul Diomid a fost medic, provenind dintr-o familie aristocratică din Tarsus. Vindecând poporul, Sfântul Diomid îi învăţa astfel credinţa creştină.

Împăratul Diocleţian a poruncit decapitarea lui, care a avut loc la Niceea, în anul 298. Cei care i-au tăiat capul şi luându-1,1-au dus împăratului, au orbit, dar apoi ducându-1 înapoi, punându-1 lângă trup şi rugându-se şi-au recăpătat vederea.

(Cf. Sinaxarul din Mineiul pe august (Bucureşti: Ed. Inst. Biblic şi de Misiune al B.O.R., p. 204): «în zilele împăratului Diocleţian, [Sfântul Diomid] a plecat din Tars[ul Ciliciei] şi a mers la Niceea, în Bitinia. Şi, fiind folositor şi acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţă dumnezeiască şi cu meşteşugul, a fost pârât la împărat, însă când au venit să-1 prindă, aflându-1 mutat către Domnul, i-au tăiat capul şi 1-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul Sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăşi să-1 ducă să-1 aşeze la trup. Şi dacă 1-au aşezat la trup, se spune că a revenit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul Sfântului.»)

Pomenirea Sfântului prea cuvios Ioachim din Osogovsk

Sfântul Ioachim a dus viaţa tuturor nevoinţelor în a doua jumătate a veacului al unsprezecelea, la Muntele Osogovsk, într-o peşteră ce se afla în apropierea unui loc numit Sarandopor.

Mai târziu pe acest loc un alt ascet, Theodor de la păşunea Oilor, căruia îi apăruse în vis Sfântul Ioachim, a zidit o sfântă biserică.

De-a lungul veacurilor multe minuni s-au lucrat la moaştele Sfântului Ioachim aflate în acest loc şi se mai lucrează şi astăzi.

Pomenirea Sfântului mucenic Stamatie

Sfântul Stamatie a fost ţăran născut în satul Voios, din Thessalia. Când în partea locului a venit un agă ticălos care a început să strângă birurile ţăranilor cu multă sălbăticie şi multe fărădelegi, ţăranul Stamatie, împreună cu alţi bărbaţi, au pornit-o către Constantinopol să se plângă marelui vizir.

Prin criticile tăioase pe care Sfântul Stamatie le-a adus cu dreptate împotriva ticălosului agă, el i-a ofensat pe cei din anturajul vizirului, ceea ce a dus la arestarea lui. Mai întâi ei au încercat să- 1 facă să treacă la islam cu ademeniri şi cu linguşiri, promiţându-I bogăţie, cinste şi onoruri. El însă le-a strigat în faţă: „Hristos este cinstea, bogăţia şi onoarea mea!" Turcii 1-au torturat bestial, iar la urmă i-au tăiat capul înaintea porţilor Bisericii Sfintei Sofia.

Aşa s-a încununat cu cununa veşnicei slave acest viteaz oştean al lui Hristos, la anul 1680.

Cântare de laudă la regele Avgar

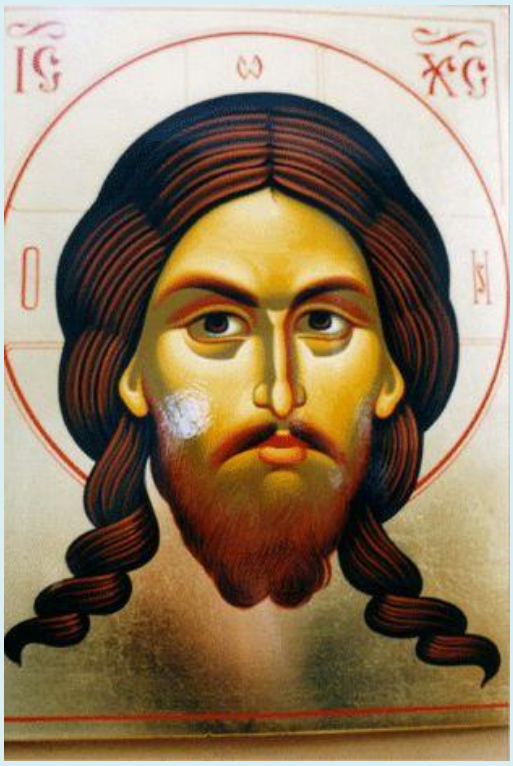

O, Doamne al blândeţelor, Descoperitorule de taine,
De taine minunate ce pământenii nicicând n-au văzut!

Tu cu adevărat vestit-ai poporului strâns la mare
Că neamurile toate dintr-ale pământului margini
Cu strămoşul Avraam la masă vor sta!

Tu cu adevărat vestit-ai că necredincioşii fii
Ai strămoşului Avraam, deşi iudei,
Departe de acea masă vor sta,
Surghiuniţi în întunericul cel mai dinafară
Din pricina inimilor lor împietrite!

Tu astă proorocească taină vestit-ai,
Şi ea s-a împlinit:
Iudeii a Ta faţă privit-au,
Şi pe ascuns moarte Ţi-au gătit.

Dar regele-Avgar de departe
Cu trupul lepros, lepros şi cu sufletul,
Din leproasa credinţă păgână urechi a avut

Să audă vestea cea despre Tine purtată
De al oamenilor cuvânt.

El urechi a avut să audă Cuvântul Tău
Şi ale Tale minuni,
Urechi a avut să audă de Tine
Şi în Tine să creadă
Desăvârşit.

Chipul feţei Tale preacurate văzând
El L-a sărutat cu lacrimi de bucurie,
Şi desăvârşit sănătos s-a făcut
Cu sufletul şi cu trupul.

Al regelui Avgar suflet la Ceruri a suit
Cu strămoşul Avraam să se veselească în veci.

Cugetare

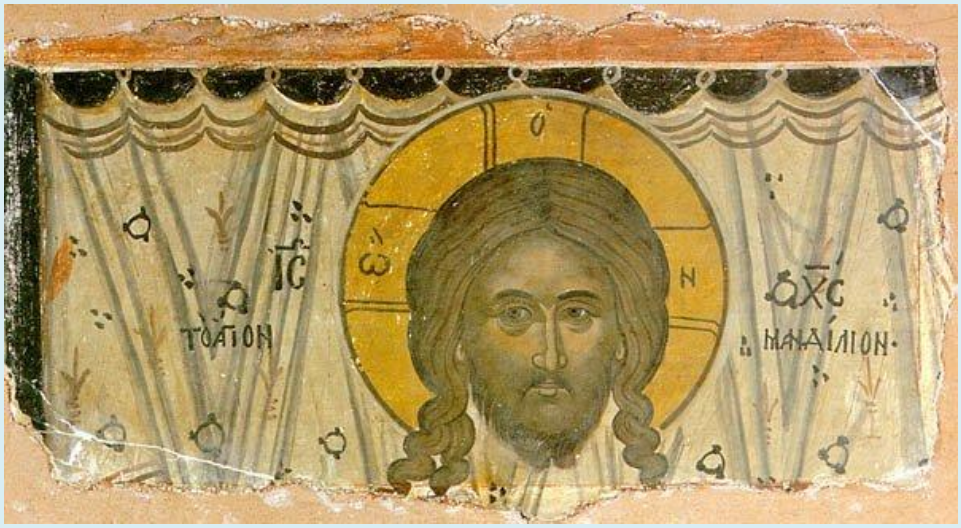

Biserica ortodoxă nu se compară cu nici o denominaţiune creştină, deoarece ea are toată bogăţia neştirbită a unei Sfinte Tradiţii neîntrerupte. Protestanţii nu vor să audă decât de Biblie. Biblia însă nu poate fi interpretată în afara Sfintei Tradiţii.

Sfântul apostol Pavel însuşi porunceşte: ***Deci dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră (II Tesaloniceni 2: 15).***

Nu încape nici o îndoială că realitatea icoanei comandate de Regele Avgar se înscrie în Tradiţia Apostolică, chiar dacă în epistolele lor păstrate în Canonul Biblic Sfinţii Apostoli nu o menţionează.

Sfântul apostol Thadeu, de exemplu, nu a lăsat nici o scriere. (Potrivit concepţiei protestante aceasta ar însemna că prin urmare el nici nu a predicat Sfânta Evanghelie credincioşilor.) Şi atunci, cum de mai este el socotit apostol al lui Hristos? Sfântul Ioan Damaschin însă citează limpede icoana Regelui Avgar în apărarea sa pentru cinstirea sfintelor icoane.

Cât de simplă, de adâncă şi de mişcătoare este scrisoarea adresată de regele Avgar Mântuitorului Hristos! El mai întâi Îi spune că a auzit de minunile Lui, prin care vindecă toate neputinţele şi învie morţii. Apoi îl roagă cu plecăciune să vină până la Edessa şi să îl vindece şi pe el. Apoi, încheie astfel: ***„Mai aud că iudeii Te urăsc şi umblă să îţi facă rău şi să Te omoare. Ci află că eu aici am o cetate care, deşi mică, e frumoasă şi clădită într-un loc răsfăţat şi plină este ea de toate bunătăţile, neducând lipsă de nimic; deci vino aici şi trăieşte alături de mine, căci îndestulată este ea pentru noi amândoi."***

Iată ce inimă are faţă de Domnul un rege păgân, pe când regii Ierusalimului găteau moarte Stăpânului, Iubitorului de oameni.

Luare aminte

Să luăm aminte la minunatul ajutor pe care 1-a dat Dumnezeu lui Ionatan, fiul lui Saul (I Regi 13-14):

- *La cum filistenii s-au ridicat împotriva iudeilor şi era oştirea lor multă, ca nisipul de pe malul mării (I Regi 13: 5);*
- *La cum Ionatan, împreună cu tânărul lui purtător de arme, i-a atacat pe filisteni, punându-şi nădejdea în Domnul şi aşa a semănat moarte, panică şi derută în tabăra filistenilor, care la urmă au fost biruiţi;*
- *La cum şi noi, creştinii cei de astăzi, trebuie să cunoaştem adevărul cuvintelor rostite de Ionathan: Pentru Domnul nu e greu să izbăvească şi prin puţini şi prin mulţi (I Regi 14: 6).*

Predică despre Lăstarul dumnezeiesc al rădăcinii lui Iesei

"O Mlădiţă va ieşi din tulpina lui Iesei şi un Lăstar din rădăcinile lui va da" (Isaia 1:11)

Având asemenea prorocii limpezi despre Hristos Domnul, cum oare de nu au crezut iudeii că El este Mesia? Ei nu au putut să creadă, pentru că erau cuprinşi de o mândrie satanică şi dementă, iar acea mândrie dementă îi făcuse şi ucigaşi ai sfinţilor şi drepţilor din Israel.

Căci cine este Mlădiţă ieşită din tulpina lui Iesei dacă nu chiar Hristos Domnul? Iesei a fost tatăl Regelui David, iar Mesia era aşteptat să iasă din casa lui David. Domnul Hristos a ieşit deci din casa lui David şi din Betleem, cetatea lui David.

Mlădiţa ce va ieşi din tulpina lui Iesei se referă deci la descendenţa după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, prin Fecioara Maria, care era descendentă a spiţei lui Iesei şi Regelui David, iar Lăstarul ce dă din rădăcinile lui Iesei semnifică descoperirea acelei dreptăţi a Lui care fusese călcată în picioare de mulţi dintre regii casei lui David.

Căci dreptatea călcată în picioare este ca o cioată uscată de copac şi uneori, din cioatele uscate, călcate în picioare şi dispreţuite, răsare câte o mlădiţă de mirare.

Domnul Iisus Hristos este o astfel de Mlădiţă, un astfel de Lăstar, care a lăstărit cu de la sine putere. Prin Maica Lui, El este din Casa lui David; prin dreptatea Lui, El este iarăşi din Casa lui David, iar prin Naşterea Lui cea minunată şi fără de sămânţă, El este de la Duhul Sfânt. În veşnicie, El este de la Tatăl, născut fără mamă; iar în timp, El este fiul Maicii care a născut fără bărbat.

În veşnicie, omenitatea Lui a rămas ascunsă sub Dumnezeirea Lui; iar în timp, Dumnezeirea Lui a rămas ascunsă sub Omenitatea Lui.

În zadar a privit Pilat la această Mlădiţă a tulpinii lui Iesei şi a strigat Iată Omul! (Ioan 19: 5): a fost ca şi când cineva ar depista un fir care face legătura electrică între mai multe fire şi ar striga: „Iată firul!" Acel om nu recunoaşte şi curentul electric care străbate firul, precum Pilat nu L-a recunoscut pe Dumnezeu în Omul pe Care L-a arătat.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cela ce eşti Dumnezeu şi Om şi Iubitor de oameni, ajută-ne nouă să Te iubim în veci, pe Tine Dumnezeul nostru şi mântuieşte sufletele noastre. Căci numai Ţie se cuvine pururi toată slava, cinstea şi Închinăciunea. Amin.

Ştefan Ionescu-Berechet - Lumea Credinţei - Din tainele icoanei:Icoana Domnului cea nefăcută de mână

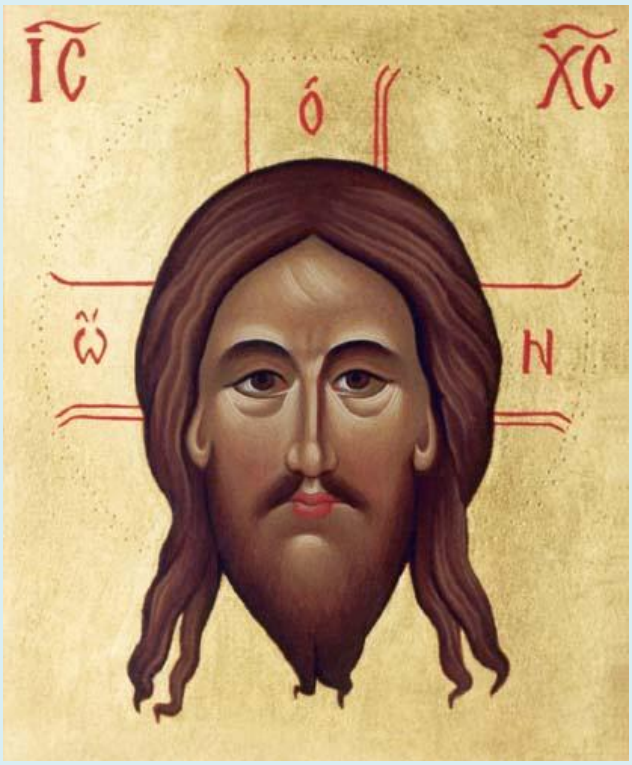

În seara zilei de 15 august 944 sosea cu mare solemnitate în Constantinopol, Icoana nefăcută de mână a Domnului de la Edessa (Siria, actualul Urfa, Turcia), fiind întâmpinată cu închinarea cuvenită, la Biserica Vlaherne, de către împăratul Roman I Lekapenos (919-944) şi întreaga populaţie a capitalei. A doua zi, Sfânta Icoană a fost purtată într-o impresionantă procesiune de cei doi fii ai împăratului (Ştefan şi Constantin) şi ginerele acestuia, Constantin VII Porfirogenetul, împreună cu patriarhul Teofilact (933-956), fiind aşezată spre închinare în Biserica Sfânta Sofia, iar apoi depusă în capela Maicii Domnului a Farului din Palatul imperial.

Biserica Ortodoxă a rânduit ca acest important eveniment să fie prăznuit anual în ziua de 16 august, sărbătoare cunoscută sub numele de „Sfânta Mahramă a Domnului”.

Sinaxarul zilei din Minei relatează istoria minunată a acestei Icoane, pe care o vom reda aici pe scurt.

Regele Abgar V al Edessei (4 î.Hr.-7 d.Hr, 13-50 d.Hr.), pătimind de lepră neagră şi auzind de minunile săvârşite de Mântuitorul Hristos, i-a trimis o epistolă în care-L ruga să vină în cetatea sa spre a-l vindeca, oferindu-i în schimb ospitalitatea sa.

Mesagerul regelui, pictorul Anania, a primit de asemenea porunca de a-i aduce suveranului său un portret al Domnului. Hristos i-a trimis lui Abgar o epistolă, în care-i făgăduia că după Înălţarea Sa il va trimite pe ucenicul Său Tadeu, spre a-i dărui vindecare şi viaţă veşnică, precum şi o pânză pe care-Şi întipărise chipul în mod miraculos.

Primind-o şi închinându-se ei, regele Abgar s-a tămăduit îndată, rămânându-i doar un mic semn pe frunte, dispărut în clipa când a fost botezat de Sfântul Apostol Tadeu.

Aşezată la porunca regelui deasupra porţii de intrare în cetate, spre a fi venerată de către toţi, Sfânta Icoană a fost ascunsă de către episcopul locului, atunci când nepotul lui Abgar s-a reîntors la păgânism.

După câteva secole de uitare, în timpul asediului persan condus de împăratul Chosroe I, ea a fost redescoperită în urma unei viziuni, de către episcopul cetăţii, Eulalie, care a aflat chipul Mântuitorului întipărit în chip miraculos pe cărămida (gr. keramion) ce închidea nişa în care se afla ascunsă Sfânta Mahramă.

Purtată în procesiune pe zidurile cetăţii, aceasta a săvârşit o nouă minune, îndepărtându-i pe asediatori.

La un secol după Triumful Ortodoxiei asupra ereziei iconoclaste (843), Sfânta Mahramă a Domnului a fost adusă în capitala Imperiului bizantin, iar aducerea sa din cetatea Edessei, aflată sub stăpânirea arabă, e comparată de textul din Minei al zilei de 16 august cu aducerea Chivotului Legii de la filisteni (cf. I Regi 6): ***„Tăria feţei Tale fiind adusă de la mulţimea agarenilor, ca şi Arca Alianţei de la cei de alt neam, a fost dată acum noului Israel Icoana Ta, Hristoase”.***

Având puterea miraculoasă de întipărire şi rolul de ocrotitoare a Edessei, Icoana nefăcută de mână a Domnului reprezintă totodată mărturia de netăgăduit a Întrupării Cuvântului şi modelul oricărei icoane a lui Hristos: ***„Înfricoşătoarea taină a întrupării Sale încredinţându-o oamenilor, Domnul însuşi a scris pe mahramă Chipul Său cel cu dumnezeiască bărbăţie”.***

Istoria Icoanei nefăcută de mână a Domnului (gr. mandilion, arab mandil) este una extrem de complexă şi reuneşte diferite versiuni, îmbogăţindu-se de-a lungul timpului cu noi elemente.

Episodul corespondenţei dintre regele Abgar şi Mântuitorul Hristos apare pentru prima oară redat de Eusebiu de Cezareea († 339) în Istoria sa bisericească, care nu menţionează existenţa Icoanei trimise lui Abgar.

Un text siriac intitulat Învăţătura lui Addai, compus între 412-461, menţionează atât scrisoarea, cât şi Icoana Mântuitorului, zugrăvită de pictorul regelui Abgar, Anania.

Versiunea grecească ulterioară a acestui text, Actele Apostolului Addai (Tadeu), descrie întipărirea miraculoasă a chipului Domnului, dar nu aminteşte nimic de epistolă.

Evagrie Scolasticul († 600) aminteşte în Istoria bisericească de Icoana nefăcută de mână a Domnului care a salvat Edessa de asediul persan în 544.

În timpul disputei iconoclaste (726-843), majoritatea izvoarelor ortodoxe amintesc de existenţa Sfintei Mahrame, ca un argument forte în sprijinul cultului sfintelor icoane.

Cea mai completă descriere a istoriei Icoanei nefăcute de mână a Domnului se găseşte într-un text atribuit împăratului Constantin VII Porfirogenetul (913-959), intitulat Relatarea despre icoana de la Edessa, redat într-o formă prescurtată în Sinaxarul Constantinopolitan.

Aducerea Sfintei Mahrame la Constantinopol este descrisă şi într-o omilie (predică) rostită probabil pe 16 august 944, de către diaconul Grigorie de la Biserica Sfânta Sofia.

În 1032, cu ocazia sosirii la Constantinopol a originalului Epistolei Mântuitorului către regele Abgar, a fost compusă şi Epistola Abgari, care descrie pe scurt istoria Icoanei.

Sfânta Mahramă a dispărut în 1204 din Constantinopol, în timpul devastării oraşului de către cavalerii cruciaţi, două biserici din Italia pretinzând până astăzi că deţin originalul pierdut: San Silvestro in Capite din Roma şi San Bartolomeo din Genova.
În afară de copiile miraculoase menţionate de Tradiţia Bisericii (Sfânta Cărămidă de la Edessa şi cea de la Hierapolis), de-a lungul timpului au apărut numeroase reprezentări ale Sfintei Mahrame (icoane, fresce sau miniaturi).

Importanţa acestei teme iconografice este pusă în lumină şi de amplasarea ei în cadrul programului iconografic al bisericilor ortodoxe: în centrul iconostasului (deasupra uşilor împărăteşti) şi la baza turlei naosului (Sfânta Mahramă spre est, iar Sfânta Cărămidă, spre vest).

(Ştefan Ionescu-Berechet - Lumea Credinţei, anul V, nr. 11 (52) noiembrie 2007)

Ilarion Alfeyev, mitropolit de Volokolamsk - Care este prima icoană a Mântuitorului?

În tradiţia ortodoxă, icoana nu este doar un element decorativ bisericesc sau un obiect util pentru celebrarea slujbelor: ne rugăm în faţa ei, o sărutăm, o considerăm un obiect sfânt.

Potrivit unei istorioare, prima icoană a lui Hristos ar fi apărut încă din timpul vieţii Sale. Fiind bolnav de lepră, regele Abgar al Edesei şi-a trimis un slujitor la Mântuitorul pentru a-L ruga să vină să-l vindece. În cazul în care Hristos nu ar fi putut să vină, slujitorul trebuia să-I facă portretul, la porunca lui Abgar, şi să i-l aducă (slujitorul respectiv fiind pictor).

Primind mesajul regelui, Hristos a luat o bucată de pânză albă curată, S-a spălat cu apă pe faţă şi S-a şters apoi cu bucata de pânză pe care au rămas impregnate trăsăturile Sfintei Sale Feţe.

Veacuri întregi, această reprezentare a lui Hristos nefăcută de mână omenească s-a păstrat la Edesa, fiind menţionată de Evagri Ponticul în Istoria bisericească (în veacul al VI-lea), de Sfântul Ioan Damaschin (în veacul al VII-lea) şi de Sfinţii Părinţi de la Sinodul al VII-lea Ecumenic.

În 944, icoana nefăcută de mână omenească a fost dusă cu fast la Constantinopol. În cinstea acestui eveniment, împăratul Constantin al VII-lea a alcătuit o slujbă şi a stabilit ziua de 16 august ca sărbătoare a Sfintei Feţe sau a Sfintei Mahrame a Domnului, care se sărbătoreşte până în zilele noastre.

În timpul jefuirii Constantinopolului de către cruciaţi în 1204, această mahramă s-ar fi pierdut, deoarece nu mai este menţionată deloc după aceea.

Celebrul giulgiu de la Torino, tot nefăcut de mână omenească, nu este acelaşi lucru cu mahrama de la Edesa, iar originea lui este diferită: pe el este impregnat trupul lui Hristos zăcând în mormânt.

În afară de icoana nefăcută de mână omenească existau în vechime şi alte reprezentări ale lui Hristos.

Eusebiu de Cezareea menţionează în veacul al IV-lea o statuie a lui Hristos ridicată de femeia care suferea de scurgerea sângelui, pe care o vindecase Hristos (Matei 9, 20-23).

Acelaşi Eusebiu afirmă că ar fi văzut portrete ale lui Hristos şi ale apostolilor Petru şi Pavel, făcute încă din timpul vieţii lor.

Potrivit tradiţiei, prima icoană a Maicii Domnului se datorează Sfântului evanghelist Luca, fapt menţionat de Teodor “anagnostul”, lector la Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol şi istoric din veacul al VI-lea.

(Ilarion Alfeyev, mitropolit de Volokolamsk, Taina credinţei. Introducere în Teologia Dogmatică Ortodoxă, Editura Doxologia, pp. 183-184)

Pr. Adrian Agachi - Sfânta Mahramă, prima icoană nefăcută de mână

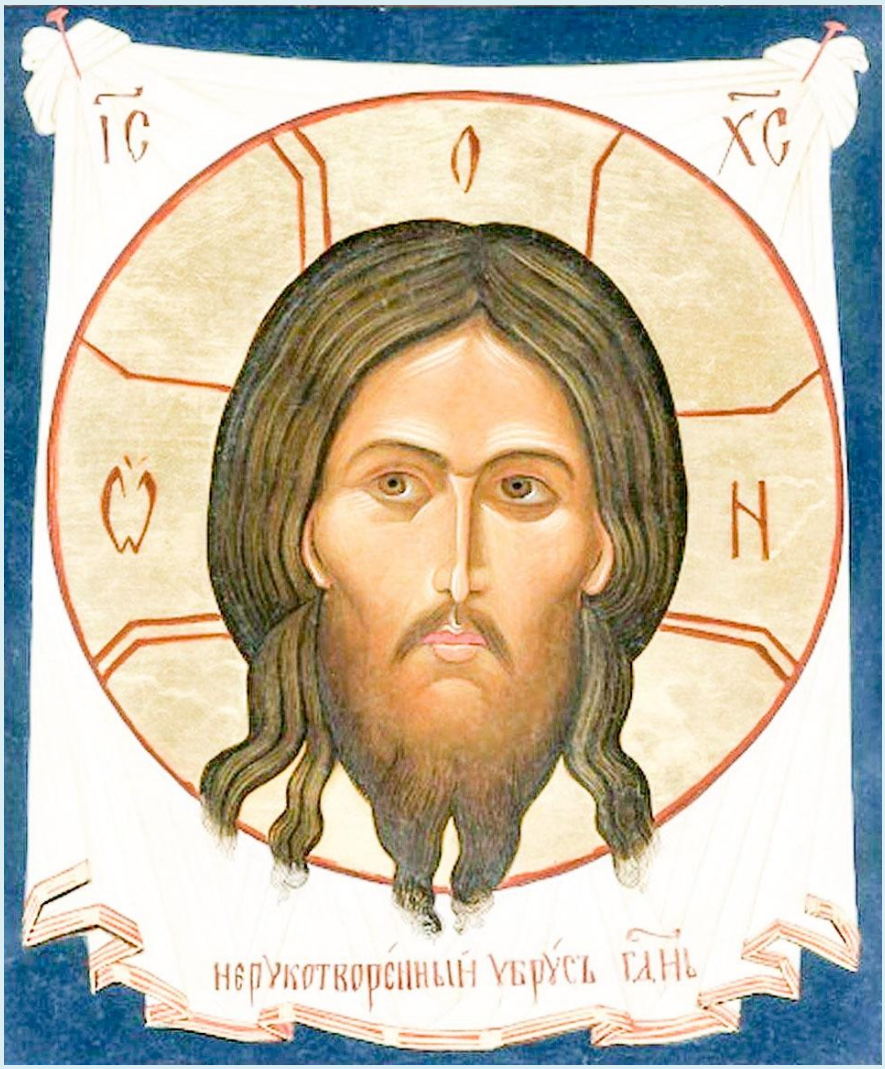

27 aprilie 2017

În istoria Bisericii găsim consemnate nu doar minuni nenumărate făcute de Dumnezeu și sfinții Săi prin cinstitele icoane, ci și icoane „nefăcute de mână omenească”. Una dintre aceste icoane este prăznuită în data de 16 august a fiecărui an, sărbătoarea fiind închinată „Aducerii Sfintei Mahrame a Domnului din Edesa la Constantinopol”. Istoria acestei sfinte mahrame este una cu totul specială și merită amintită pe larg pentru folosul său duhovnicesc.

Istoria Sfintei Mahrame a Domnului începe cu un rege care era foarte bolnav. Pe nume Avgar, acesta era, la vremea respectivă, conducătorul cetății Edesa și suferea atât de lepră, cât și de o boală a oaselor, care îl chinuia foarte mult. Auzind despre

minunile făcute de Mântuitorul, a trimis unul dintre oamenii săi de încredere, pe nume Anania, împreună cu o scrisoare, al cărei conținut suna astfel: ***„Abgar, toparhul, fiul lui Uchama, lui Iisus, bunului Mântuitor, care S-a arătat în Ierusalim, salutare. Auzit-am de tine că fără leacuri și fără plante tămăduiești. Mi s-a spus că pe orbi îi faci să vadă, pe ologi să umble, pe leproși îi curățești, că alungi duhurile necurate și pe demoni, că tot felul de boli vindeci, ba chiar și pe morți îi înviezi.***

Și auzind eu toate acestea despre Tine, am socotit în gândul meu din două lucruri una: ori că ești Dumnezeu care ai coborât din cer și faci astfel de minuni, ori că ești Fiul lui Dumnezeu Cel ce face astfel de minuni.

Drept aceea, Îți scriu acum și Te rog să ostenești a veni până la mine, ca să mă izbăvești de boala pe care o am” (apud Eusebiu de Cezareea, „Istoria bisericească”, I, XIII, 6-8, în: Scrieri I, PSB, vol. 13, București, EIBMBOR, 1987, pp. 60-61).

Acest text consemnat de Eusebiu de Cezareea în lucrarea sa intitulată „Istoria bisericească” este unul deosebit de important și a fost recunoscut ca autentic de majoritatea cercetătorilor.

De asemenea, Avgar i-ar fi cerut lui Anania să-L înfățișeze într-o imagine pe Hristos, dar acesta nu a putut să împlinească porunca primită.

Știind despre gândul cel bun al regelui Avgar, Hristos ar fi luat o mahramă cu care S-a șters pe față, figura Sa rămânând imprimată pe aceasta și, apoi, a încredințat-o lui Anania. De asemenea, i-ar fi făgăduit lui Avgar prin intermediul unei scurte epistole, consemnată tot de Eusebiu de Cezareea, că acesta va fi vindecat peste ceva timp atunci când va primi Taina Botezului, fapt care s-a împlinit prin propovăduirea și lucrarea Sfântului apostol Tadeu.

Sfânta Mahramă, adusă la Constantinopol

Timp de secole întregi, Sfânta Mahramă a apărat orașul creștin al Edesei, în special în fața atacurilor furibunde ale perșilor. Existența ei este consemnată de Evagrie Scolasticul în lucrarea sa „Istoria bisericească”, la finalul secolului al VI-lea.

Apoi, timp de câteva veacuri, pare să dispară din sursele istorice contemporane. Va reapărea în atenția generală în jurul anului 944, atunci când va face obiectul unui schimb mai mult politic între conducătorii Edesei, un oraș în mare parte islamizat

la vremea respectivă, și unul dintre generalii împăratului bizantin Roman I Lekapenos.

Adusă în procesiune solemnă la Constantinopol, Sfânta Mahramă se pierde definitiv în cursul celei de-a patra cruciade îndreptate tocmai împotriva capitalei imperiale în anul 1204.

Importanța ei istorică, însă, având în vedere că vorbim despre una dintre icoanele „nefăcute de mână omenească", precum și semnificația ei teologică deosebită au făcut ca, în calendarul creștin ortodox, aducerea ei solemnă în Constantinopol să fie sărbătorită în fiecare an pe data de 16 august.

Model al icoanei desăvârșite

Spre deosebire de icoanele pictate de-a lungul veacurilor de sfinți și creștini cu viață curată, Sfânta Mahramă reprezintă o excepție cu totul specială, de vreme ce a fost creată de Hristos Însuși. De aceea, nu este deloc surprinzătoare referirea la aceasta în cadrul ***„Rânduielii sfințirii icoanelor Domnului Iisus Hristos și ale Praznicelor Împărătești", unde, în rugăciunea de la final, se spune astfel: „La plinirea vremii ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, Cel născut din femeie, din pururea Fecioara Maria, care, luând chip de rob și asemenea oamenilor făcându-Se, a zugrăvit icoana cea nefăcută de mână a prea curatului Său chip, punând mahrama pe sfânta Sa față și a trimis-o lui Avgar, domnul Edesei, și prin ea l-a vindecat de neputința lui; și tuturor, care se apropiau de ea cu credință și i se închinau, le da, prin minuni, nenumărate vindecări și multe faceri de bine"*** („Rânduiala sfințirii icoanelor Domnului nostru Iisus Hristos și ale Praznicelor Împărătești", în: Molitfelnic, București, EIBMBOR, 2013, p. 665).

Așadar, așa cum Sfânta Mahramă a fost prima icoană din istorie, zugrăvită de Hristos Însuși, și care de la bun început a izvorât tămăduiri și multe alte binefaceri, la fel și fiecare icoană care poartă chipul Celui Preaînalt poate împlini același rol prin mila și purtarea Sa de grijă, desăvârșind tot ceea ce cerem și ne este cu adevărat de trebuință.

Dar, de vreme ce Hristos Însuși a zugrăvit-o, aceasta Îl transformă și în modelul desăvârșit al iconarilor și pictorilor bisericești.

Așa cum precizează faimosul Dionisie din Fourna: ***„Lucrează bine, prietene, necruțând osteneala, ci cu cea mai mare râvnă și hărnicie, ca să înveți***

meșteșugul acesta și să-l stăpânești desăvârșit; căci aceasta este o sarcină cerească de Dumne-zeu dată. Acest fapt e pentru fiecare clar din multe motive, dar îndeosebi pentru venerabila icoană nefăcută de mână pe care Iisus Hristos, Dumnezeu Cel făcut om, Și-a întipărit sfânta față și a trimis-o lui Abgar, regele Edesei, pe Sfânta Mahramă” (Dionisie din Fourna, „Carte de pictură”, București, Ed. Meridiane, 1979, p. 53).

În încheiere, ne putem întreba de ce a ales Dumnezeu să creeze această icoană nefăcută de mână omenească și de ce nu a creat și în zilele noastre astfel de icoane? Mântuitorul Iisus Hristos a dorit să ne fie model întru toate, chiar și în ceea ce privește misiunea noastră iconografică.

În ceea ce privește icoanele nefăcute de mână omenească, nu avem nevoie de mii de exemple de acest gen. Este suficient să ne gândim la faptul că sufletul nostru este o astfel de icoană vie, nefăcută de om, dar creată de Dumnezeu și câte astfel de icoane vii nu se regăsesc în univers și nu vor mai fi create până la sfârșitul veacurilor? Ni se pare minunat ca Dumnezeu să Își imprime fața pe o mahramă, dar la fel de minunat, poate chiar mai minunat este să vezi cu adevărat oameni în care Și-a putut imprima cu desăvârșire pecetea nu doar a chipului, ci și a asemănării Sale. Abia atunci începi să realizezi cât de multe sunt lucrările desăvârșite ale lui Dumnezeu pe tot cuprinsul pământului și începi să rostești cu mirare: „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”

Anca Tuică - Sfânta Mahramă - prima icoană a Mântuitorului Hristos

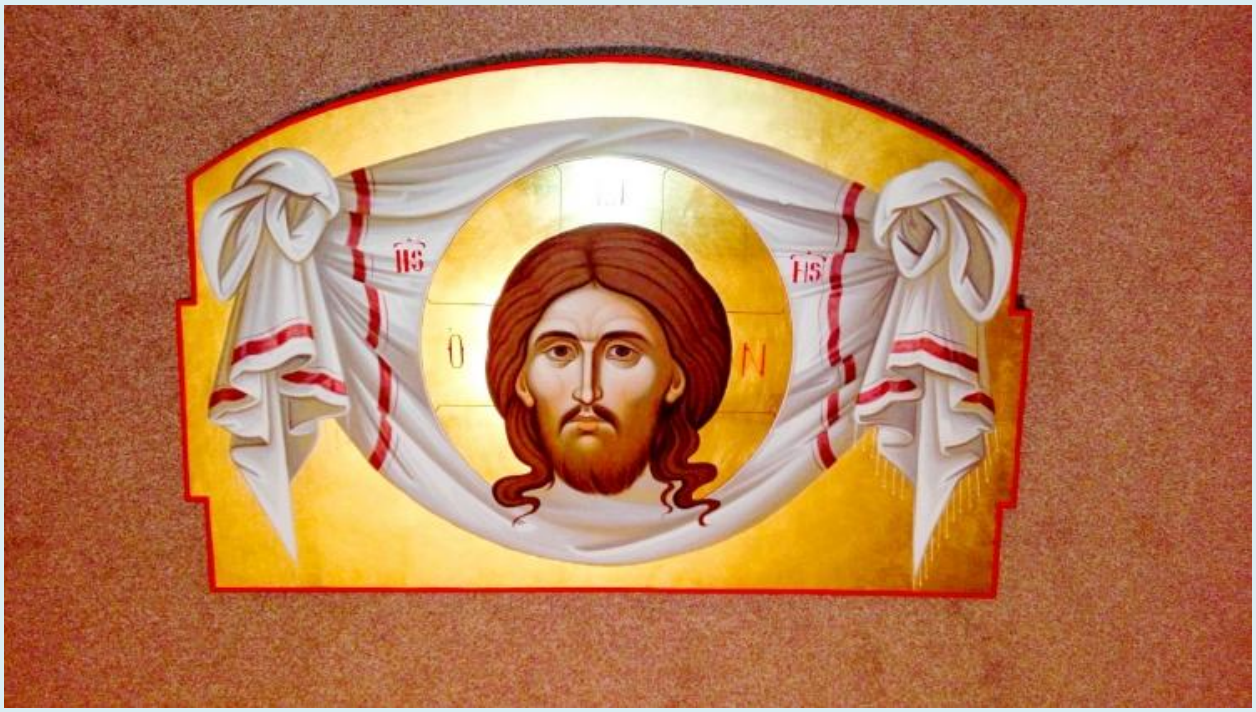

05 septembrie 2017

În calendarul creștin-ortodox, ziua de 16 august amintește de aducerea Sfintei Mahrame a Domnului din Edesa la Constantinopol. Imprimarea chipului lui Iisus Hristos pe o bucată de pânză în patru colțuri este o minune ce are punct de plecare mila lui Dumnezeu manifestată în fața credinței curate a omului, în cazul de față a regelui Avgar. Mahrama cu dumnezeiescul chip a fost înmânată de Însuși Hristos zugravului Anania, pentru ca acesta să i-o ducă regelui Avgar al Edesei, grav bolnav de lepră: „Mergi de o dă celui ce te-a trimis, și du-i și epistola aceasta: Fericit ești, Avgare, de vreme ce nu M-ai văzut și ai crezut în Mine. Că scris este pentru Mine, ca cei ce M-au văzut să nu creadă în Mine, iar cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă și să fie vii”.

Prin închinarea la Sfânta Mahramă, regele s-a vindecat. Apoi, a fost botezat de Sfântul apostol Tadeu și a poruncit așezarea spre slăvire a icoanei nefăcute de mână a Domnului deasupra porții de intrare în Edesa.

Pomenirea Sfintei Mahrame a Domnului Iisus Hristos, așa cum o vedem astăzi și la reprezentarea căreia ne închinăm în biserică sau acasă, este și un prilej de meditație asupra icoanei Mântuitorului.

Dialogul pe care l-am avut cu Marian Paraschiv, pictor de icoane și restaurator, ne descoperă câteva aspecte legate de această reprezentare.

Spre a înțelege mai bine ce înseamnă Sfânta Mahramă, ne puteți oferi niște exemple de referință pentru reprezentările Sfintei Mahrame a Domnului în bisericile românești și în cele din lume?

Mahrama Domnului a fost pictată încă din cele mai vechi timpuri ale creș-tinismului și o putem întâlni în catacombele romane, la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina" de pe Muntele Sinai, în marile monumente, marile biserici ale mă-năstirilor din Serbia, Macedonia, la Deceani, Sopoceani, Studenița, Gracianița - unde sunt niște reprezentări foarte frumoase ale Mahramei Mântuitorului. O întâlnim pictată și în țara noastră, în general în bisericile mănăstirilor vechi, cu tradiție, din Bucovina - la Probota, Sucevița, Moldovița, Humor, Arbore - sau în zona Vâlcei - la mănăstirile Arnota, Bistrița.

Mai există într-o biserică în Ucraina, la Mănăstirea Boian, câteva detalii de frescă - o mahramă foarte frumoasă, o reprezentare cu Mântuitorul Hristos Everghet, adică Învățătorul - Hristos stând pe un tron, având Evanghelia deschisă.

Arhimandritul Sofian Boghiu (care a fost duhovnic la Mănăstirea Antim și un bun pictor bisericesc) spunea că această reprezentare ar fi cea mai apropiată de chipul real al Mântuitorului Hristos.

Este considerată Sfânta Mahramă, adică prima icoană a Mântuitorului Hristos nefăcută de mână omenească, un reper teoretic în privința modului în care pictorii reprezintă de secole în icoane chipul lui Hristos?

Desigur, poate fi luată ca reper teoretic în această privință. Deși Sfânta Mahramă este nefăcută de mână omenească, reprezentările pe care le avem respectă ori-ginalul, în sensul că pictorii se inspiră după trăsăturile fizice ale Mântuitorului din această icoană nefăcută de mână omenească. Toate icoanele așezate laolată sunt originale pentru că în toate Îl vedem pe Hristos.

Ce are deosebit o icoană înfățișându-L pe Mântuitorul Hristos comparativ cu o icoană cu un sfânt sau o scenă religioasă? Conține ea anumite elemente spe-cifice, unice?

Spre deosebire de alte icoane cu sfinți, icoana despre care vorbim are în primul rând trăsăturile specifice Mântuitorului. ***Dintr-o scrisoare a lui Publius Leontulus,***

proconsul al Iudeii, către Senatul Romei, aflată printre manuscrisele de la Vatican, aflăm o descriere foarte frumoasă, chiar din vremea lui Iisus Hristos: „Aici în Iudeea se află acum un bărbat plin de mari virtuți care se numește pe sine însuși Iisus Hristos. Cei ce-i urmează lui îl cinstesc ca pe Fiul al lui Dumnezeu cel fără de moarte, iar ceilalți străini îl socotesc pe el un puternic proroc. Bărbatul acesta este înalt la trup, cu statura dreaptă, brațele frumoase, cu mâinile lungi și cu fața bine proporționată. Părul îl are pogorându-se neted și fără luciu până la urechi și se sfârșește în plete creț până la umeri și de la umeri în jos. De la frunte, prin mijlocul capului, părul este despărțit în două, cu cărare, după obiceiul nazarinenilor, iar fața părului este astfel încât cu greu se poate descrie dacă are culoarea vinului sau este în floarea unei alune timpurii. Fruntea lui este lungăreață, ochii îi sunt căprui și foarte vioi, obrajii fără nici o meteahnă sunt plini de rumeneală foarte plăcută, nasul și gura, făcute cu bune măsuri și fără cusur. Barba având fața ca părul capului este destul de deasă și despărțită în două, iar lungimea ei este de un deget. Fizionomia lui este nobilă și delicată, chipul lui are blândețe și oarecare seriozitate încât de la prima vedere atrage deodată și dragostea și respectul.”

Deci acestea sunt trăsăturile specifice Mântuitorului care nu se regăsesc în icoanele sfinților.

În erminia picturii bizantine există o descriere clară a fiecărui sfânt, privind statura, lungimea bărbii sau vestimentația, dacă era mucenic sau cleric, arhiereu, preot sau diacon, dacă era bărbat sau femeie. Dacă era bărbat, sunt specificate lungimea bărbii, forma ei - rotundă sau ascuțită, fruntea - lată sau îngustă, dacă era pleșuv, ochii - dacă erau mari sau plini de blândețe. În general, avem descrierile acestea atât în erminia picturii bizantine cât și în Viețile Sfinților.

Care ar fi cea mai veche icoană cu chipul Domnului, realizată de mână omenească?

Cea mai veche ar fi cea din catacombe. Există acolo frescă din secolele I, II, III și sunt reprezentări cu Mântuitorul. Există o biserică, un sit arheologic la Palmira, în Siria, numit Dura-Europos. A fost întâi sinagogă, apoi a fost preluată de creștini și împodobită cu frescă - scene cu sfinți și reprezentări cu Iisus Hristos.

La Mănăstirea „Sfânta Ecaterina” de pe Muntele Sinai se află o colecție foarte bogată de icoane, printre care unele și cu Mântuitorul Hristos, care slavă Domnului că au rezistat până în zilele noastre. Ele sunt datate ca făcând parte din secolele IV, V, chiar VI după unii experți, și sunt lucrate în tehnica encaustică. Această tehnică

permite amestecarea și omogenizarea pigmentului cu ceară și se lucrează „la cald”. Se aplică strat peste strat și icoana iese ușor mai rugoasă, ușor denivelată.

De fapt, și Sfânta Mahramă i-a oferit posibilitatea regelui Avgar să Îl vadă pe Hristos, al Cărui chip nu I-L știa. Pentru aceasta a fost trimis zugravul Anania, să picteze întocmai chipul Mântuitorului pe bucata de pânză. Regele Avgar avea credința că atunci când va privi chipul pictat se va vindeca. Ceea ce s-a și întâmplat.

Ca un cunoscător al tehnicii de realizare a icoanei, ce anume credeți că face din icoană un obiect care prilejuiește minuni în viețile oamenilor?

Aș putea spune că minunile se întâmplă nu datorită tehnicii, nici datorită trăirii pictorului, ci datorită credinței oamenilor. Chiar dacă v-aș povesti despre o icoană cunoscută ca făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la o anumită mănăstire, în lipsa credinței oamenilor ea nu ar mai fi făcătoare de minuni. Deci minunile se săvârșesc pe măsura credinței omului.

Mahrama lui Avgar

King Abgar [Avgar] of Edessa in Syria with the Holy Napkin

Era aproape de Patimile Domnului. Mântuitorul vorbea undeva în apropiere de Ierusalim şi, la un moment dat, a apărut în apropiere un trimis al regelui Avgar de la Edessa. Edessa este un oraş în apropierea Eufratului, în Irakul de astăzi, Mesopotamia de altădată.

Avgar era un rege peste o cetate, un oraş mai mic decât Bucureştiul de vreo şapte ori, care avea un conducător care se numea rege, regele Avgar. Asemenea regisori erau foarte mulţi în antichitate. Şi acesta auzise de la contemporanii săi că este în Ţara sfântă în Palestina, un mare făcător de minuni căruia lumea îi spune proroc, alţii îi spun Fiul lui Dumnezeu, însă face nişte minuni şi vorbeşte cum n-a vorbit nimeni până la El. Dar a mai auzit că acest om minunat este foarte urât de contemporanii Săi, şi atunci Îi scrie o scrisoare şi o trimite către Iisus Hristos printr-un demnitar al lui. Anania se chema acel trimis.

Şi îi recomanda aşa: " Dacă refuză să vină la noi, cum aş dori eu, să vină în cetatea Edessa, atunci să-I pictezi chipul, să văd măcar cum arată". Anania era şi pictor.

Şi s-a apropiat acest Anania de locul unde predica Iisus. Era mai departe; Iisus întotdeauna era înconjurat de foarte multă mulţime, de popor. N-a putut ajunge la Iisus, dar la distanţă şi-a întins şasiul lui şi uneltele de lucru şi a început să deseneze chipul lui Iisus. Însă... după ce desena aşa cum vedea, se uita din nou la Iisus să vadă alte elemente de desen şi când se uita, diparea orice urmă de desen.

A făcut aşa de multe ori, a transpirat bietul om, a văzut că nu mai poate copia acest chip minunat şi spaimă i-a fost grozavă când Iisus, care ştia ce se întâmplă, i-a făcut semn, chemându-l la El. Tremurând, şi-a strâns bagajul şi s-a apropiat de Iisus.

I-a dat întâi scrisoarea de la Avgar, stăpânul său, în care Îl ruga să vină la el în Edesssa, spunând între altele: "Cetatea mea este mică, dar ne va încăpea pe amândoi, adică să fii şi Tu cu mine".

Şi Iisus îi răspunde tot în scris: " Eu sunt venit către acest popor, dar după Învierea şi Înălţarea Mea la cer va veni un uncenic al Meu care va răspunde regelui Avgar la toate nevoile lui".

Anania ia scrisoarea aceasta, o pune în bagajul lui. Şi ca să-l mulţumească pe deplin pe acest Anania, pictorul şi demnitarul lui Avgar, Iisus, într-un ulcior Se spală cu puţină apă rece (că acolo e cald întotdeauna) şi cere o basma, o pânză şi o aplică pe faţă ca să Se şteargă şi i-o dă. Când se uită - era chipul lui Iisus! Se imprimase chipul Lui sfânt pe această sfântă mahramă. Se cheamă "mahrama lui Avgar".

Despre această mahramă, iată ce ne spune un mare învăţat al Bisericii, Sfântul Ioan Damaschinul, prin veacul al VIII-lea. Acest Sfânt Ioan era un om de mare

sfinţenie, un om cult şi foarte bine informat. El aminteşte de această mahramă într-un tratat despre sfintele icoane, apărând sfintele icoane în momentul când, la Constantinopol, Leon Isaurul a început o luptă prostească împotriva icoanelor.

***Sfântul Ioan Damaschin** spune aşa: "A venit la noi cuvânt din bătrâni că Avgar, regele Edessei, auzind de Domnul, s-a aprins de dragoste dumnezeiască şi a trimis soli, cerându-I să-l viziteze. Iar dacă ar refuza să facă aceasta, a poruncit unui pictor să facă chipul Lui. Lucru acesta ştiindu-l Cel care cunoaşte toate şi pe toate, a luat o bucată de pânză şi lipind-o de faţa Sa, s-a imprimat acel chip care se păstrează până azi".*

Acest chip, împreună cu scrisoarea către regele Avgar, a fost dus la Edessa de Anania şi i-a spus, binenteles, cum arată acest dumnezeiesc bărbat. Regele care era bolnav de o calcifiere - adică i se sfărâmau oasele, se descompuneau - s-a uitat la acest chip al Mântuitorului. Odată a simţit o cutremurare în corpul lui şi s-a întărit! Era şi lepros acest Avgar şi i-au căzut şi bubele albe, de lepră. I-a mai rămas în frunte o bubă mică albă care i-a dispărut mai târziu.

Regele Avgar, pentru acest răspuns aşa de generos i-a mulţumit lui Dumnezeu în gândul lui.

Însă Domnul S-a ţinut de făgăduinţa promisă prin Anania şi după puţină vreme - nici un an nu a trecut - a apărut acolo, la Edessa, un apostol al Domnului, Iuda, însă nu Iuda care L-a vândut, alt Iuda, Iuda Tadeul, trimis de apostoli că să împlinească făgăduinţa Mnatuitorului.

Acest Iuda Tadeul s-a dus la Edessa, a avut toată regiunea Mesopotaniei ca s-o evanghelizeze. S-a dus la rege, l-a învăţat credinţa creştină şi l-a botezat. Când l-a botezat în apa botezului a căzut şi ultima bubă albă de lepră de pe fruntea lui Avgar.

Toată cetatea a fost botezată şi toţi au devenit creştini. În cinstea acestui eveniment, regele a poruncit ca această icoană pe pânză, făcătoare de minuni, să fie întinsă pe o bucată de scândură şi pusă într-o firidă deasupra porţii de intrare în Edessa. Era o firidă acolo au pus-o şi cetăţenii, când intrau şi ieşeau din cetate, se închinau, cinsteau această icoană care avea puteri, simţeau ei că are putere în ea.

Şi a rămas această icoană a chipului nefăcut de mână al Mântuitorului în firidă, deasupra porţii cetăţii Edessa, de pe la anul 35 până la anul 544. Închipuiţi-vă, jumătate de mileniu!

A rămas acolo şi toată lumea o cinstea în chip deosebit. S-a întâmplat însă un lucru între timp, un lucru tare neplăcut: un strănepot al regelui Avgar s-a întors la păgânătate, împotriva creştinismului, şi a început o persecuţie în Edessa, încât toţi cei care erau creştini trebuia să fie arestaţi şi ucişi.

Decretul acesta a fost cunoscut puţin mai înainte, de cu seara. Fără îndoială, primul atac trebuia să fie împotriva acestei icoane care era pusă deasupra porţii cetăţii. Şi atunci împreună cu un preot, numit Eulavie, au urcat noaptea colo, au pus o candelă aprinsă în faţa acestei icoane şi o cărămidă mare, cât firida de mare au tencuit-o şi au văruit.

A doua zi dimineaţă, când au început soldaţii să caute pe creştini şi mai ales icoana ca s-o sfâşie, s-o înlăture de acolo icoana nu se mai vedea. Şi ei erau tot de acolo, numai că erau nişte besmetici şi ştiind că a făcut multe minuni, au crezut că a zburat icoana, nu mai este acolo. Şi nu s-au mai legat de acel loc unde era ascunsă icoana.

Persecuţiile au urmat cursul lor, că după aceea, pe la anul 544, s-a întâmplat un asediu asupra cetăţii Edessei. Cosroe un rege al perşilor, din Iranul de astăzi, a sediat cetatea... Asedierea se făcea aşa cum ştiţi: le tăia legăturile cu hrana, mâncarea şi apa - şi apa acolo era foarte scumpă. Şi atunci ...bieţii oameni... mureau. Şi trebuia să se predea. Ori se predau ori mureau.

Şi cineva din cetate, episcopul cetăţii, a văzut o vedenie. Şi i s-a spus: "Dacă vreţi să scăpaţi de această împresurare - erau împresuraţi - este deasupra porţii un loc unde este ascunsă o icoană a Domnului, Mântuitorul Hristos. Scoateţi-o de acolo, rugaţi-vă ei şi cu ea înconjuraţi zidurile cetăţii şi veţi scăpa".

Aşa au făcut bieţii oameni. Noaptea, pe ascuns, au urcat acolo, au dat tencuiala la o parte, au scos cărămida care era deasupra şi, spre uimirea lor candela încă ardea... Iar chipul de pe mahramă adică icoana care era în fundul acestei firide, se imprimase pe cărămidă.

Ei, bucuroşi, iau amândouă aceste obiecte sfinte, şi chipul de pe mahramă şi chipul de pe cărămidă, fac o procesiune pe zidurile cetăţii, cântând în cinstea Mântuitorului şi Maicii Sfinte.

A intrat o panică în armata împresurătoare, şi s-a risipit, şi a rămas cetatea salvată! Acest eveniment s-a auzit până departe, s-a auzit şi la cetatea de scaun, la Bizanţ şi

atunci împăraţii bizantini nu ştiau ce să facă să obţină această icoană miraculoasă pentru ei, pentru că şi ei, bizantinii din Constantinopol, erau adeseori împresuraţi.

Şi a rămas această icoană în mare cinste la Bizanţ până în vremea cruciaţilor (căci a fost dusă din Edessa cu mare alai la Constantinopol).

Cei care urmărim aceste lucruri, ştim că această icoană se află la Roma, în biserica Sfântului Silvestru. Deci această icoană este primul portret al Mântuitorului.

Notă:Text extras din cartea " Părintele Sofian"

Sursa:
http://www-ria.blogspot.com/2010/05/mahrama-lui-avgar.html

https://anomismi.wordpress.com/tag/mahrama-din-edessa/

16 august: Sfânta Mahramă a Domnului

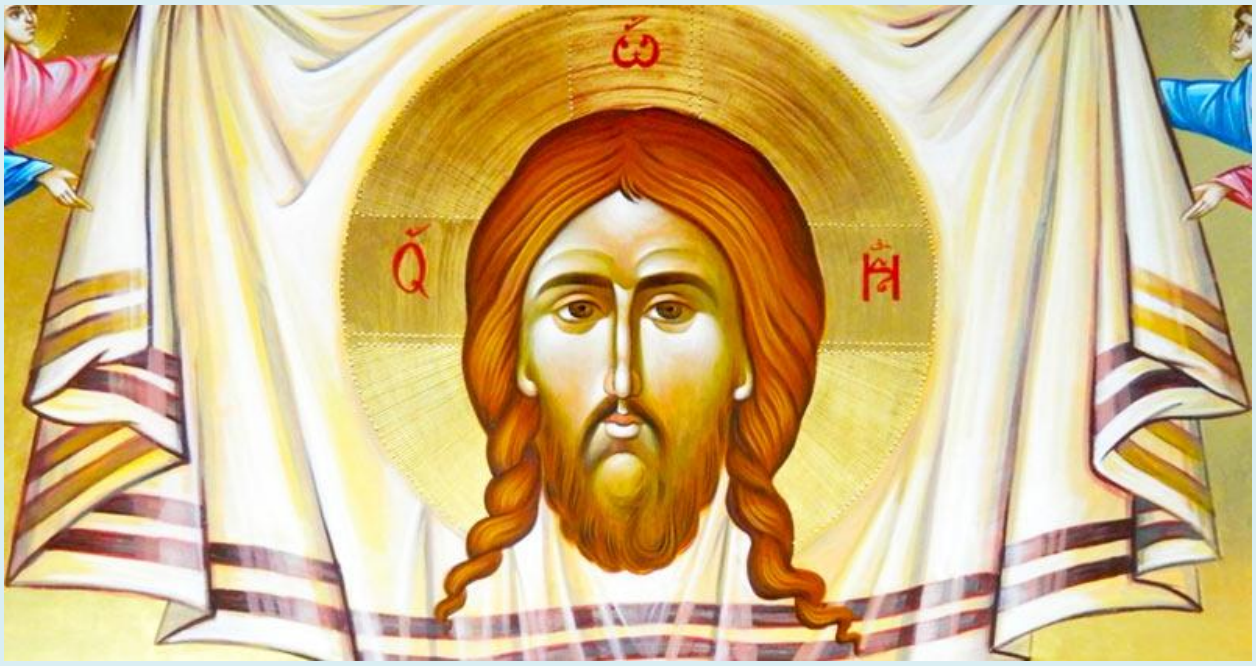

Autor: Ion Untaru
Publicat în: Ediţia nr. 959 din 16 august

În ultimele zile ale petrecerii pământeşti a lui Hristos Domnul nostru, regele Avgar al Edesei din ţara Siriei, care zăcea de lepră vânătă şi sfărâmarea oaselor, auzind de vindecările şi minunile peste fire pe care le făcea Hristos, Îi trimite o scrisoare prin care Îl cheamă la el spre a-l vindeca.

Scrisoarea o trimite prin Anania zugravul, (denumirea de pictor va apare mult mai târziu) cu însărcinarea ca pentru orice eventualitate, să zugrăvească pe o bucată de pânză chipul Său, de vederea Căruia să se îndulcească măcar în suferinţă.

Anania Îl vede pe Hristos înconjurat de o mare mulţime de oameni vorbindu-le şi încearcă să deseneze chipul Său dar nu reuşeşte. Este chemat pe nume să se apropie, el spune care este scopul venirii sale şi atunci Hristos se spală pe faţă, se şterge cu o mahramă pe care se imprimă Chipul Său Sfânt şi i-o dă să o ducă regelui, cu precizarea că ceva mai târziu, va veni la el un apostol care-l va tămădui complet.

Întorcându-se la Edesa, Anania povesteşte cele întâmplate şi-i dă mahrama pe care văzând-o, Avgar simte imediat o mare uşurare în boala sa.

Şi într-adevăr, după Înălţarea Domnului, Tadeu, unul din cei 70 vine la Edesa, şi-i dă lui Avgar învăţătura sfântă pe care el o primeşte ca un ogor însetat de apă şi se botează, vindecându-se complet. La fel şi cei din casa lui iar apoi toată cetatea Edesei.

La porţile cetăţii străjuia un idol pe care-l sfărâmă şi în locul lui, deasupra porţilor, într-un loc bine adăpostit de ploaie, pune această mahramă împodobită cu pietre scumpe, căreia oricine intra sau ieşea din cetate, era dator să i se închine.

Această poruncă s-a bine păzit în timpul vieţii lui, a fiului şi a nepotului său. Dar când a luat stăpânirea unul din strănepoţii lui, acesta a căzut în rătăcirea idolească şi a dat poruncă de scoatere a Sfintei Mahrame de la locul său.

Episcopul cetăţii are o minunată vedenie şi făcând ascultare, aprinde o candelă, o pune în faţa Sfintei Mahrame iar apoi zideşte spaţiul rămas liber cu cărămizi şi netezeşte cu var, după care merge la stăpânitor şi-i spune că porunca sa a fost împlinită.

În zilele lui Iustinian, Edesa este atacată de împăratul perşilor, Hosroe, şi puterea ei fiind limitată, zilele îi erau practic numărate. Episcopului de atunci, Evlavie, i se arată în vedenie un chip minunat de regină nepământeană care îi spune: ,,Deasupra acestor porţi este ascuns dumnezeiescul chip cel nefăcut de mână al Mântuitorului Hristos. Scoate-l din zid şi vei face bine!" Acesta procedează întocmai şi, oh minune: găseşte Sfânta Mahramă, candela aprinsă şi plină de untdelemn!

Chipul este purtat şi arătat întregii cetăţi cu slujbă de litie, oamenii simt în sufletele lor o mare mângâiere dar şi o speranţă pe măsură.

Arătat de pe ziduri şi oştilor persane, Chipul lui Hristos produce tulburare în rândurile lor, mare spaimă şi se retrag, iar cetatea este salvată prin milostivire dumnezeiască.

Cea mai veche mentiune despre Sfânta Mahramă datează din sec. VI, pomenită de Addad, unul din episcopii Edesei (541). Apoi Evagrie în Istoria sa Bisericească o numeşte "icoana făcută de Dumnezeu" (Theoteuktos eikon).

Icoana a fost venerată ca cel mai de preţ odor al oraşului. Era foarte cunoscută în tot Răsăritul şi, în secolul VIII, creştinii celebrau sărbătoarea sa în multe locuri, după modelul Bisericii din Edesa.

În cursul perioadei iconoclaste, Sfântul Ioan Damaschinul aminteşte imaginea făcătoare de minuni, iar în 787 Părinţii Sinodului VII Ecumenic se referă la ea în mai multe rânduri. Leon - lector la Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol - şi participant la Sinod povesteşte că a cinstit Sfântul Chip în timpul unei şederi la Edesa.

În 944, împăraţii bizantini Constantin Porfirogenetul şi Roman I au cumpărat-o şi au adus-o cu mare pompă la Constantinopol aşezând-o în biserica Fecioarei din Pharos, iar împăratul Constantin Porfirogenetul a lăudat-o într-un discurs ca pe o emblemă a Imperiului.

În 1204, după cucerirea Constantinopolului de către cruciaţi, urmele acestei icoane se pierd.

Sursa: http://confluente.org/16_august_sfanta_mahrama_a_ion_untaru_1376622819.html

Sfânta Mahramă a Domnului

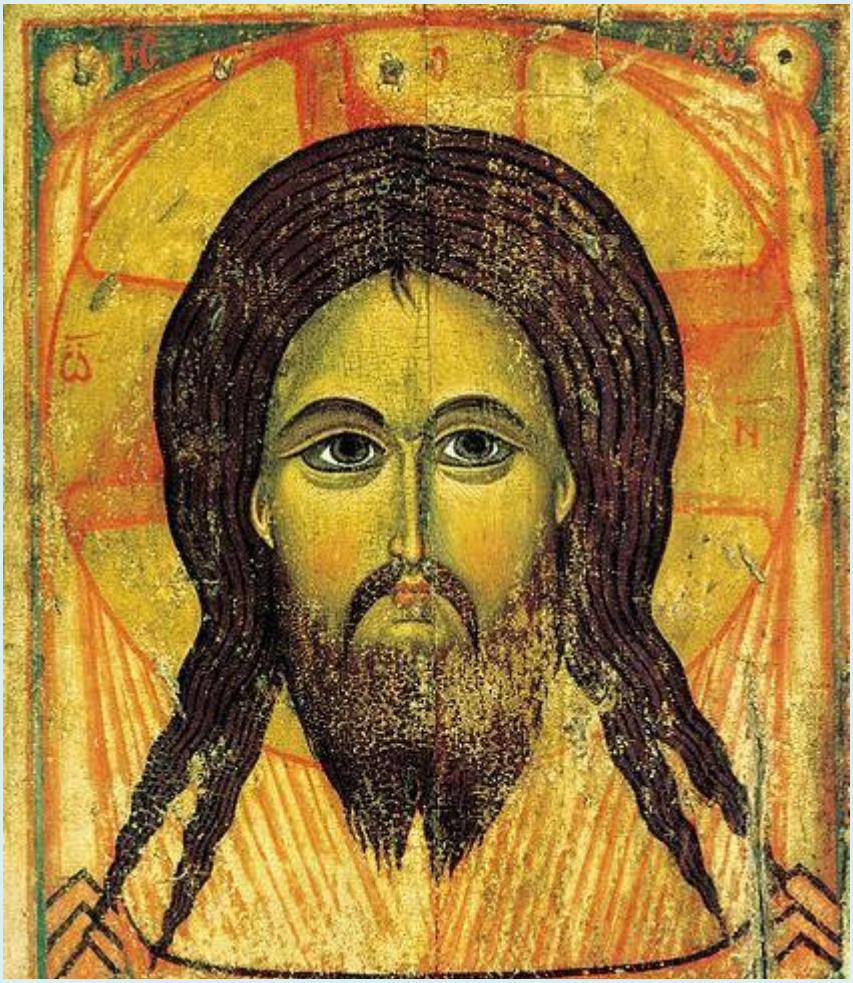

Sfânta Mahramă a Mântuitorului Iisus Hristos este cinstită în fiecare an la 16 august în Biserica Ortodoxă Română. Conform Tradiției, pânza a fost dată de Iisus Hristos regelui Abgar al Edessei pentru a fi vindecat de lepră. Pe mahramă a rămas imprimat chipul Mântuitorului care, de-a lungul timpului, a constituit model pentru iconografi. Ea este cea mai veche reprezentare a chipului Mântuitorului.

Despre vechimea ei academicianul Emilian Popescu a oferit mai multe informații pentru Radio TRINITAS.

„Regele Abgar al Edessei s-a îmbolnăvit grav și toți doctorii pe care i-a consultat nu au reușit să-l vindece. A auzit și el de minunile pe care le făcea Mântuitorul și atunci a trimis, deoarece nu putea el personal să meargă din cauza bolii, a trimis o delegație la Mântuitorul Iisus Hristos să-L roage să vină și să-l vindece. Mântuitorul nu s-a dus, dar a luat o pânză și a așezat-o pe față și pe pânza aceea S-

a impregnat Chipul Său. Deci, am avea o a doua impregnare a Chipului Mântuitorului Hristos și aceasta a doua fiind legată de Regele Abgar, iar prima de Sfânta Veronica. În cazul celei dintâi Mântuitorul, după cum se știe, pe drumul Crucii Mântuitorul a asudat, deoarece a fost foarte obosit și Sfânta Veronica i-a dat un prosop și s-a șters, iar pe acel prosop s-a impregnat chipul Mântuitorului Iisus Hristos", a precizat acad. Emilian Popescu.

Sfânta Mahramă a Domnului s-a păstrat la Edessa, în Catedrala orașului. În 944, ea a fost mutată la Constantinopol, iar în 1204 cavalerii cruciadei a IV-a au luat-o și au dus-o în Occident. Ea a ars la Paris, în timpul revoluției franceze.

Copii mai mult sau mai puțin exacte s-au răspândit în toată lumea bizantină, a mai menționat academicianul Emilian Popescu.

Chipul Mântuitorului în iconografie - Sfânta Mahramă din Edesa (10 05 2017): https://www.trinitas.tv/chipul-mantuitorului-iconografie-sfanta-mahrama-din-edesa/

Teodor Cenuşă - Sfânta Mahramă a Domnului

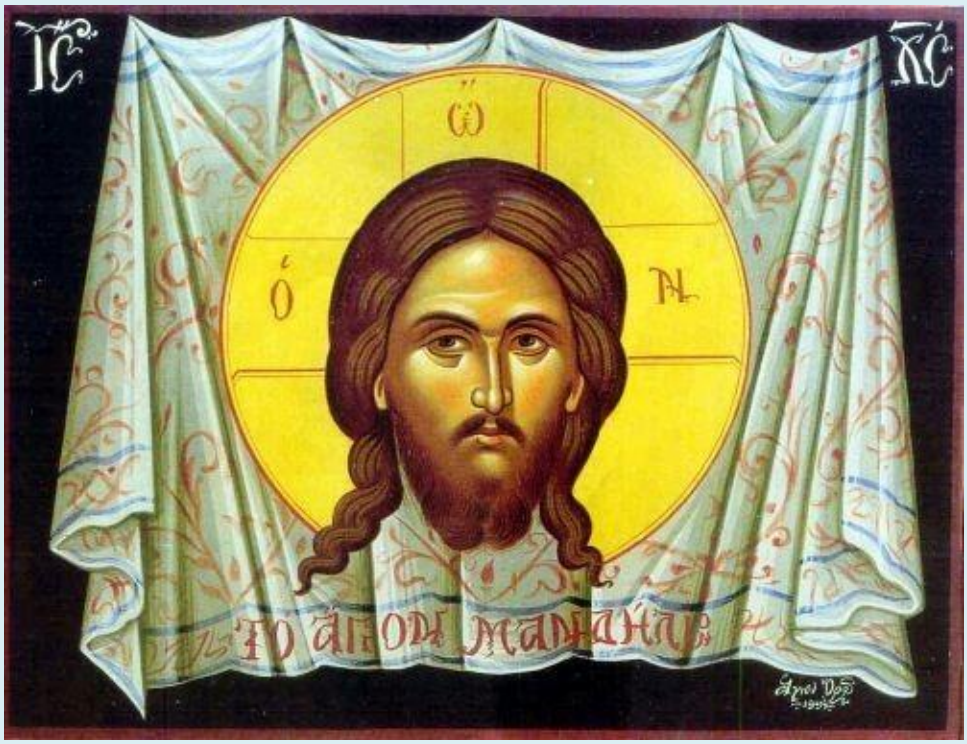

„Sfânta Mahramă” sau „imaginea nefăcută de mână omenească”, pe care Biserica Ortodoxă o prăznuieşte în fiecare an pe data de 16 august este considerată a fi prima icoană a Mântuitorului Iisus Hristos.

Deşi nu are nici o atestare evanghelică sau apostolică, Sfânta Mahramă datează încă din timpul vieţii pământeşti a Mântuitorului şi este legată de o vindecare miraculoasă a regelui Abgar al V-lea al Edesei.

Cel dintâi care ne vorbeşte despre acest eveniment este istoricul Eusebiu de Cezareea. Astfel, din lucrarea să „Istoria Bisericească” aflăm că regele Edesei îi trimite lui Hristos, prin curierul său Anania, o scrisoare, în care Îl roagă să vină la el şi să îl vindece de lepră. Mântuitorul îi trimite răspuns că nu poate veni, dar că imediat după Înălţarea Sa la cer, Îl va trimite pe unul din ucenicii Săi să-l vindece.

Mai multe detalii despre acest eveniment, dar şi prima menţiune a existenţei Sfintei Mahrame o găsim într-un document al secolului al V-lea, numit „Doctrina lui Addai”. Addai (†541), episcop al Edesei, istoriseşte că Abgar trimite un pictor să zugrăvească chipul lui Hristos. Pictorul îl găseşte pe Hristos predicând mulţimilor dar, când să se apuce de portret, îşi dă seama că este incapabil de acest lucru, din

cauza luminii puternice ce izvora de pe fata Lui. Atunci, Hristos, îşi imprimă chipul pe o pânză, pe care o trimite regelui, spre vindecare de boala ce îl chinuia.

În secolul al VI-lea, un scriitor bisericesc, Evagrie, menţionează într-una din lucrările sale despre icoana trimisă regelui Abgar, numindu-o „icoana făcută de Dumnezeu”. În timpul perioadei iconoclaste, Sfântul Ioan Damaschin aminteşte de această icoană, iar în 787 Părinţii Sinodului al VII-lea Ecumenic fac referire la ea în mai multe rânduri. Originalul s-a pierdut în negura vremii, însă ni s-au păstrat nenumărate copii.

Hramul Bisericii ieşene „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“

Biserica noastră a pomenit ieri Sfânta Mahramă a Domnului şi pe Sfinţii martiri Brâncoveni. Singura biserică închinată acestei sărbători, aflată în cartierul ieşean Cantemir, şi-a serbat hramul. În urmă cu un an, în acest sfânt lăcaş au fost demarate lucrările de pictură în tehnica mozaic, după ce a fost montată o catapeteasmă sculptată.

Credincioşii din parohia „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“, care aparţine de Protopopiatul Iaşi 2, şi din alte parohii ieşene au participat în seara zilei de 15 august la slujba Vecerniei unită cu Litia, oficiată cu prilejul hramului. Delegatul Înalt Preasfinţitului Teofan, Arhiepiscopul Iaşilor şi Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, a fost pr. Vilie Doroşincă, protopop al Protopopiatului Iaşi 2, care a apreciat la finalul slujbei lucrarea pastoral-misionară de la Biserica cu hramurile „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“. În acelaşi timp, pr. protopop Vilie Doroşincă a amintit de episodul unic al „făuririi“ Sfintei Mahrame şi de martiriul Sfinţilor Brâncoveni.

„Am simţit de la început ajutorul Sfinţilor Martiri Brâncoveni şi binecuvântarea Sfintei Mahrame“

Părintele paroh Nicolae Dorneanu a amintit câteva date din istoria parohiei „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“. „Lucrările la biserică au început în anul 2003, sfintele slujbe începând să se oficieze aici din luna iunie a anului 2008. Trebuie să ne aducem aminte că această biserică nu este a noastră, ci ea reprezintă o jertfă pentru ca Dumnezeu să aibă milă de poporul român. Am simţit ajutorul Sfinţilor martiri Brâncoveni de la început, ei fiind mărturisitori de credinţă ortodoxă şi creatori de cultură creştină, şi binecuvântarea Sfintei Mahrame a Domnului.

Dacă aici s-a ridicat un lăcaş de închinăciune, acest lucru se datorează puterii lui Dumnezeu. Bucuria noastră de a avea acest hram este înmulţită de faptul că frăţiile voastre vă bucuraţi împreună cu noi. Aducem mulţumire familiei Teodor Doru şi Valentina, ctitorii principali ai bisericii, dar şi dumneavoastră, tuturor, şi-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze“, a spus pr. paroh Nicolae Dorneanu.

De aproape un an, la Biserica „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“ a început în interior pictura în tehnica mozaic. La această lucrare îşi aduc aportul credincioşii din parohie. „Bolta este acum finalizată. A face mozaic nu este un element decorativ uşor. Dar dacă lucrezi cu inima, este foarte uşor. Nădăjduim ca pe viitor la biserica noastră să continue lucrările de împodobire, astfel încât ea însăşi să fie o mărturie a credinţei noastre, a tuturor, peste veacuri“, a adăugat pr. paroh Nicolae Dorneanu. Credincioşii au fost miruiţi şi au primit litie, după care au luat parte la agapa frăţească.

În ziua hramului, slujbele Utreniei, Sfintei Liturghii şi pomenirea ctitorilor au fost săvârşite în biserica ieşeană de un sobor de preoţi.

Ieşenii au participat ieri în număr mare la hramul Bisericii „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“ din cartierul ieşean Cantemir. După Sfânta Liturghie, oamenii au primit din partea consiliului şi comitetului parohial câte un pachet cu alimente.

Programul liturgic dedicat acestei sărbători a început miercuri seara cu slujba Vecerniei unită cu Litia. Predica de la sfârşitul slujbei a fost adresată de pr. prof. Vasile Nechita de la parohia „Sfântul Andrei“ din Iaşi. Părintele Vilie Doroşincă, protopop al Protopopiatului Iaşi 2, a transmis apoi binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Teofan, Arhiepiscopul Iaşilor şi Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, apreciind lucrarea pastoral-misionară de la parohia „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“ derulată de pr. paroh Neculai Dorneanu şi de pr. Gheorghe Mihăilă, slujitor la acest sfânt lăcaş.

Părintele paroh Neculai Dorneanu a vorbit apoi despre lucrarea de pictură în tehnica mozaic care se realizează în biserica unde slujeşte. În continuare, părintele Neculai Dorneanu a subliniat că Sfinţii martiri Brâncoveni au fost un neam de români iubitori de credinţă, de cultură şi de artă. „Nădăjduim că această biserică se va finaliza prin rugăciunile Sfinţilor martiri Brâncoveni. Fiecare biserică este

frumoasă dacă enoriaşii intră în ea cu evlavie să se roage“, a spus pr. paroh Neculai Dorneanu, care a mulţumit în continuare celor care sunt preocupaţi de lucrările aflate în derulare la Biserica „Sfânta Mahramă a Domnului“ şi „Sfinţii martiri Brâncoveni“.

„Încă din anul 2001, părintele protopop Vilie Doroşincă a fost preocupat de bunul mers al lucrărilor bisericii noastre. De asemenea, pr. prof. Vasile Nechita ne-a îndrumat de-a lungul anilor, mai ales că această parte a cartierului Cantemir a aparţinut, înainte de anul 2001, parohiei «Sfântul Andrei». Mulţumim Înalt Preasfinţitului Teofan, care ne-a încurajat să continuăm lucrările pe care le desfăşurăm, şi Preasfinţitului Calinic Botoşăneanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor. Preasfinţia Sa a efectuat mai multe vizite pastorale în biserica noastră şi a apreciat efortul dumneavoastră. Dorim ca acest sfânt lăcaş să fie viu prin prezenţa credincioşilor“, a adăugat pr. paroh Neculai Dorneanu, care şi-a îndreptat gândul de recunoştinţă faţă de preoţii din Arhiepiscopia Iaşilor şi Eparhia Sucevei şi Rădăuţilor care au slujit la Vecernia hramului. Ieşenii prezenţi la sărbătoarea din ajunul pomenirii Sfinţilor martiri Brâncoveni s-au închinat icoanelor de pe catapetească, au fost miruiţi, apoi au primit litie.

Sursa:
https://sfmahrama.mmb.ro/foto/album/1721-biserica-sfanta-mahrama-domnului

Mihai Alex Olteanul - Icoana Mineiului pe luna august

Icoana Mineiului este o grupare de icoane ale sfinților și sărbătorilor, icoane așezate de obicei pe patru rânduri, în ordinea lor din calendarul Bisericii. Astfel, pentru fiecare Minei avem și o icoană care îi corespunde.

Icoana Mineiului pe luna august este o icoană rusească, din secolul al XIX-lea. Aceasta este împărțită pe patru rânduri în care sunt zugrăviți sfinți ce sunt prăznuiți în luna august, în funcție de importanța lor pentru viața parohiei care deține icoana. Din această cauză, icoanele mineiului pe aceeași lună nu sunt identice în ceea ce privește numărul sfinților zugrăviți.

Numele și data de prăznuire pentru sfinți și sărbători sunt înscrise în icoană în limba slavonă, cu litere și cifre chirilice, deși scrisul nu este de fiecare dată ușor de citit. De asemenea, în partea de sus a icoanei este înscrisă, într-un chenar, luna calendaristică.

Sfinții și sărbătorile prezentate în icoana Mineiului pe luna august sunt:

Primul rând (de la stânga la dreapta): Scoaterea Sfintei Cruci (1 august); Sfinții 7 mucenici Macabei, cu mama lor Solomoni și dascălul lor Eleazar (1 august); Sfântul întâi mucenic și arhidiacon Ștefan; Sfântul Vasile din Moscova, cel nebun pentru Hristos (2 august); Sfinții cuvioși Isaac, Dalmat, Faust, Cosma famenul și Antonie Romanul (3 august); Sfinții 7 tineri din Efes (4 august); Sfântul mucenic Evsignie din Antiohia (5 august); Schimbarea la Față a Domnului (6 august);

Al doilea rând: Sfântul cuvios Dometie Persul (7 august); Sfântul ierarh Emilian mărturisitorul, episcopul Cizicului (8 august); Sfântul apostol Matia (9 august); Sfântul mucenic Lavrentie, arhidiaconul (10 august); Sfântul mare mucenic Evplu, arhidiaconul (11 august); Sfinții mucenici Fotie și Anichit (12 august); Sfântul cuvios Maxim, mărturisitorul (13 august); Sfântul proroc Miheia (14 august); Adormirea Maicii Domnului (15 august); Sfânta Mahramă a Domnului (16 august);

Al treilea rând: Sfântul mucenic Miron prezbiterul (17 august); Sfinții mucenici Flor și Lavru (18 august); Sfântul mucenic Andrei Stratilat (19 august); Sfântul proroc Samuel (20 august); Sfântul apostol Tadeu; Sfânta muceniță Vasa; Sfântul cuvios Avraam din Smolensk (21 august); Sfântul mucenic Agatonic din Nicomidia (22 august); Sfântul mucenic Lup (23 august); Sfântul sfințit mucenic Eutihie; Sfântul ierarh Petru, mitropolitul Moscovei și a întregii Rusii (24 august);

Al patrulea rând: Sfinții apostoli Bartolomeu și Tit (25 august); Sfinții mucenici Adrian și Natalia (26 august); Sfântul cuvios Pimen cel mare (27 august); Sfântul cuvios Moise etiopianul (cel negru) (28 august); Tăierea capului Sfântului proroc Ioan Botezătorul (29 august); Soborul Sfinților din Serbia (inclusiv regele Ștefan) sau cel mai probabil Sfinții ierarhi Alexandru, Ioan și Pavel (cel nou), patriarhii

Constantinopolului; Sfântul Alexandru din Svir; Sfântul Alexandru Nevsky (30 august); Așezarea în raclă a brâului Maicii Domnului (31 august);

În plus, pe marginile icoanei Mineiului se află zugrăvite icoane ale Maicii Domnului care sunt prăznuite în luna august.

ARGEȘUL ORTODOX

Acel gol din tine...

Cunoști, desigur, acea tristețe care-ți dă sentimentul unei identități, a unei sfâșieri. De asemenea, nu cred că îți este străină senzația aceea difuză, vagă, imprecisă de gol pe care-l simți în interiorul pieptului tău. Acea subtilă nervozitate care se insinuează în sufletul tău la gândul că viața ta ar fi putut fi altfel...

Îți reamintești anii când tânăr fiind erai atât de hotărât să fii tu însuți, încât nimeni nu te-ar fi putut opri. Sau, din contră, ești tânăr, ești liber, dar habar n-ai ce să faci cu libertatea ta. Simți că părinții nu-ți dau iubire, iar golul din tine se lărgește cu fiecare zi. Sau poate ești între două vârste, când iarăși simți că viața ta ar fi putut lua alt curs. Baricadat(ă) într-o căsnicie plată, monotonă, lipsită de dinamism, ai iarăși presimțirea acelui amar, a acelui gol din tine.

Dar că orice gol, el se cere umplut. Unii își umplu acest gol cu alcool, alții cu muncă, alții cu sexualitate, iar unii cu... Dumnezeu. Dumnezeu devine ancora care-i ține vii, care le oferă o mică bucurie în universul lor monoton, plictisit. Si cu toate acestea, categoria aceasta de oameni nu se simte fericită. Nu se mai simt în stare acești oameni să vorbească de bucurie, de speranță, făcându-L pe Dumnezeu un fel de „colocatar" cu propria nefericire.

Încontinuu crispați, nu și-L pot imagina pe Dumnezeu altfel decât ei. Când le spui altceva despre El, când le vorbești despre Dumnezeu ca iubire, simt o revoltă pe care o exprimă nu de puține ori acru, ca urmare a neputinței lor de a fi fericiți, chiar cu Dumnezeu. Este evident că mai bine cu Dumnezeu decât singur. *Dar totuși, să te simți singur chiar dacă ai conștiința că Dumnezeu există, cred că este cea mai cruntă formă de nefericire și durere.* Atunci apare golul, marele gol, disperarea, ratarea fericirii existențiale.

Dumnezeu se opune nefericirii, angoasei interioare, fricii în fața existenței și fricii față de oameni. Pe Dumnezeu Îl poți cunoaște în bucurie, în fericire, dar și în suferința depășită. De asemenea, consider că nu-L poți simți pe Hristos în Euharistie fără o mare iubire atât față de El, cât și față de semeni. Cred că numai Dumnezeu și chipul unei persoane, pot umple golul care debusolează ființa umană rutinată de aceleași lucruri pe care le face în fiecare zi.

Spunem lucrurilor din jurul nostru că sunt frumoase, dar oare cum ar fi să-i spunem lui Dumnezeu: „Tu ești Frumos!"?

Prof. Bogdan IONESCU

Nădejdea în milostivirea lui Dumnezeu în Psalmul 117

Ascultând cuvintele pericopei evanghelice a Duminicii a 11-a după Rusalii, Îl auzim pe Mântuitorul Iisus Hristos rostind *Pilda datornicului nemilostiv* și ne gândim cu nădejde cât de mare este milostivirea lui Dumnezeu, împăratul din parabolă, care a iertat datoria uriașă a slugii sale. În ajunul sărbătorii Adormirii Maicii Domnului, după un binecuvântat post spre iertarea păcatelor, se cuvine să ne amintim de cântarea psalmistului: „Mărturisiți-vă Domnului, că este bun, că în veac este mila Lui" (Psalmul 117, 1). Acest îndemn însă nu trebuie să nască în sufletele noastre o certitudine bolnăvicioasă că orice rău am săvârși, vom obține mântuirea în virtutea bunătății Domnului, ci să trezească în noi sentimentul încrederii că Dumnezeu ne ascultă mărturisirea cu bunătate și milă. Pe cât de fierbinte va fi pocăința, pe atât de mare va fi iertarea. Căci Domnul, în nemărginita Sa bunătate, ceartă pe cel ce greșește, dar dacă se pocăiește, mortii nu îl va da (Psalmul 117, 18).

De la sărbătoarea Corturilor, în cultul creștin

Psalmul 117 era folosit în cultul Vechiului Testament la sărbătoarea Corturilor (cf. Ieșirea 23, 14), când procesiunea pelerinilor urca spre Templu intonând un refren de recunoștință (versetele 1-4), apoi imnul (5-18). Credincioșii ajungeau la porțile Templului reconstruit (19), devenit semn al întoarcerii din exil (22-24); preoții răspundeau poporului binecuvântându-l (25-27). Cu ramuri în mâini, mulțimea pătrundea în sanctuar (27) aducând mulțumire (28-29) (Septuaginta 4/I, volum coordonat de Cristian Bădiliță, Francisca Băltăceanu, Monica Broșteanu, Polirom, Iași, 2006, p. 287, notă de subsol). Psalmul conține profetii mesianice și este folosit îndeosebi la sărbătoarea Învierii (*Ibidem,* p. 287).

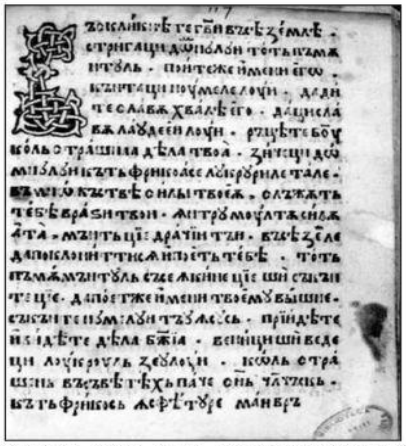

Aliluia

Psalmul 117 este unul dintre textele pline de înțelepciune ale Scripturii vechi-testamentare, folosite azi în cultul divin al Bisericii Ortodoxe. Parcurgând cuvintele lui David, noi, creștinii primim învățătură de mult folos duhovnicesc: credința puternică în Dumnezeu, nădejdea în marea Sa milostivire cu care dă iertare de păcate celor ce se pocăiesc, dar și scăpare din nevoi și primejdii și mântuirea sufletelor noastre.

Cântarea aleluiatică începe cu un îndemn la mărturisire în fața Domnului pe care trebuie să o facem noi toți, cei ce, cu știință sau cu neștiință, greșim înaintea Lui. Psalmistul accentuează însă necesitatea mărturisirii în contextul în care milostivirea Domnului față de păcatele noastre vine în veacul acesta, și nu în veacul viitor (după moarte) când sufletul este judecat cu dreptate pentru toate faptele sale și atunci va fi prea târziu pentru pocăință. Pentru a-și întări spusele, David cheamă la mărturie pentru bunătatea lui Dumnezeu, pe rând, pe Israel, neamul lui Aaron și pe toți cei ce se tem de El. Poporul ales din vechime, Israel, este chemat la mărturie. Apoi, preotii, neamul lui Aaron. Suntem chemați la mărturie și noi, creștinii, prin cuvintele: „Zică toți cei ce se tem de Domnul că este bun, că în veac este mila Lui" (vers. 4). Această mulțumire se aduce lui Dumnezeu pentru Jertfa lui Hristos, după Teodorit (apud Cuviosul Eftimie Zigabenul, Sfântul Nicodim Aghioritul, *Psaltirea în tâlcuirile Sfintilor Părinți,* transliterare, diortosire, revizuire după ediția greacă și note de Ștefan Voronca, Editura Cartea Ortodoxă, Editura Egumenița, vol. II, f.a., p. 520, nota 95). „Fiindcă evanghelicescul dar s-a revărsat peste toate neamurile, o parte din neamuri era și poporul cel din tăierea-împrejur, partea cea dintâi; după cuviință dar, cuvântul îi cheamă pe dânșii la mărturisire, apoi pe cei din neamuri care au venit la Evanghelie, după cea zisă: *Iudeului mai întâi, și Elinului* (Romani 1, 16)" (apud *Ibidem,* p. 520).

În versetele 6-13, David își exprimă nădejdea cea mare în puterea și ajutorul lui Dumnezeu, care nu se pot compara cu ajutorul primit de la oameni, fie ei și „mai marii pământului" sau „boieri". Propria sa viață stă mărturie că Domnul l-a scăpat din cele mai crunte situații și l-a arătat viu și nevătămat în fața oamenilor, ca aceștia să vadă slava lui Dumnezeu.

Psalmul conține profetii mesianice presărate în text. Iată una dintre acestea: „Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului" (vers. 21). Ziditorii sunt fariseii și cărturarii, care fuseseră aleși de Dumnezeu să lumineze poporul, dar care erau orbi din pricina mândriei și nu au recunoscut piatra de la temelia oricărei ziditi – Hristos. Piatra este simbol al statorniciei și al neînduplecării față de păcat (*Ibidem,* p. 529). Această piatră s-a pus în unghiul întregii ziditi, legând amândouă părțile – poporul evreu și neamurile – într-un unghi, într-o credință adevărată. Unghiul este Biserica Creștină, iar capul unghiului este Hristos.

Un stih rostit la slujba Învierii este cel de la versetul 23: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea". Încărcătura de bucurie duhovnicească este atât de potrivită sărbătorii pascale! Prin Jertfa și Învierea Sa, Hristos S-a făcut „piatra din capul unghiului", ne-a dăruit împăcarea cu Dumnezeu Tatăl. De aceea, atât neamurile, cât și poporul Vechiului Testament sunt îndemnate se bucure și să mulțumească Celui a Cărui milă este în veac și în veacul veacului. Amin!

Gabriela SAFTA

Icoana cea nefăcută de mână a Domnului nostru Iisus Hristos

SFÂNTA MAHRAMĂ

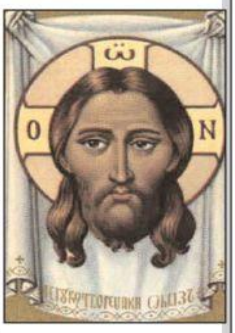

În vremea când Domnul nostru Hristos ieșise la predicarea Veștii celei Bune a Împărăției lui Dumnezeu și vindeca toată boala și toată neputința din popor, locuia în cetatea Edessei, la malul râului Eufrat, un rege pe nume Abgar (Avgar), al cărui trup era acoperit cu totul de lepră. De cum ajunsese până la Avgar vestea despre Hristos, că este Vindecător al tuturor bolilor și durerilor oamenilor, el a trimis în Palestina un artist pictor, pe nume Anania, împreună cu o scrisoare adresată lui Hristos, în care Îl ruga cu plecăciune să vină la Edessa și să îl vindece de cumplita boală a leprei. Dar gândindu-se că poate Domnul Hristos nu va putea veni totuși la El, regele îl trimitea și pe Anania pictorul care avea menirea să facă portretul Mântuitorului și să îl aducă la Edessa, căci el credea că numai privind la portretul Mântuitorului se va vindeca de boală. Mântuitorul i-a zis lui Anania că nu poate veni deoarece s-a apropiat timpul Patimii Lui. Zicând aceasta, El Și-a spălat Fața cu apă, apoi a cerut un ștergar în patru colțuri cu care S-a șters și Chipul Lui Cel Dumnezeiesc a rămas întipărit pe el. Domnul i-a dat pânza lui Anania, zicându-i că Avgar se va însănătoși, dar nu desăvârșit, ci îi va mai rămâne un rest de boală, de care va scăpa numai atunci când la Edessa va ajunge un trimis al Lui și îl va învăța pe el toate. Primind ștergarul cu Chipul Mântuitorului, Avgar l-a sărutat și s-a curățat cu tot trupul de lepră, în afară de un mic loc care i-a mai rămas pe față. Mai târziu la regele Avgar în Edessa a ajuns Sfântul Apostol Tadeu care a predicat acolo Evanghelia și în taină l-a vindecat pe Avgar desăvârșit și l-a botezat. Regele Avgar atunci a distrus toți idolii și toate capiștile idolești din porțile Edessei. El a pus Sfânta Mahramă pe o scândură prețioasă de lemn, a înrămat-o într-o margine de aur pe care a împodobit-o cu mărgăritare și a așezat-o sus, în Poarta Mare a Cetății Edessa. Direct pe materia portii, sub icoană, regele Avgar a pus să se sape următoarele cuvinte: „O, Hristoase Dumnezeule, nimeni nu este rușinat care crede în Tine!". Dar peste generații, unul dintre stră-strănepoții lui Avgar s-a întors la necurata idolatrie și atunci Episcopul Edessei a venit noaptea și a zidit cu totul Sfânta Mahramă în frontonul porții cetății. Au trecut mai multe veacuri și, în timpul Împăratului Iustinian, Regele Persan Hosroe a asediat Edessa, iar cetatea s-a aflat în strâmtoare mare. S-a întâmplat atunci ca Episcopul cetății Evlavie a avut o vedenie cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a descoperit taina Sfintei Mahrame zidite în poarta cetății. Episcopul a mers și a descoperit-o și cu puterea ei Cetatea Edessei a biruit puterea persană.

Cântare de laudă la Regele Avgar

O, Doamne al blândețelor, Descoperitorule de taine,
De taine minunate ce pământenii nicicând n-au văzut!
Tu cu adevărat vestit-ai poporului strâns la mare
Că neamurile toate dintr-ale pământului margini
Cu strămoșul Avraam la masă vor sta!
Tu cu adevărat vestit-ai că necredincioșii fii
Ai strămoșului Avraam, deși iudei,
Departe de acea masă vor sta,
Surghiuniți în întunericul cel mai dinafară
Din pricina inimilor lor împietrite!
Tu astă proorocească taină vestit-ai,
Și ea s-a împlinit:
Iudeii a Ta față privit-au,
Și pe ascuns moarte Ți-au gătit.
Dar regele Avgar de departe
Cu trupul lepros, lepros și cu sufletul,
Din leproasa credință păgână urechi a avut
Să audă vestea cea despre Tine purtată
De al oamenilor cuvânt.
El urechi a avut să audă Cuvântul Tău
Și ale Tale minuni,
Urechi a avut să audă de Tine
Și în Tine să creadă
Desăvârșit.
Chipul feței Tale preacurate văzând
El L-a sărutat cu lacrimi de bucurie,
Și desăvârșit sănătos s-a făcut
Cu sufletul și cu trupul.
Al regelui Avgar suflet la Ceruri a suit
Cu strămoșul Avraam să se veselească în veci.

Sfântul Nicolae VELIMIROVICI,
Proloagele de la Ohrida,
Ed. Egumenița, Galați, 2005, pag. 217-219

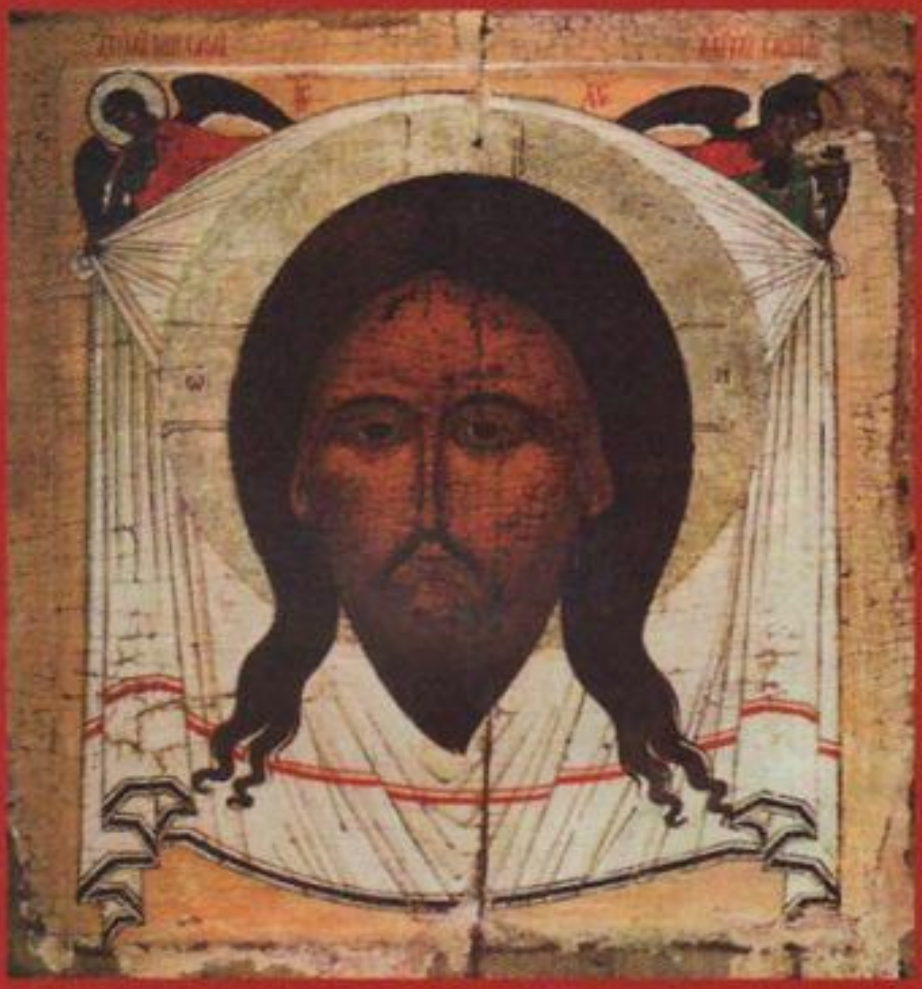

Chipul nefăcut-de-mână al Mântuitorului nostru Iisus Hristos

– SFÂNTA MARAMĂ –

• Scurt istoric • Minuni • Acatist •

Icoane

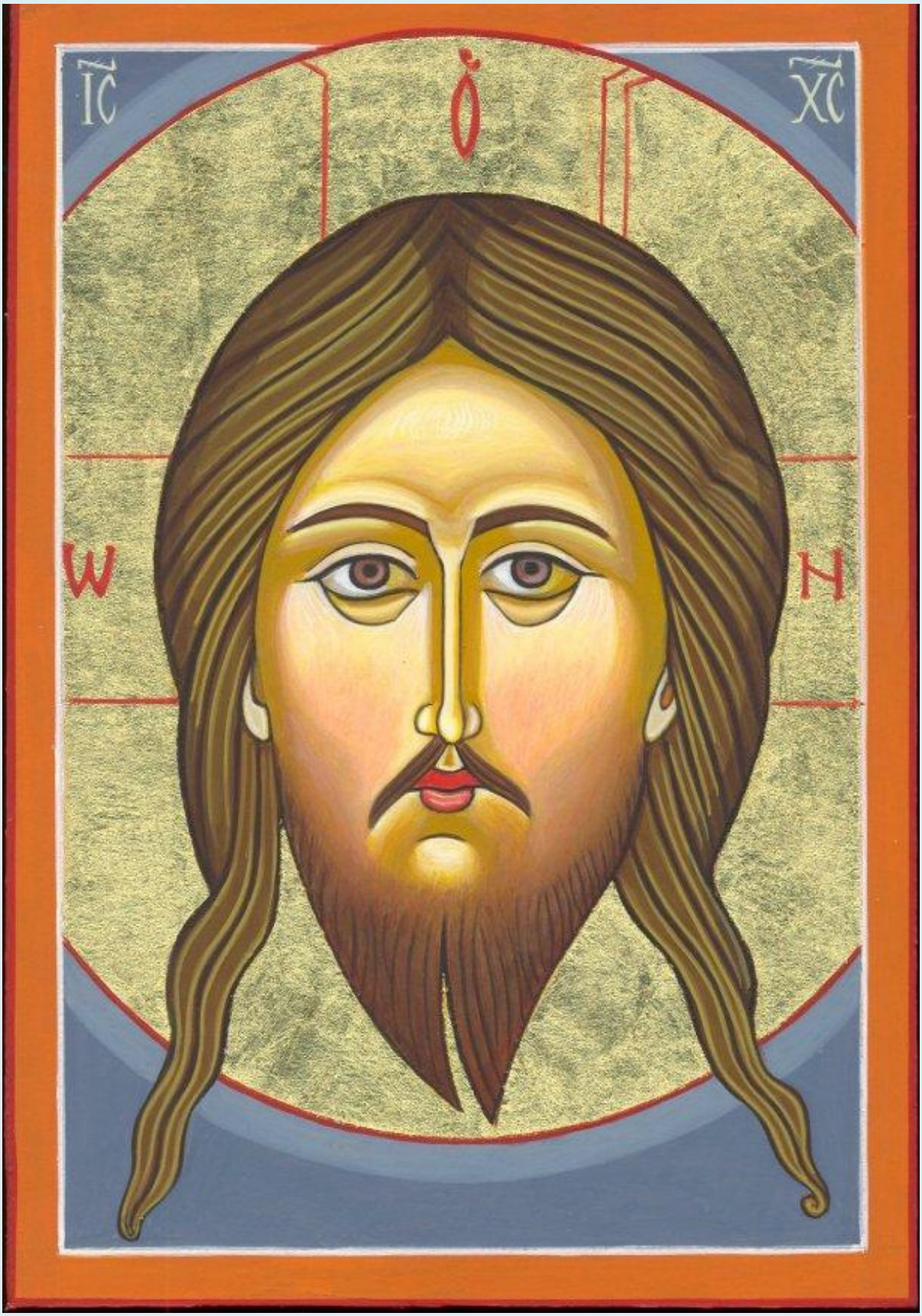
ΙC
ὁ
ΧC
W
Η

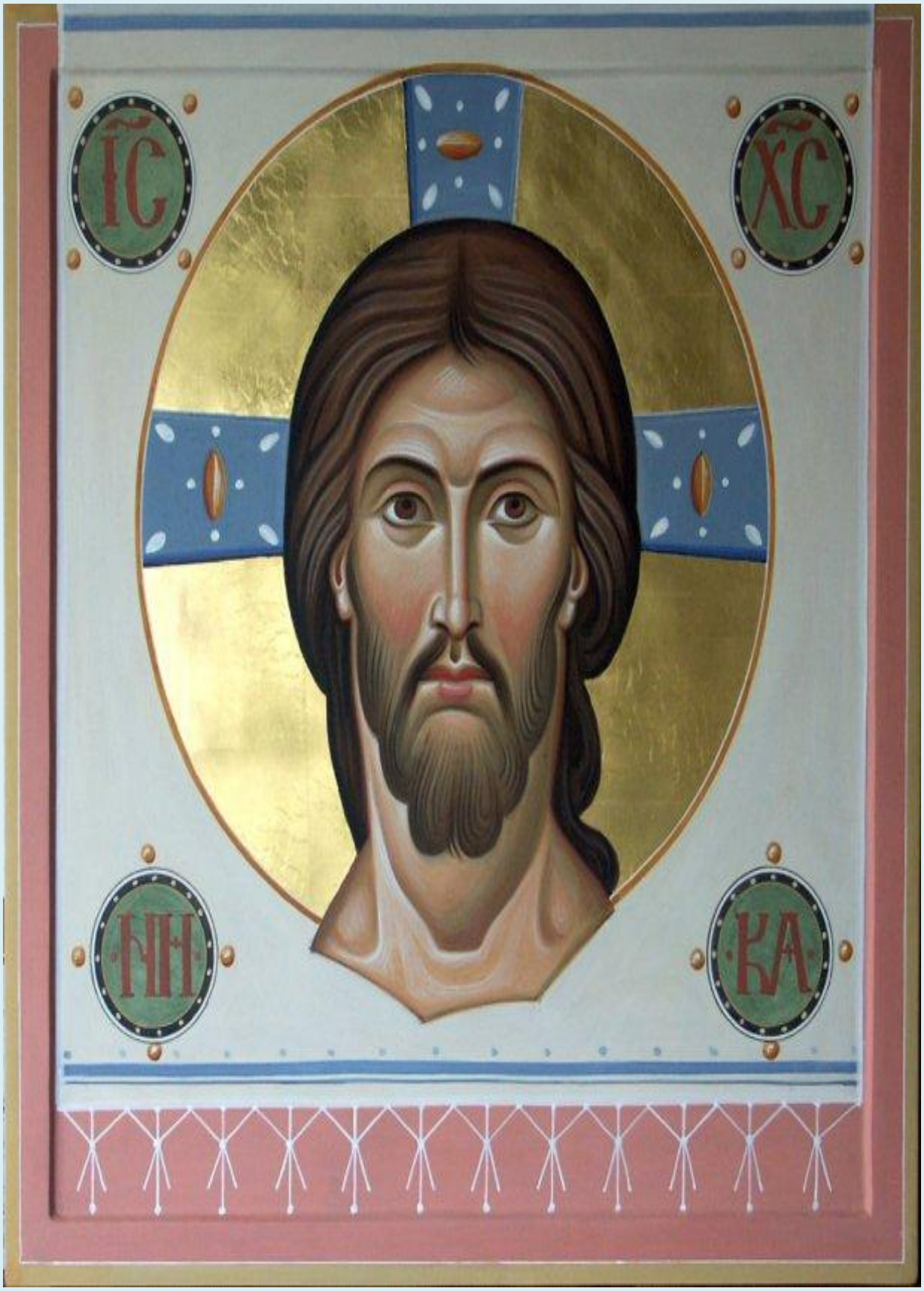
ΙC
ΧC
ΝΗ
ΚΑ

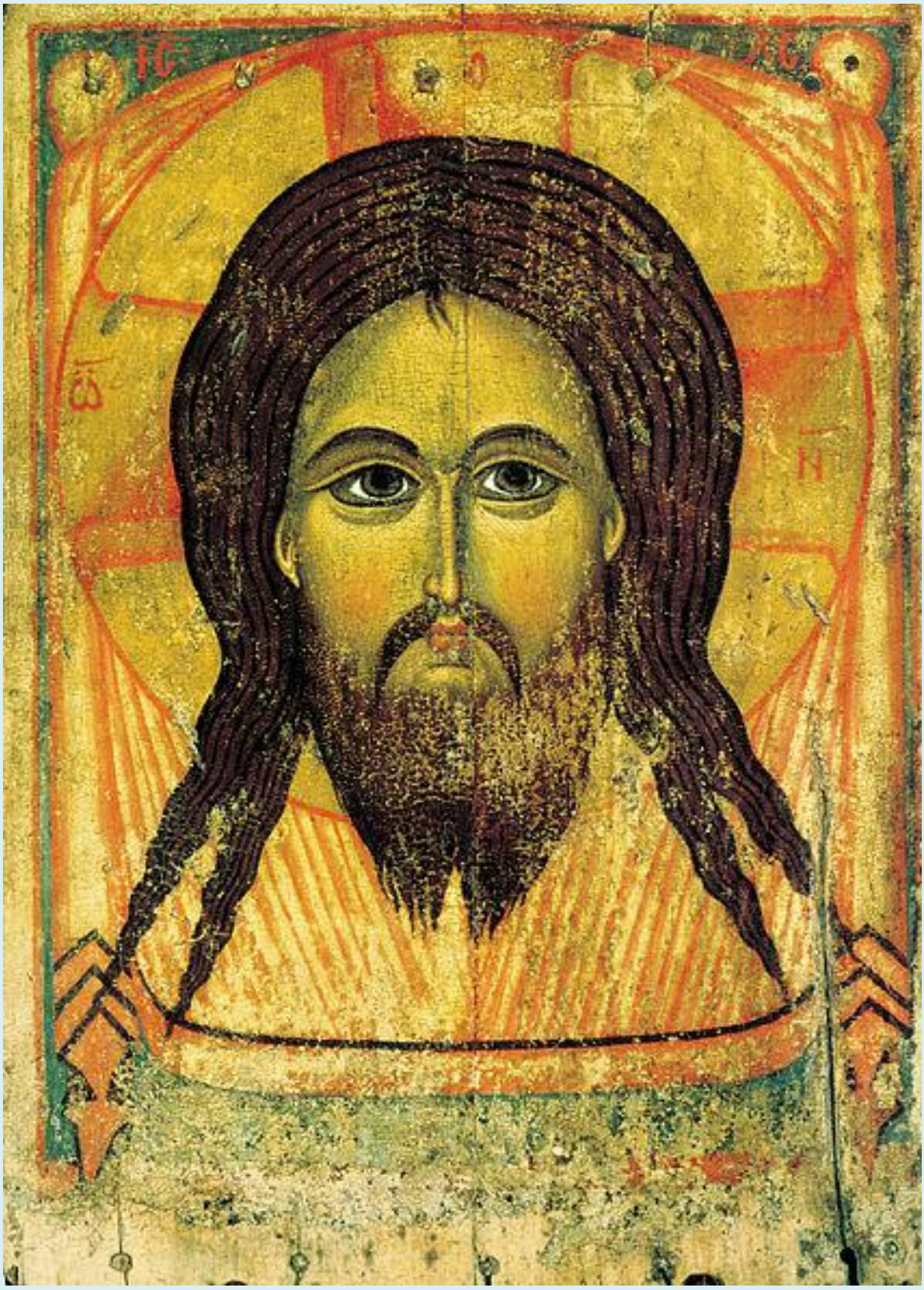

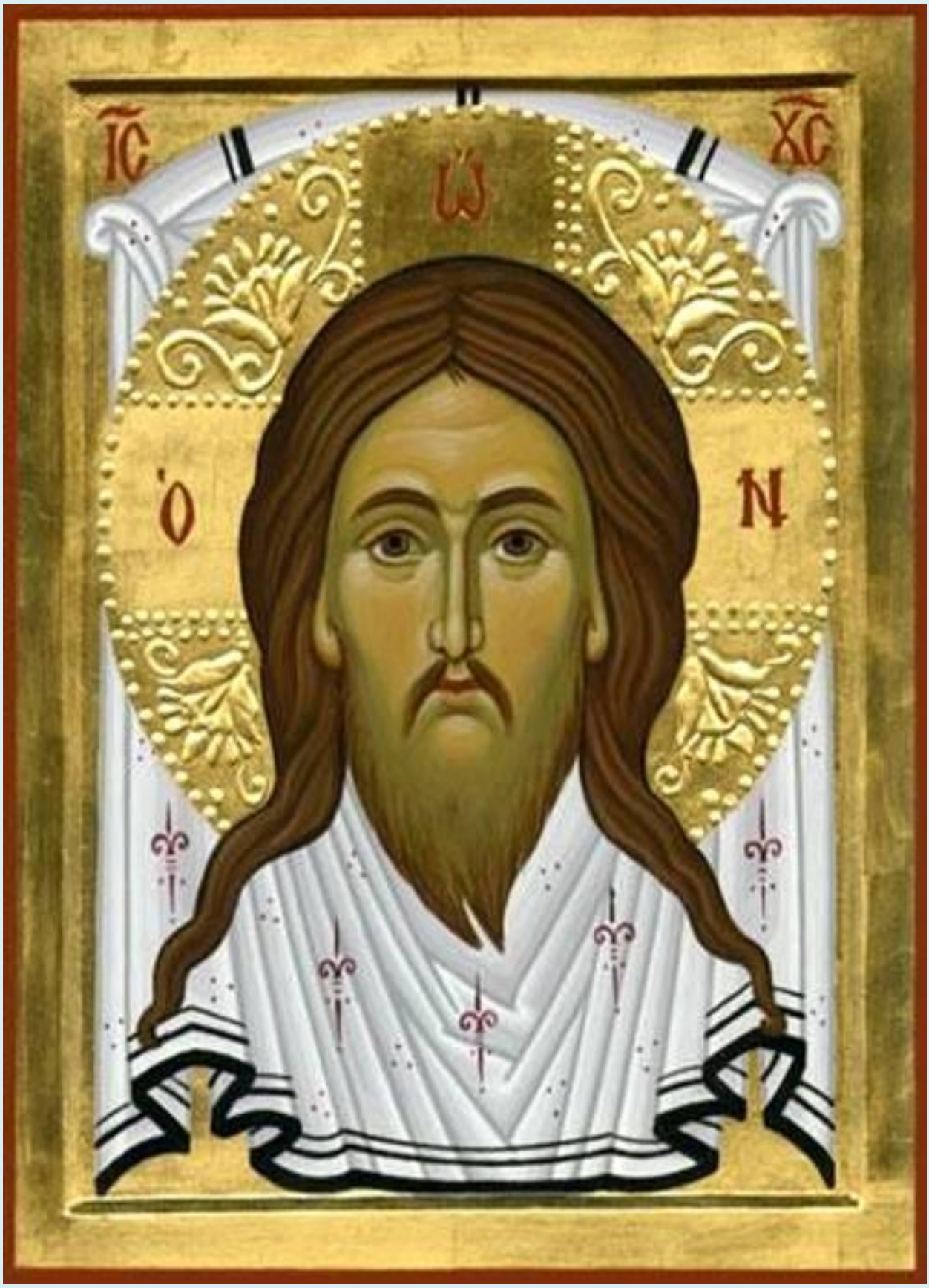
ΙC
ΧC
Ω
Ο
Ν

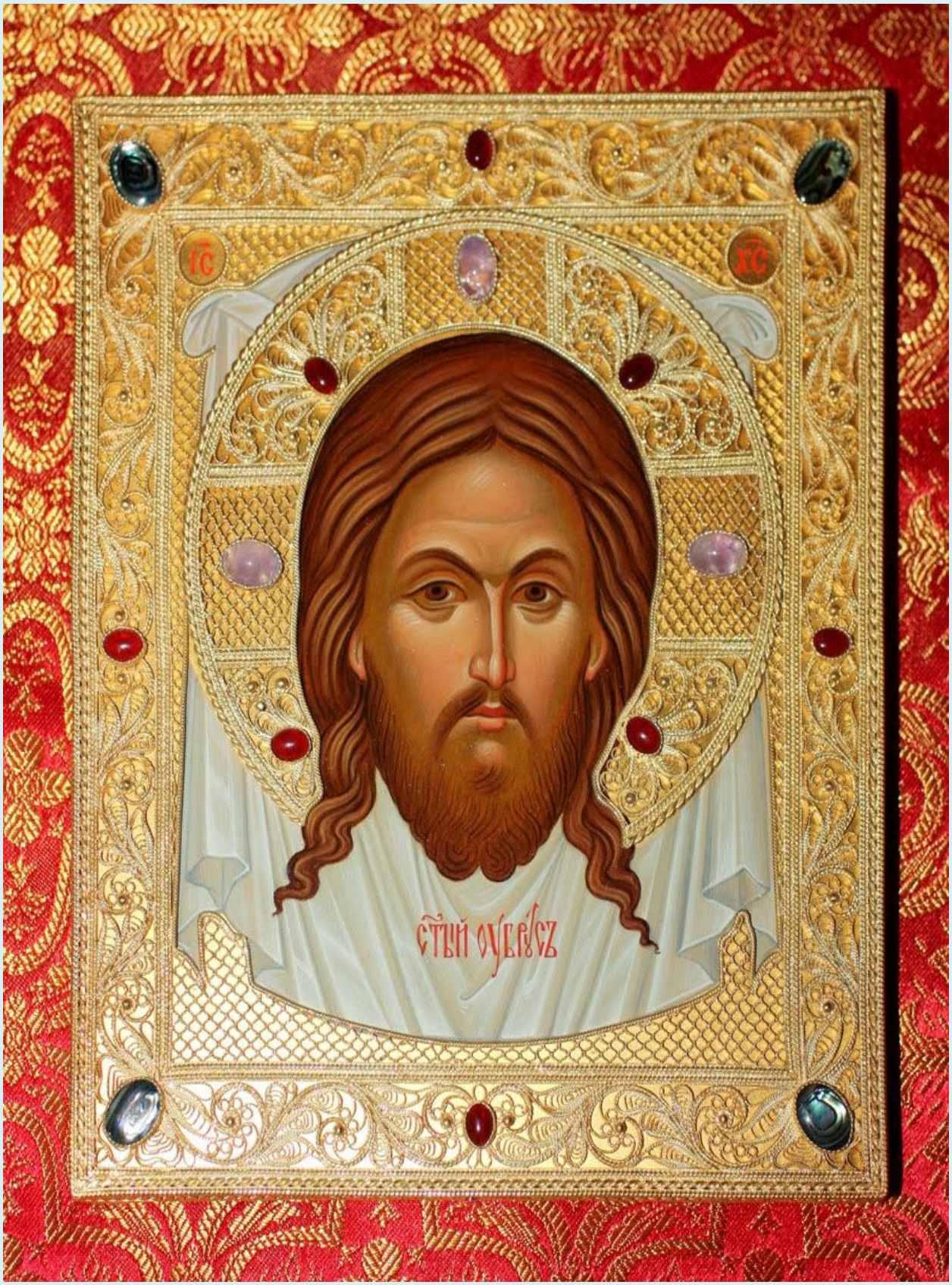
ІС
ХС
СТЫЙ ОУБРЪСЪ

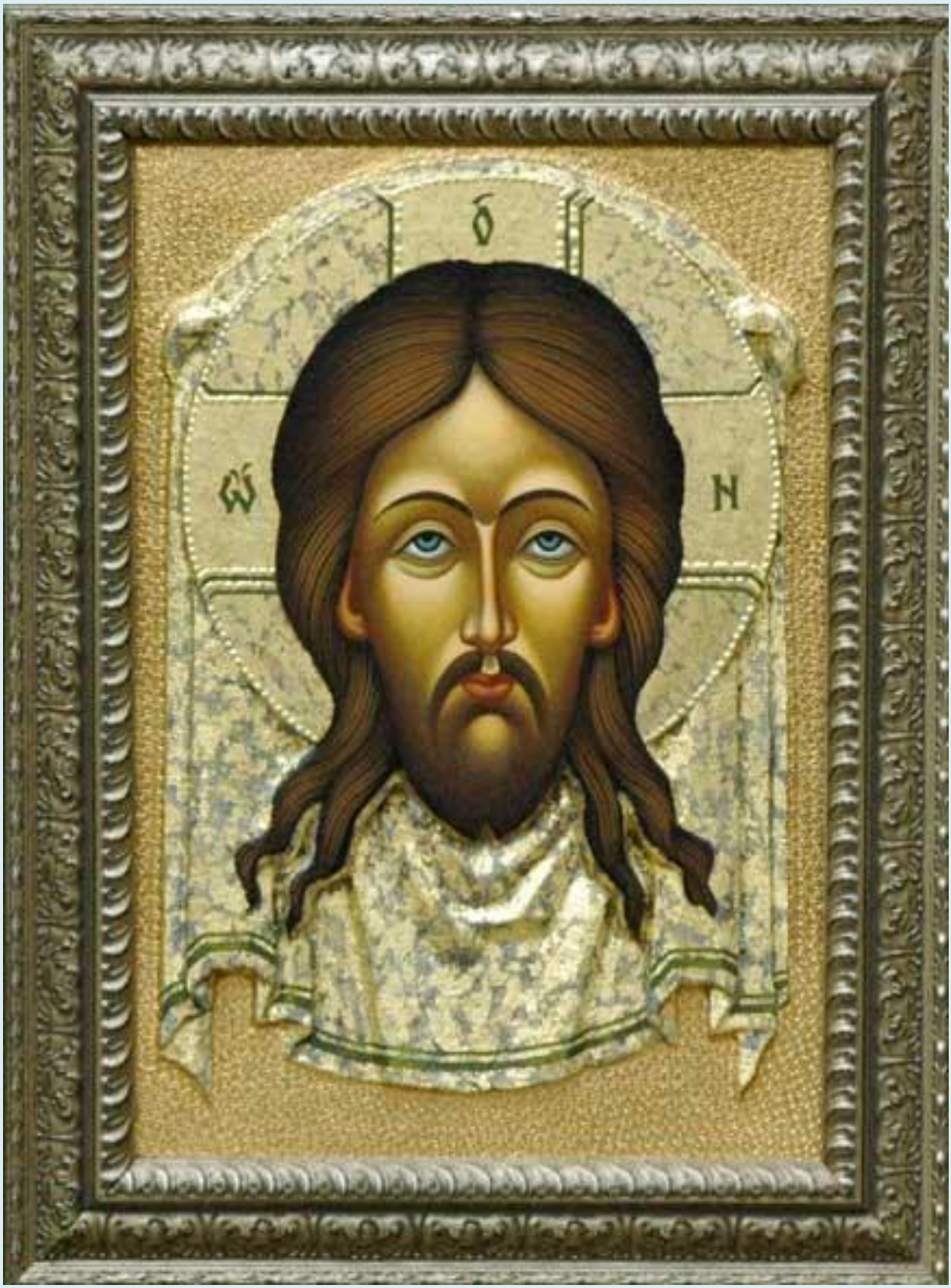
Ο
Ω
Ν

ІС
ХС
О
Ѡ
Н

ІС
ХС
О
Ѡ
Н
ѴБРУ́СЪ·ГА·БГА·И·СПА́СА·НА́ШЕГѠ·ІСА·ХА

ІС
ХС
Ѡ
Н
СТЫЙ ОУБРУСЪ
www.sofia-ikona.ucoz.ru

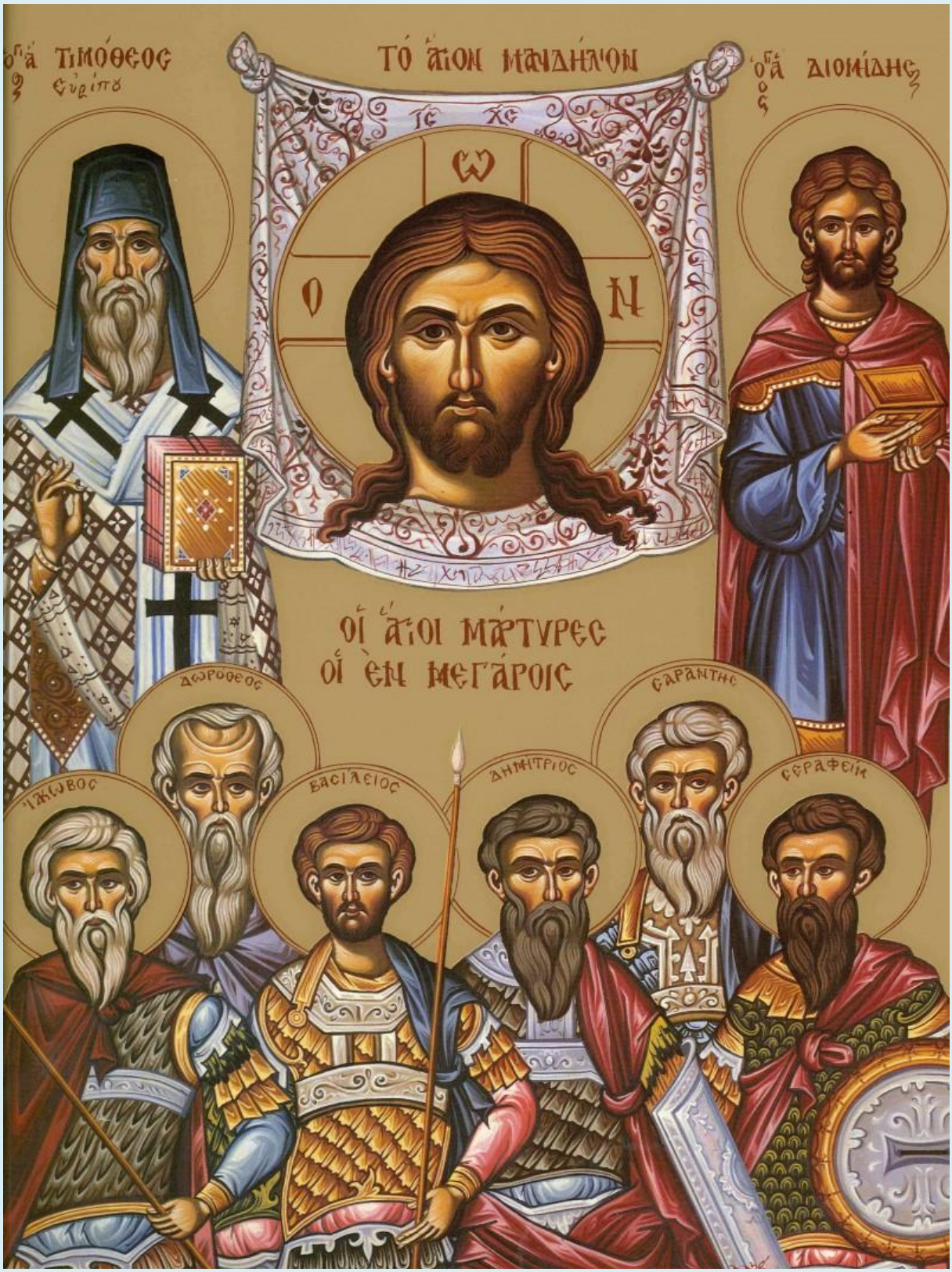

Sfânta Mahramă a Domnului Icoană sec. XX, Grecia - Colecţia Sinaxar la Sfinţii zilei (icoanele litografiate se găsesc la Catedrala Mitropolitană din Iaşi)

SFÂNTA MAHRAMĂ
SF. IER. TIMOTEI
SF. MC.
DIOMID DOCTORUL
SFINȚII MUCENICI
DOROTEI
SARANTIE
IACOV
VASILE
DIMITRIE
SERAFIM

16 august

16 august

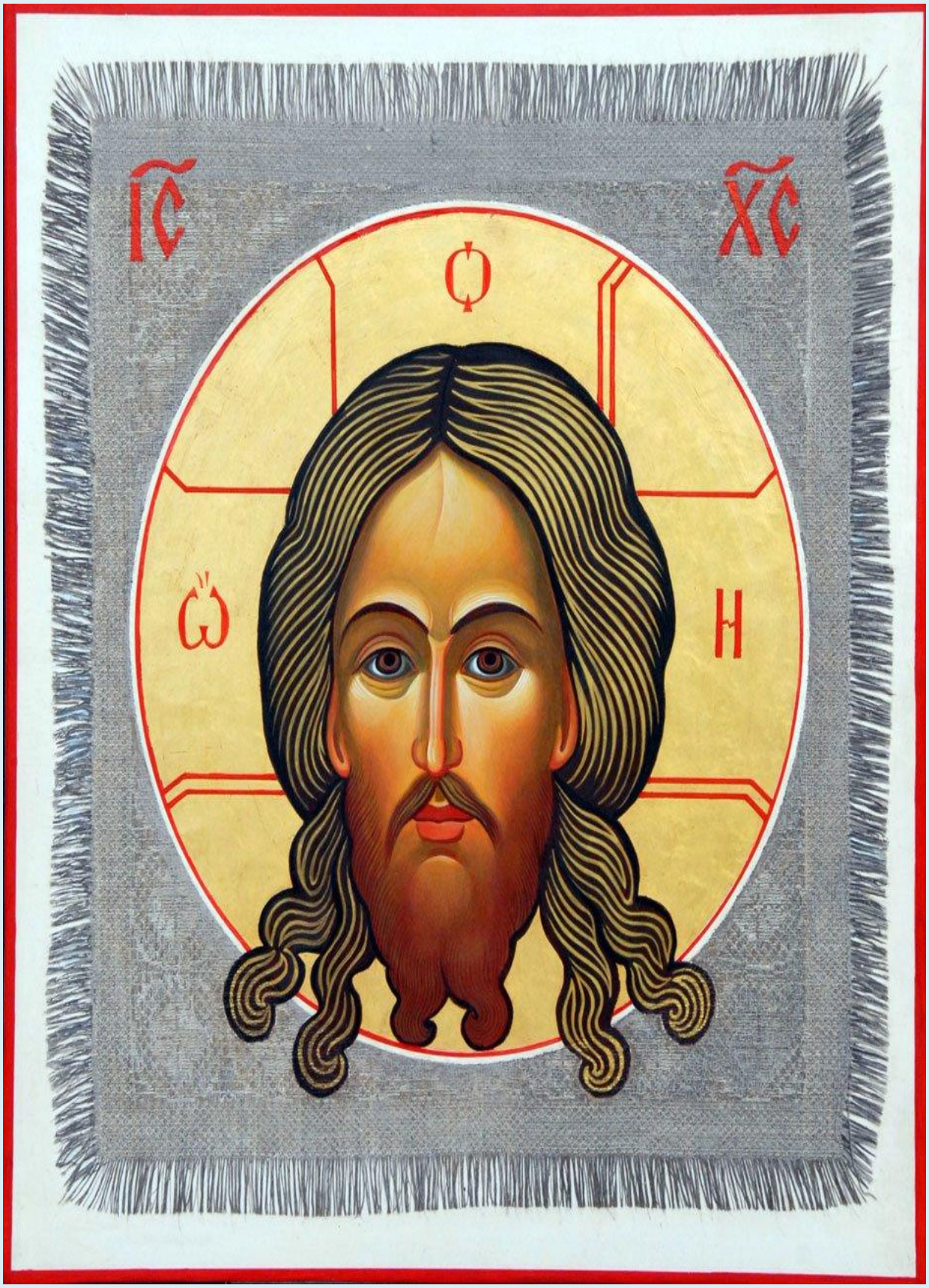
ΙC
ΧC
Ο
Ω
Η

IC
XC
Ὁ
Ω
Ν
THE HOLY NAPKIN

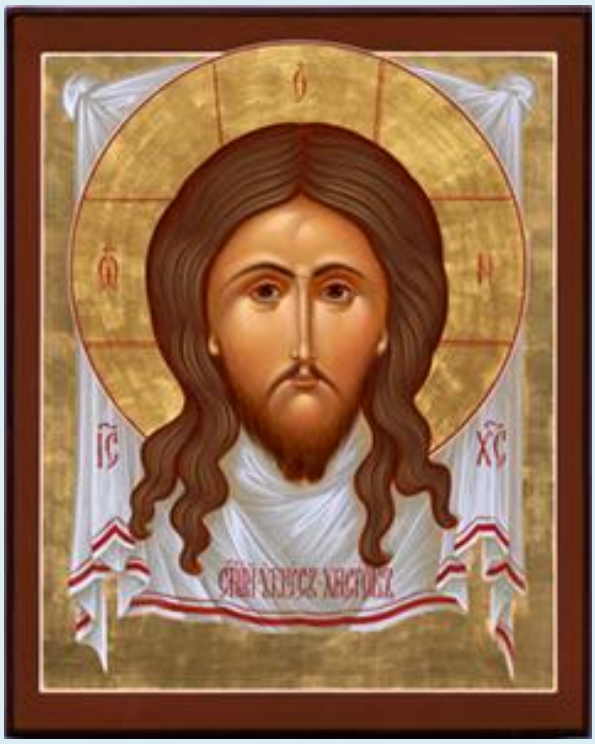
Ὁ
Ω
Ν
IC
XC

ІС
Ѡ
Н
ХС

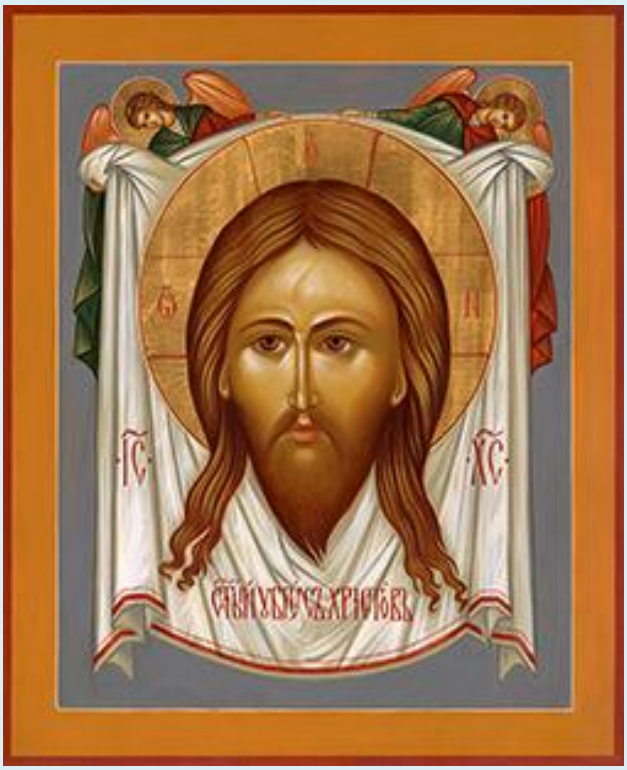
ІС
ХС

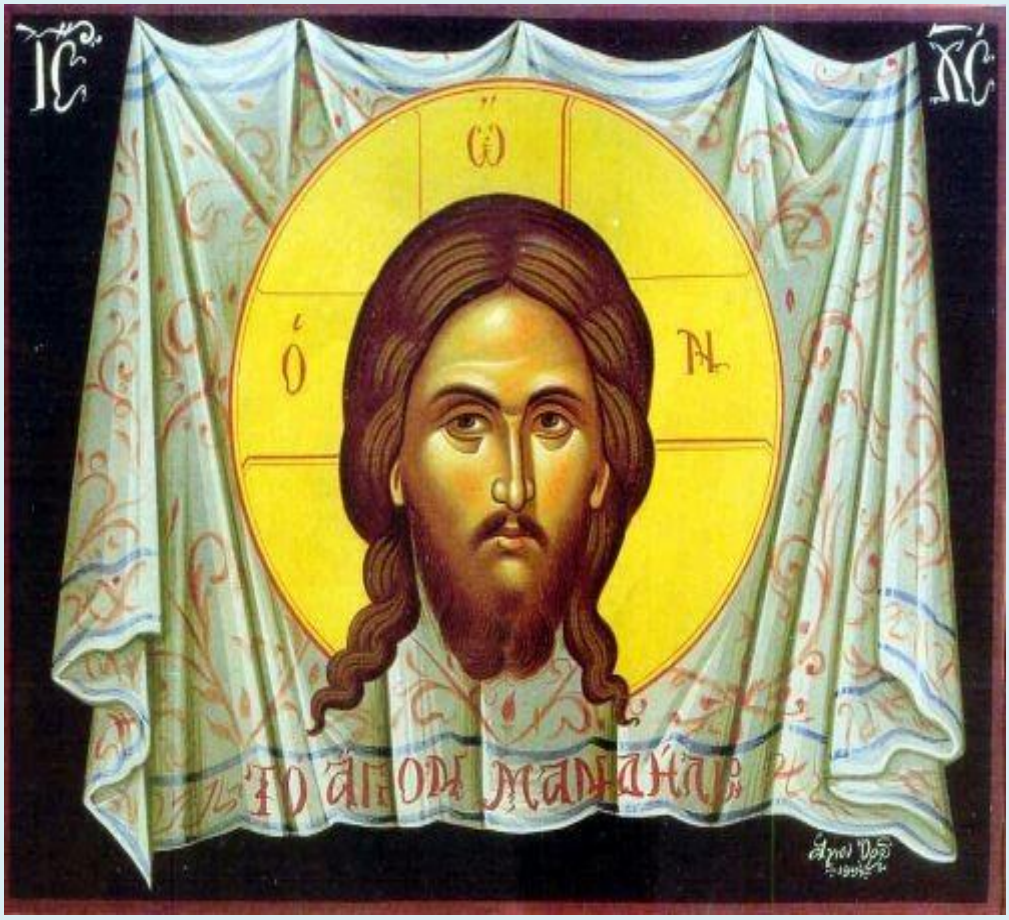
ΙΣ
ΧΣ
Ο ΩΝ

ΙΣ
ΧΣ
Ο ΩΝ

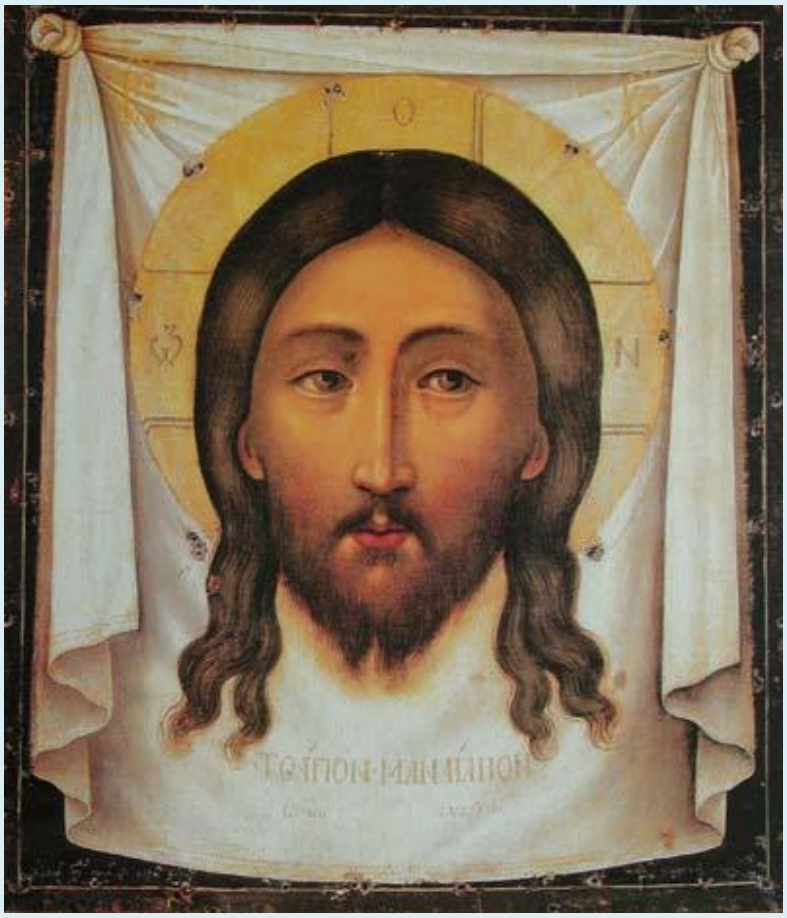

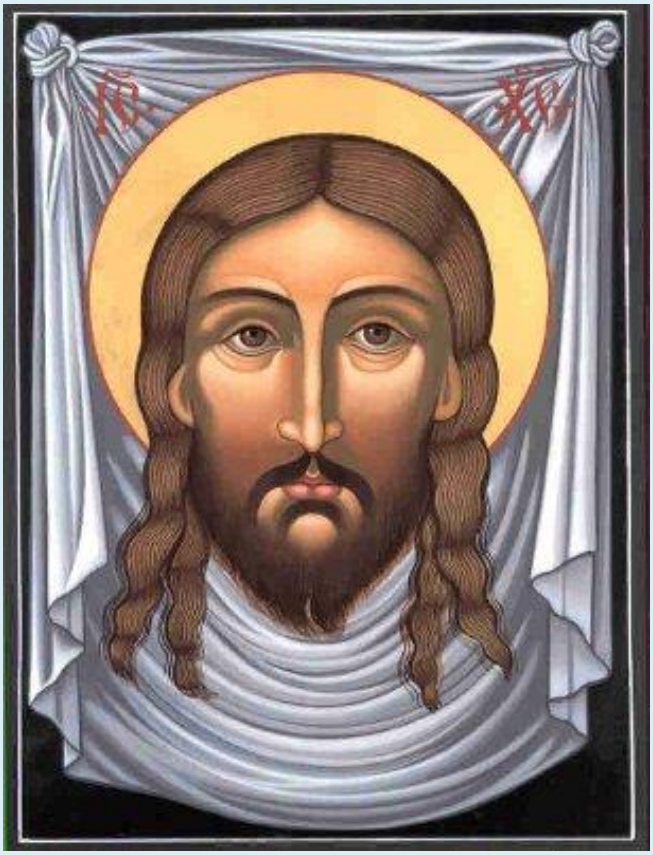

Ο
Ω
Ν
ΙC
ΧC

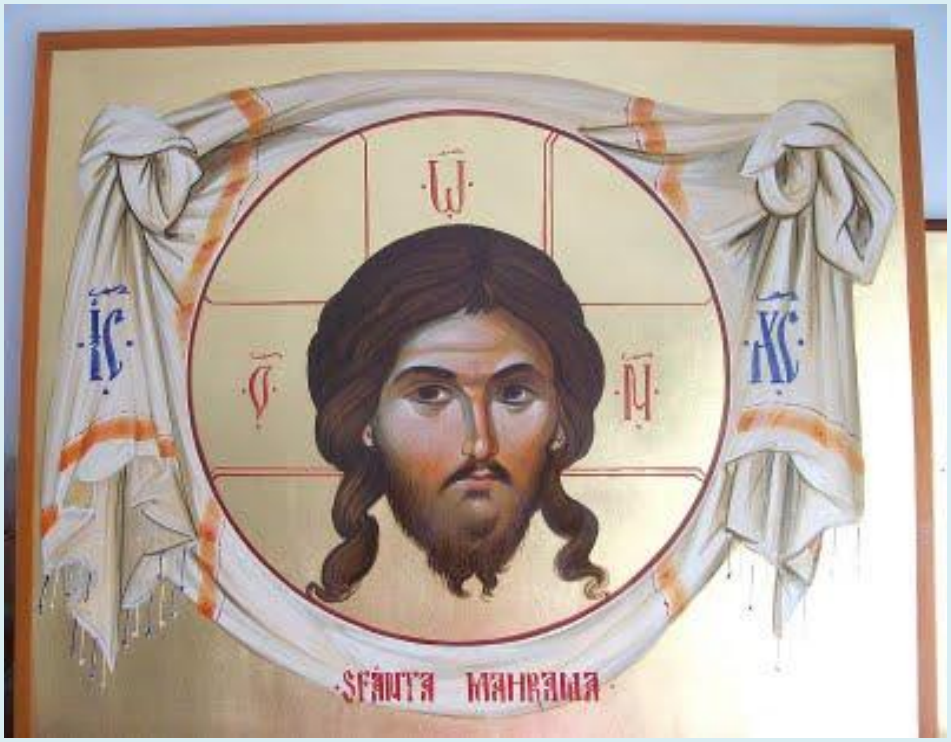
Ο
Ω
Ν
ΙC
ΧC
SFÂNTA MANDILA

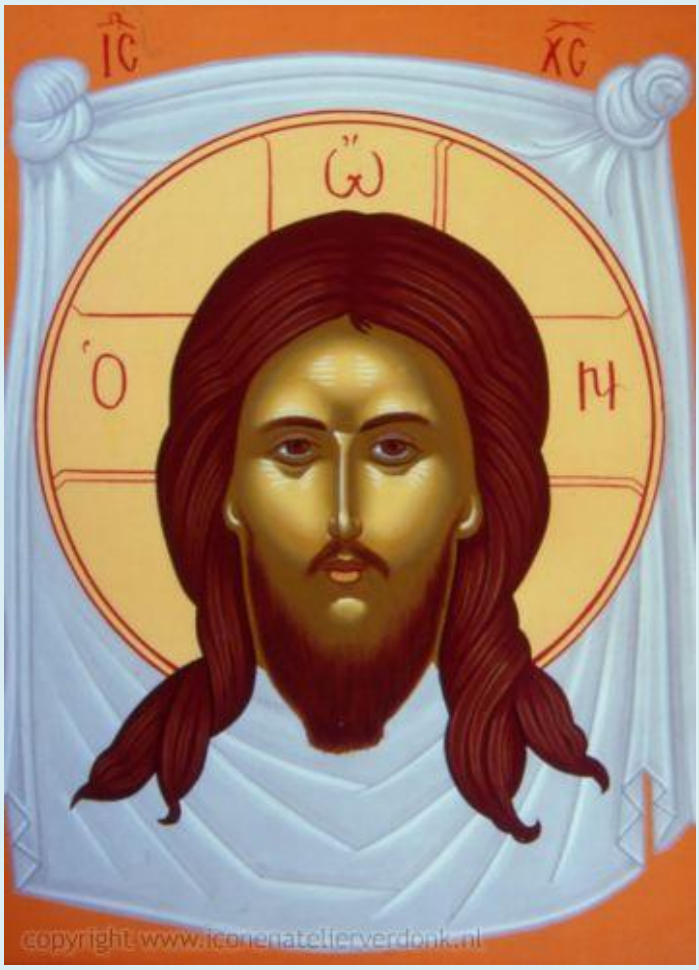
ΙC
ΧC
Ὁ
Ν
copyright www.iconenatelierverdonk.nl

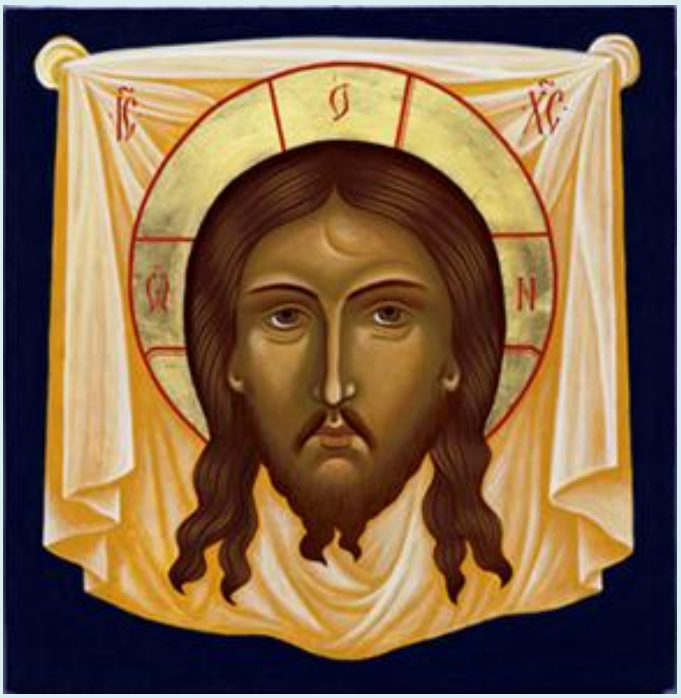
ΙC
ΧC
Ὁ
Ν

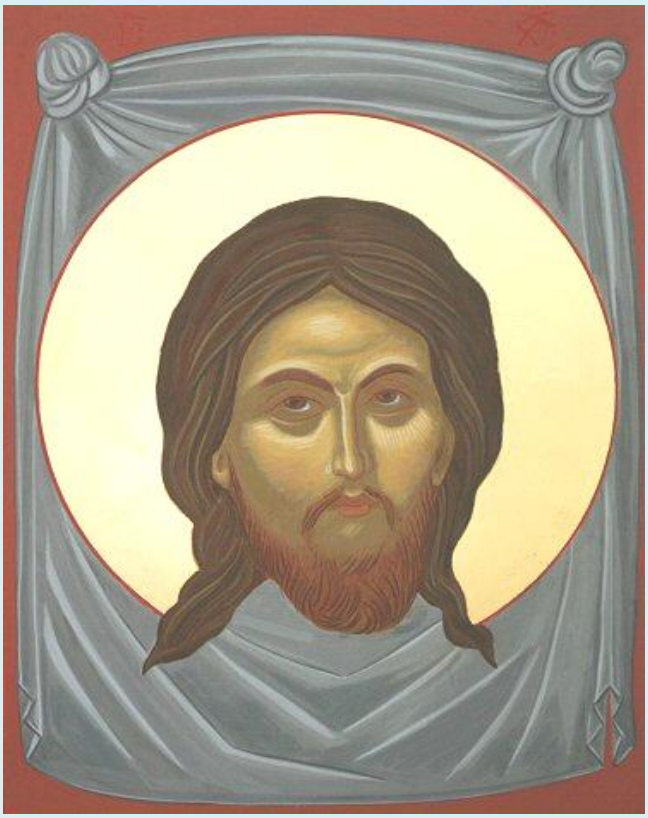

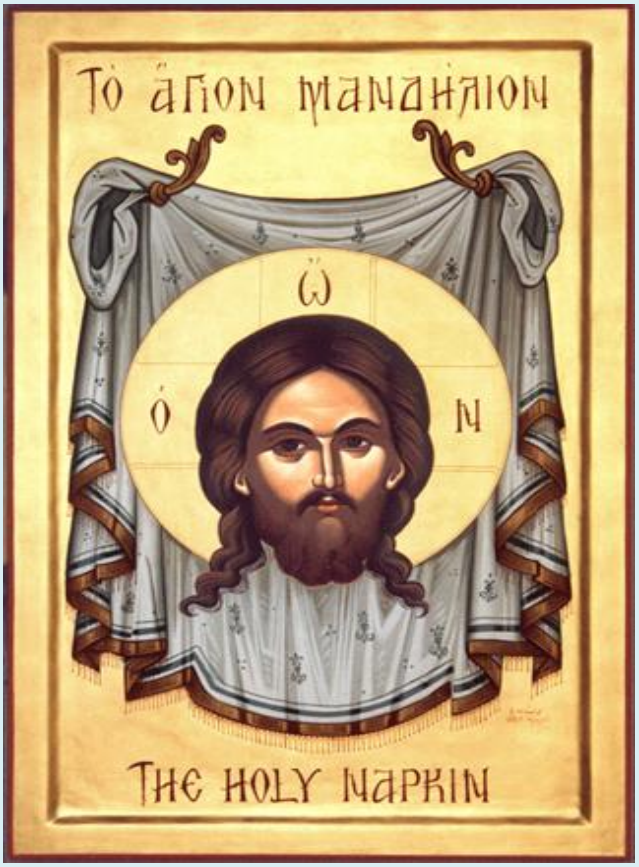
Τὸ ἅγιον Μανδήλιον
Ὁ Ὢν
THE HOLY NAPKIN

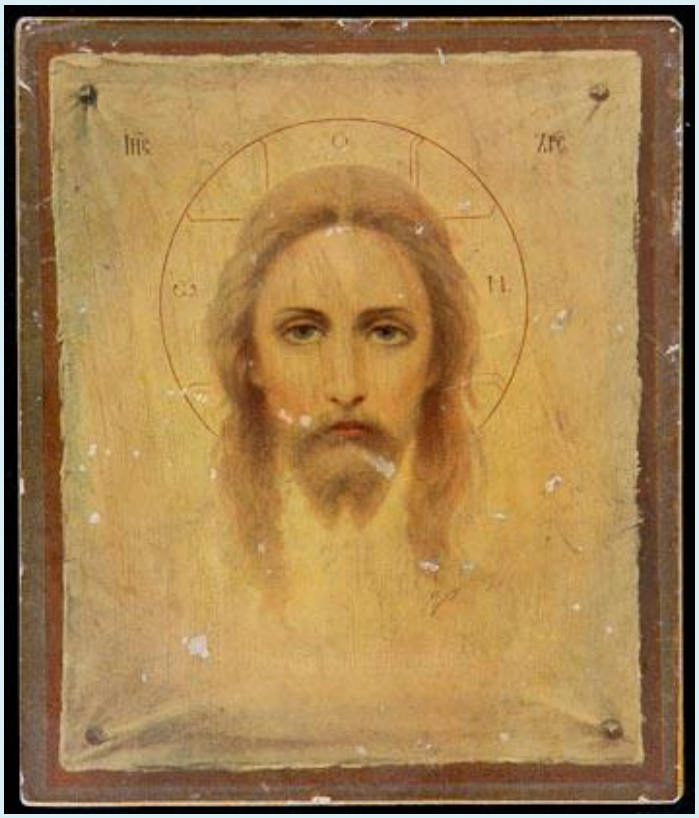

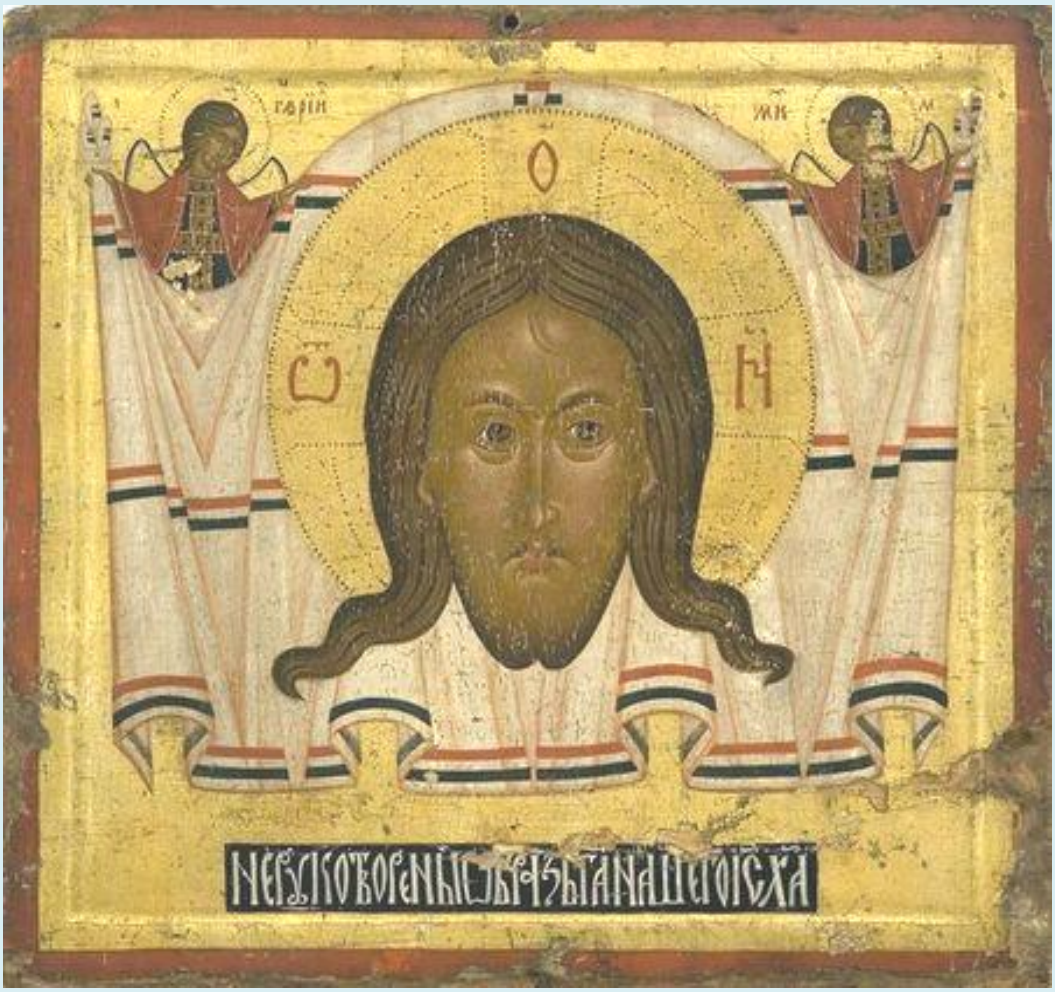

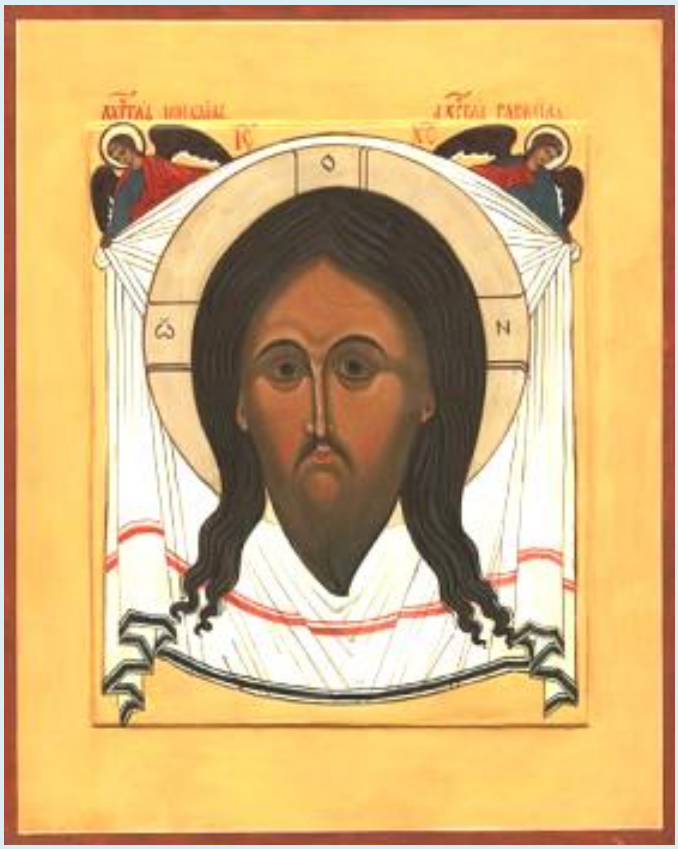

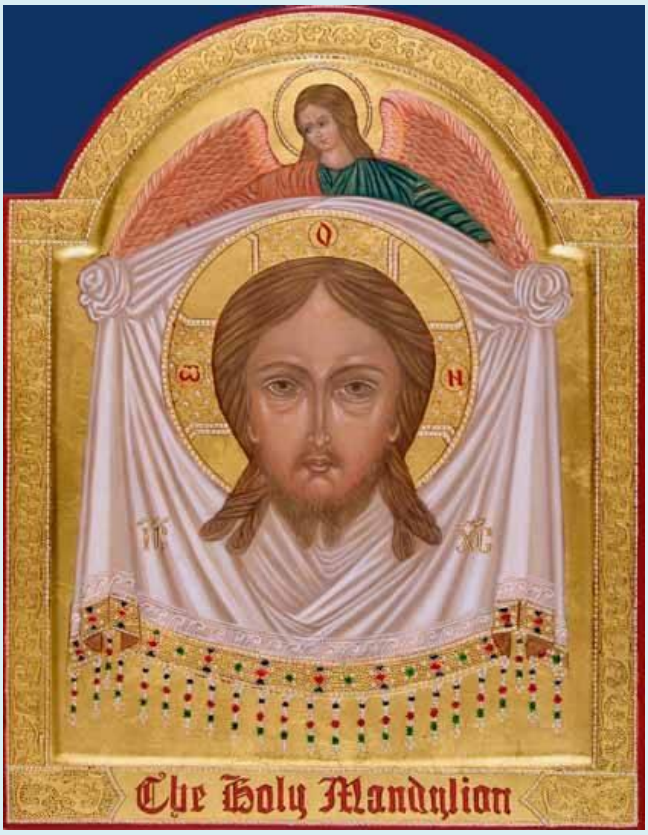
The Holy Mandylion

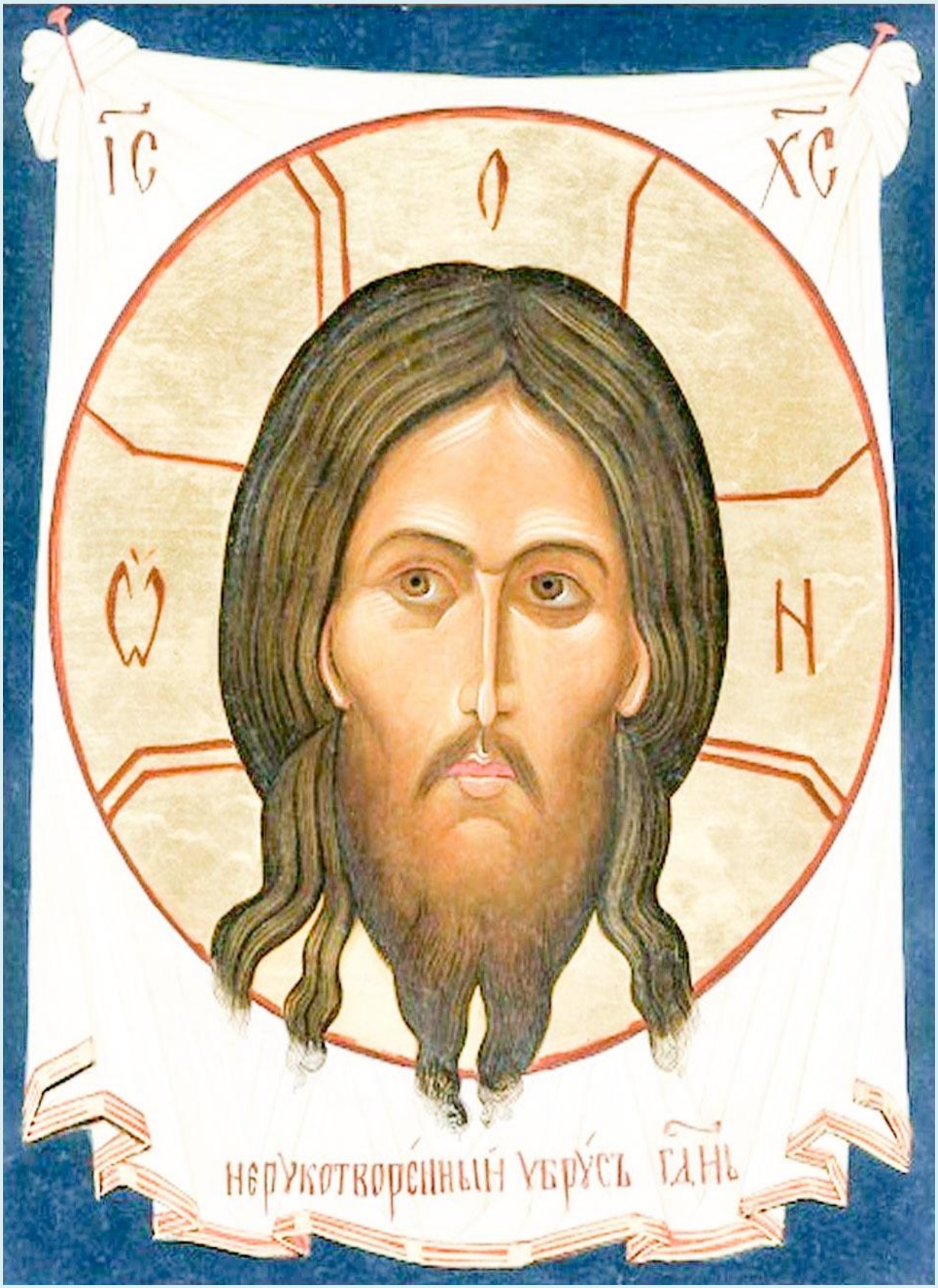
ІС
ХС
Ω
Н
НЕРУКОТВОРЕ́НЫЙ УБРУ́СЪ ГДНЬ

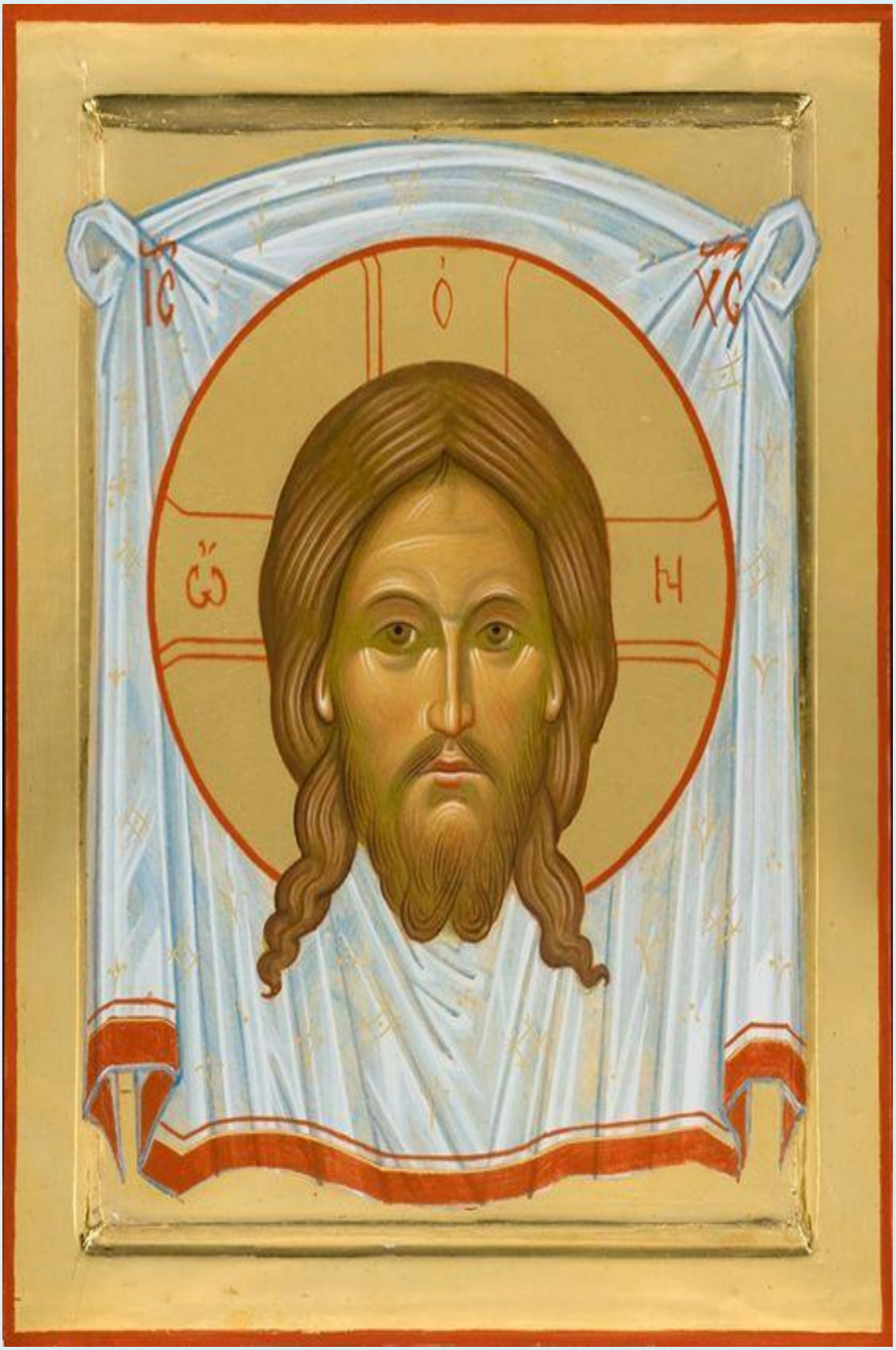
ΙΣ
Ο
ΧΣ
Ω
Η

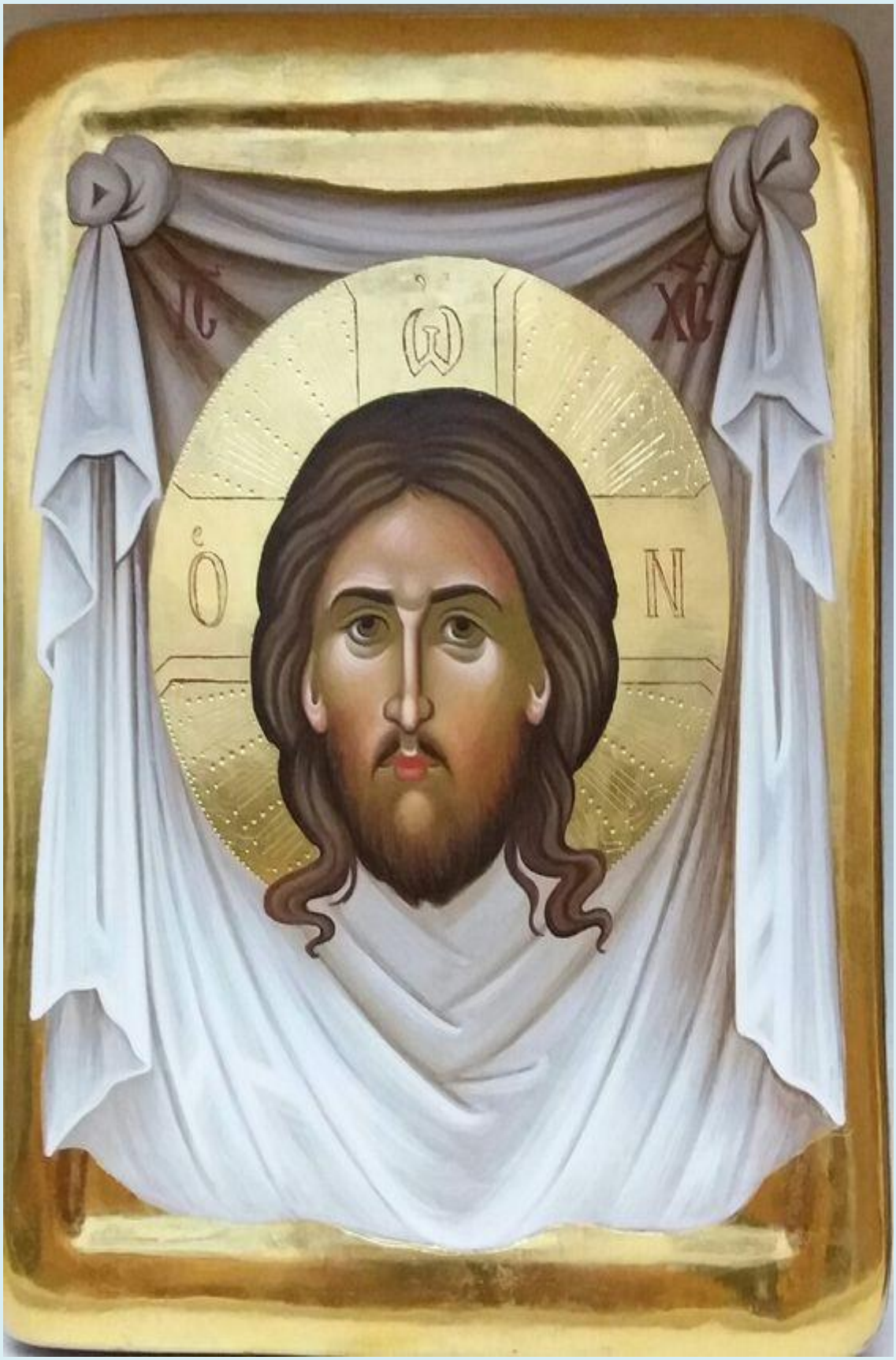
Ο Ω Ν

THE HOLY ICON NOT MADE BY HANDS

ΙC
ΧC

ΙC
ΧC

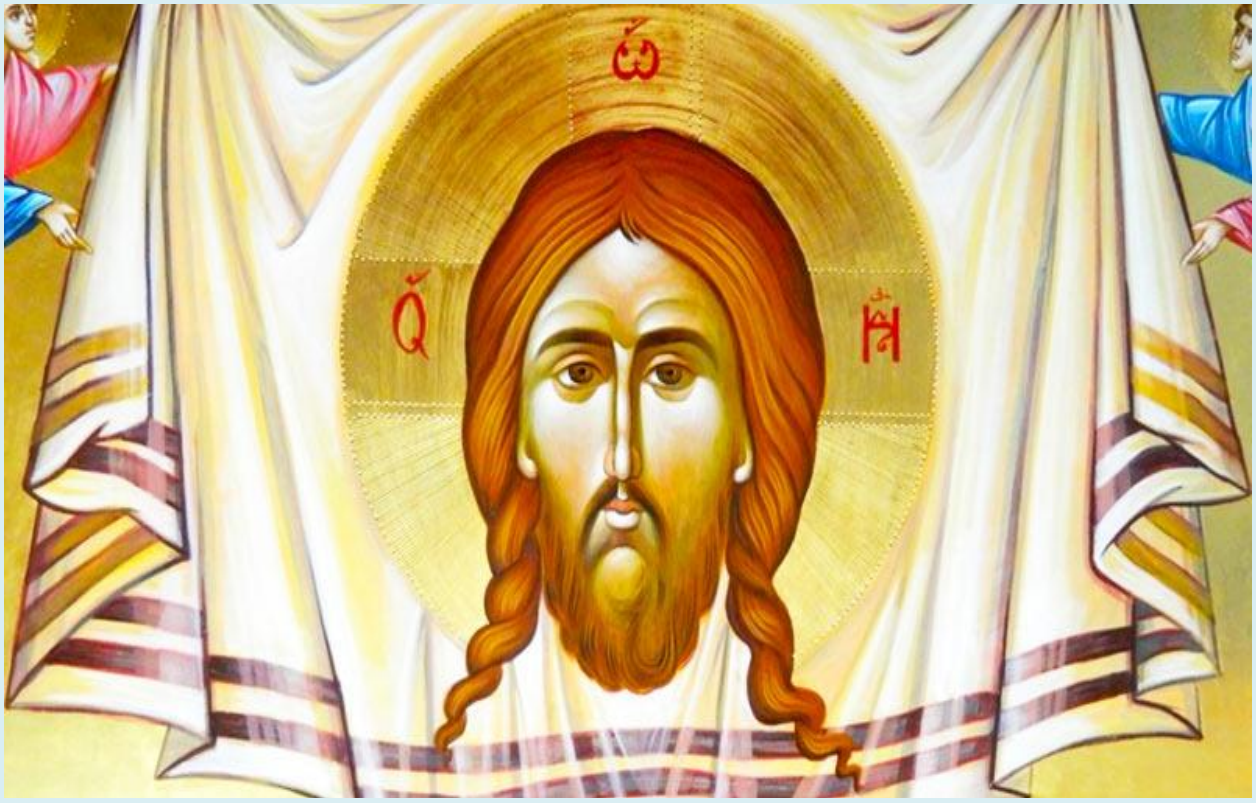

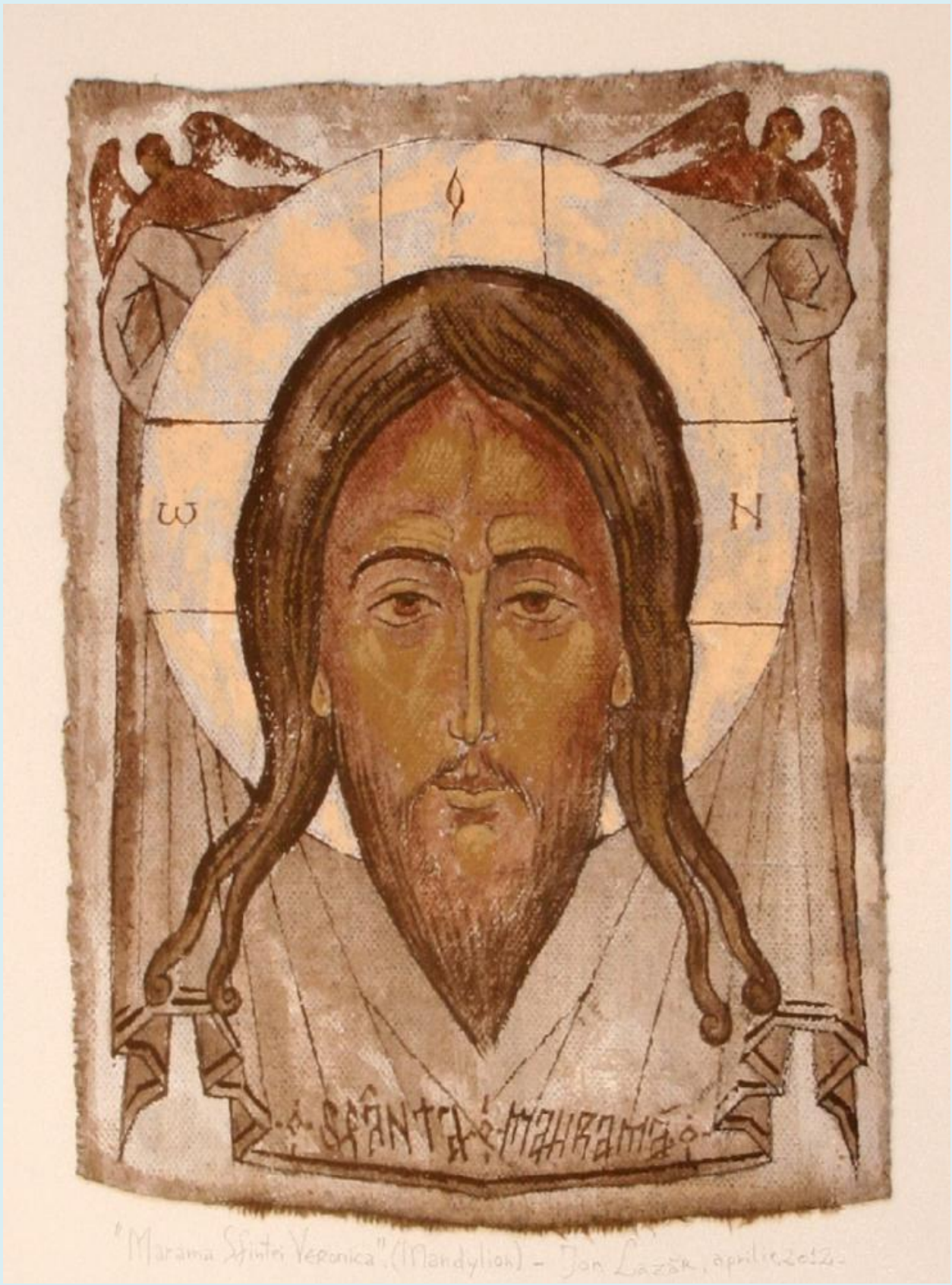
ω
N
SFÂNTA MAHRAMĂ

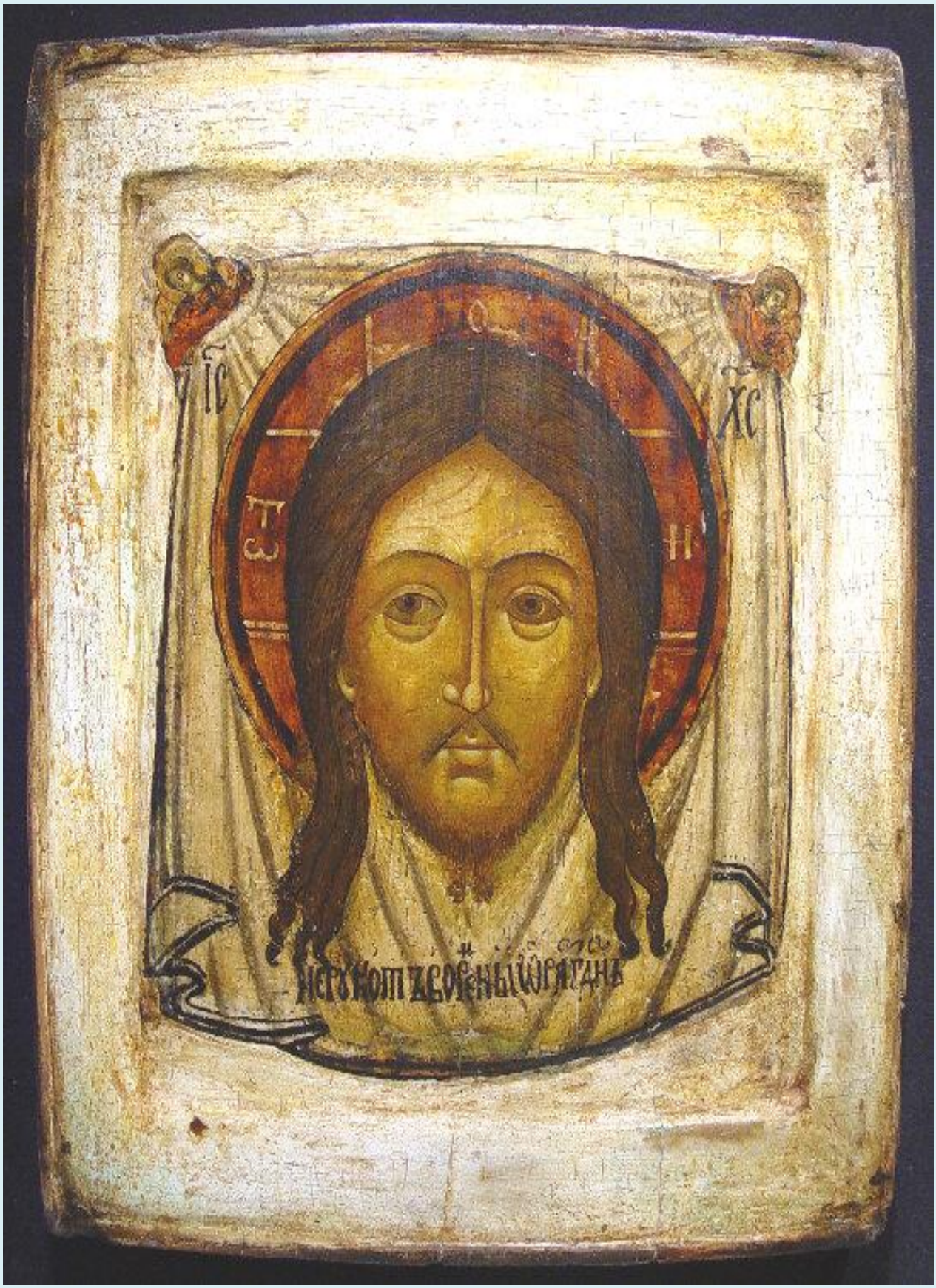
ІС
ХС
Нерукотворенный образ

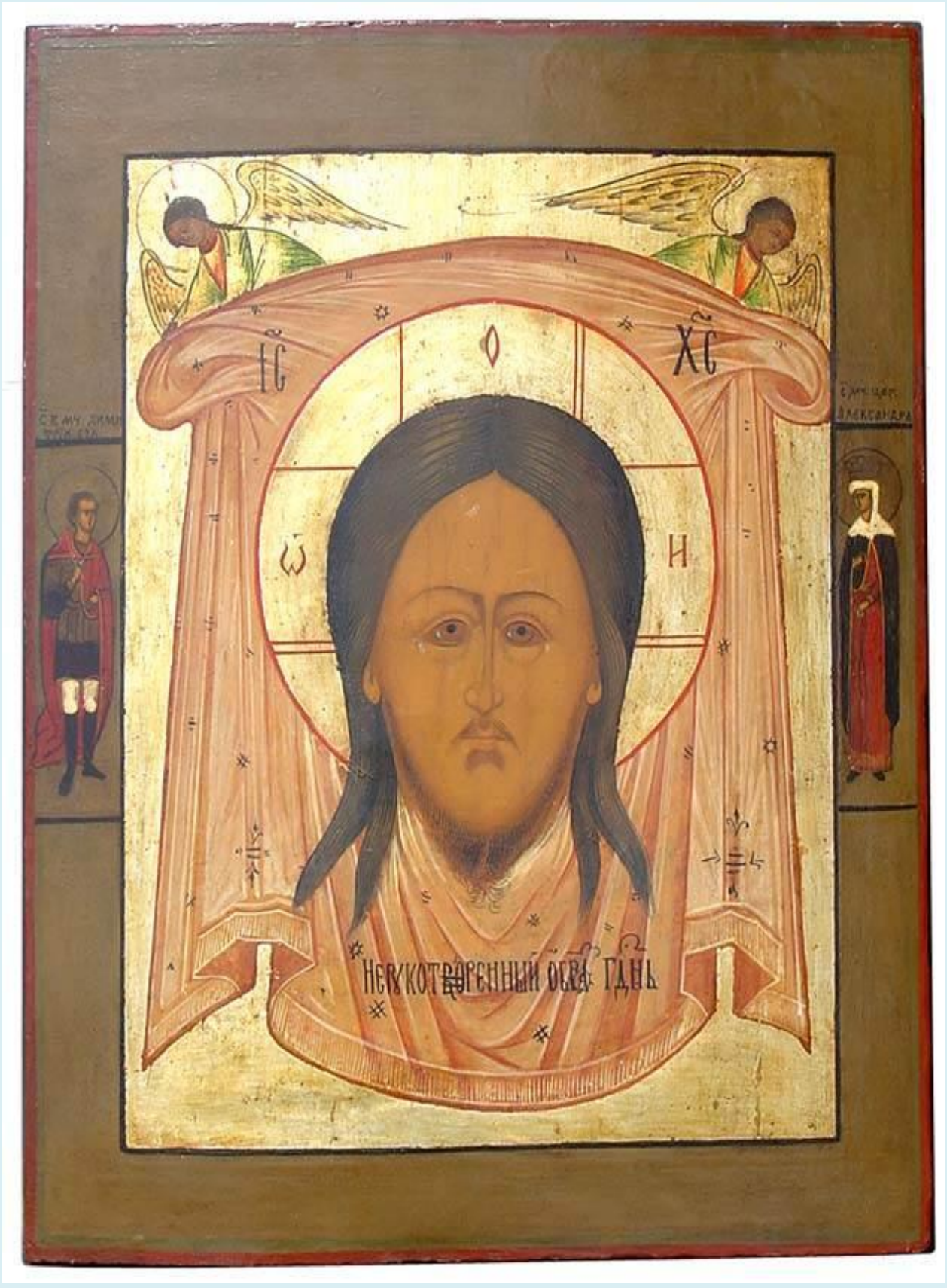
ІС
ХС
Ѡ
Н
НЕРУКОТВОРЕННЫЙ ОБРАЗ ГДНЬ

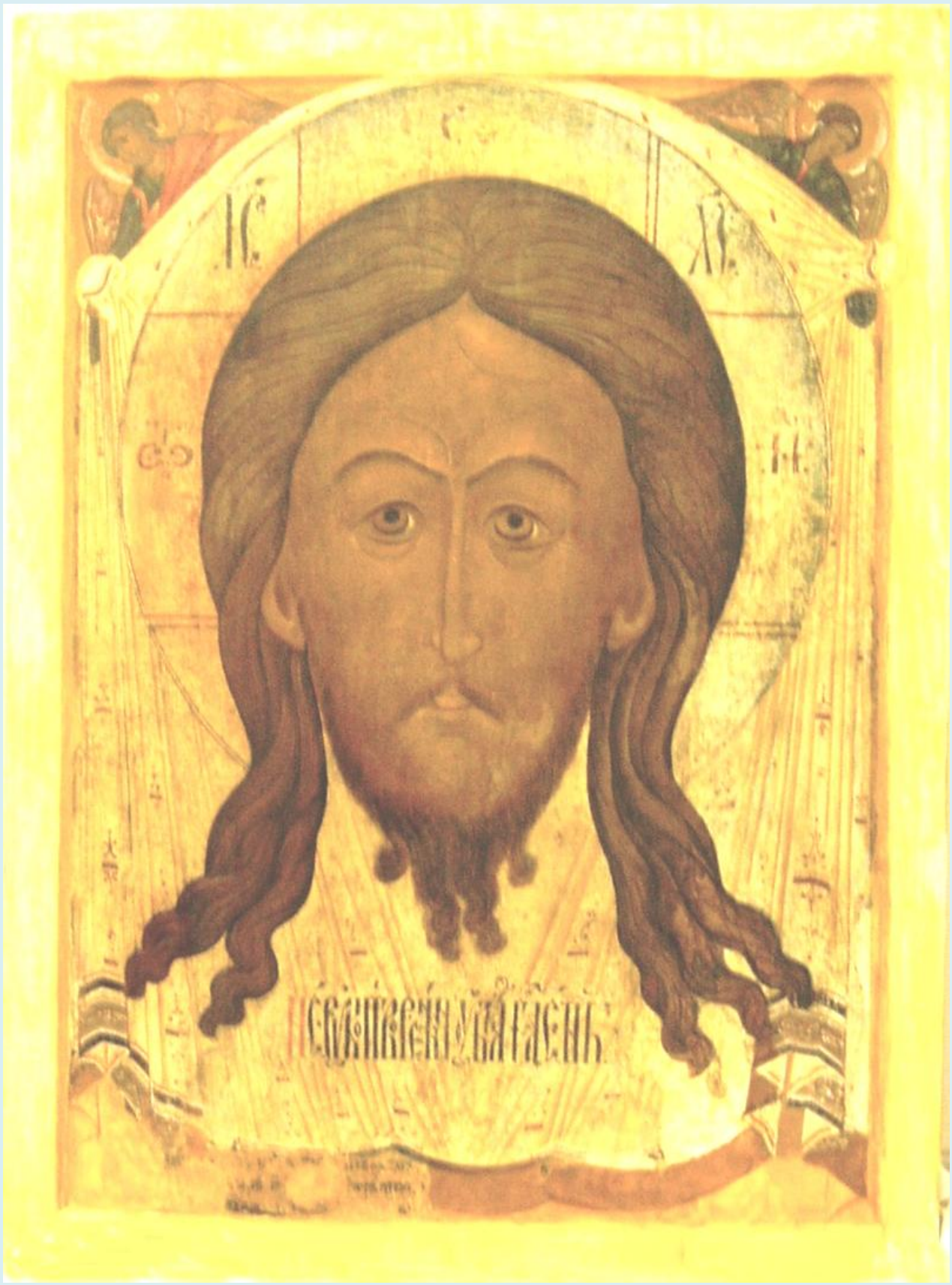
ІС
ХС

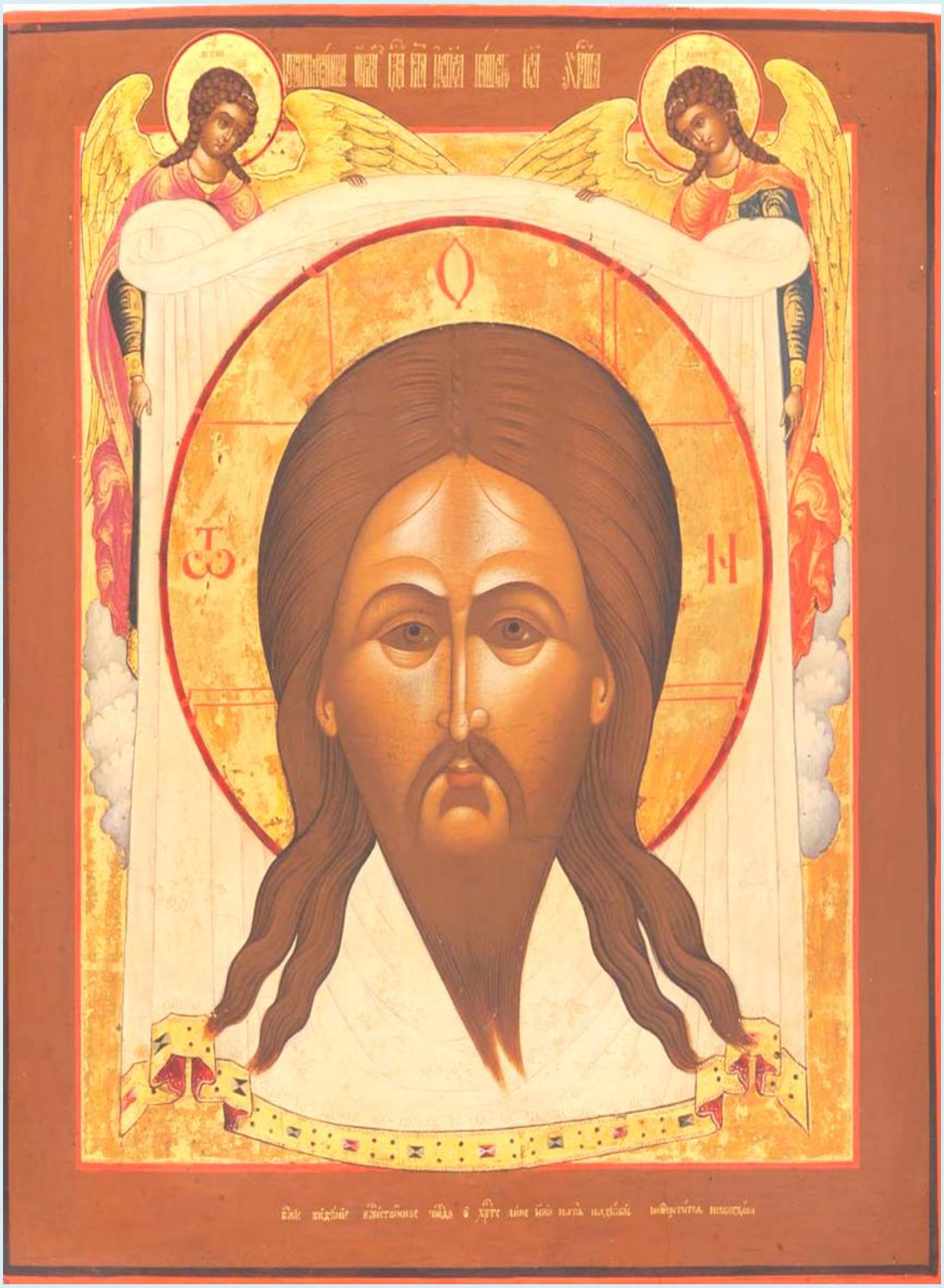

ІС
ХС

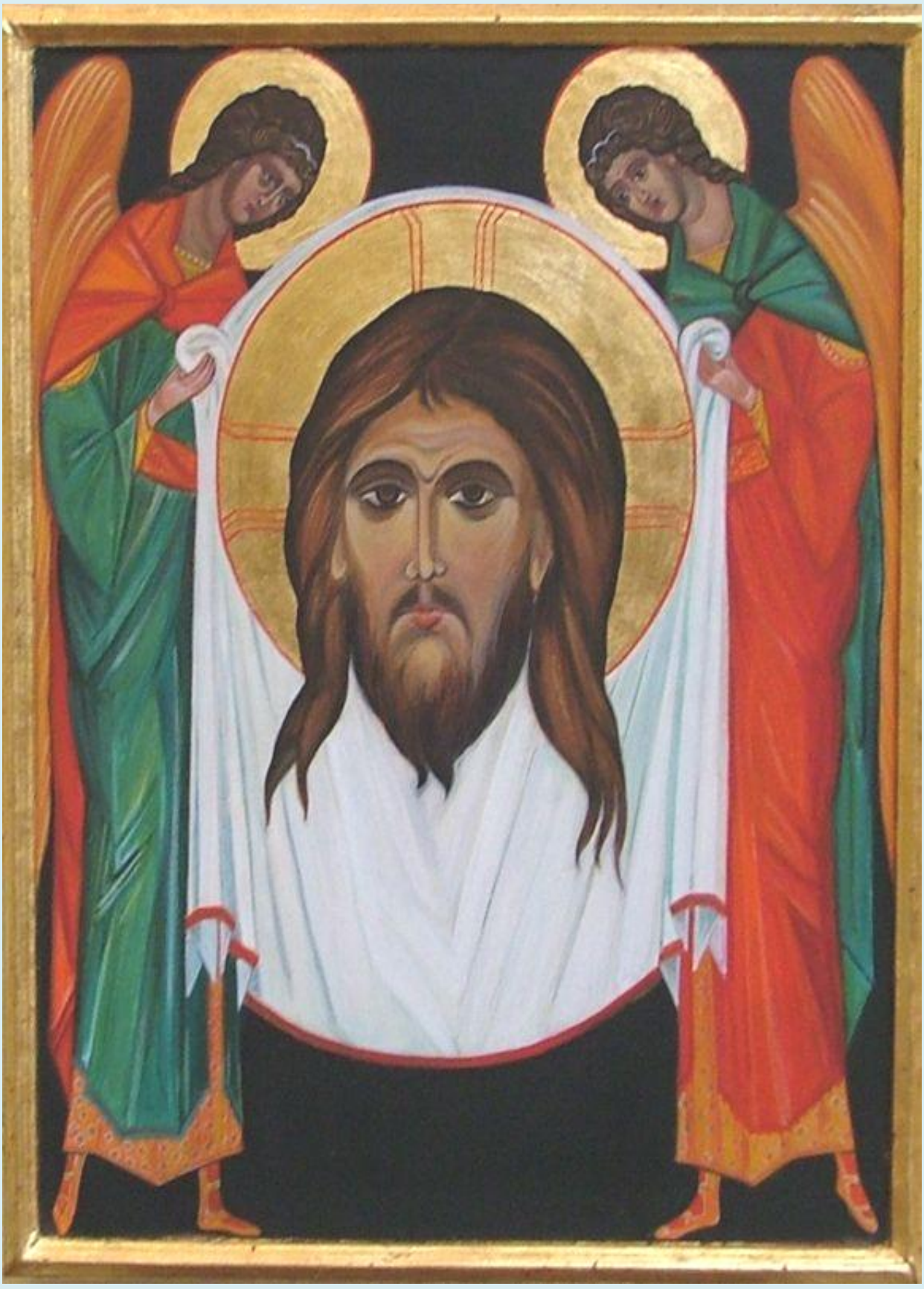

ΙC
ΧC

ЦАРЬ
ЦАРЕЙ
ІС
ХС

©doxologia.ro

IC
XC
Ο
Ν

Ω
Ο
Ν

©doxologia.ro

SFÂNTA MAHRAMĂ
©doxologia.ro

©doxologia.ro

IC
XC
NI
KA

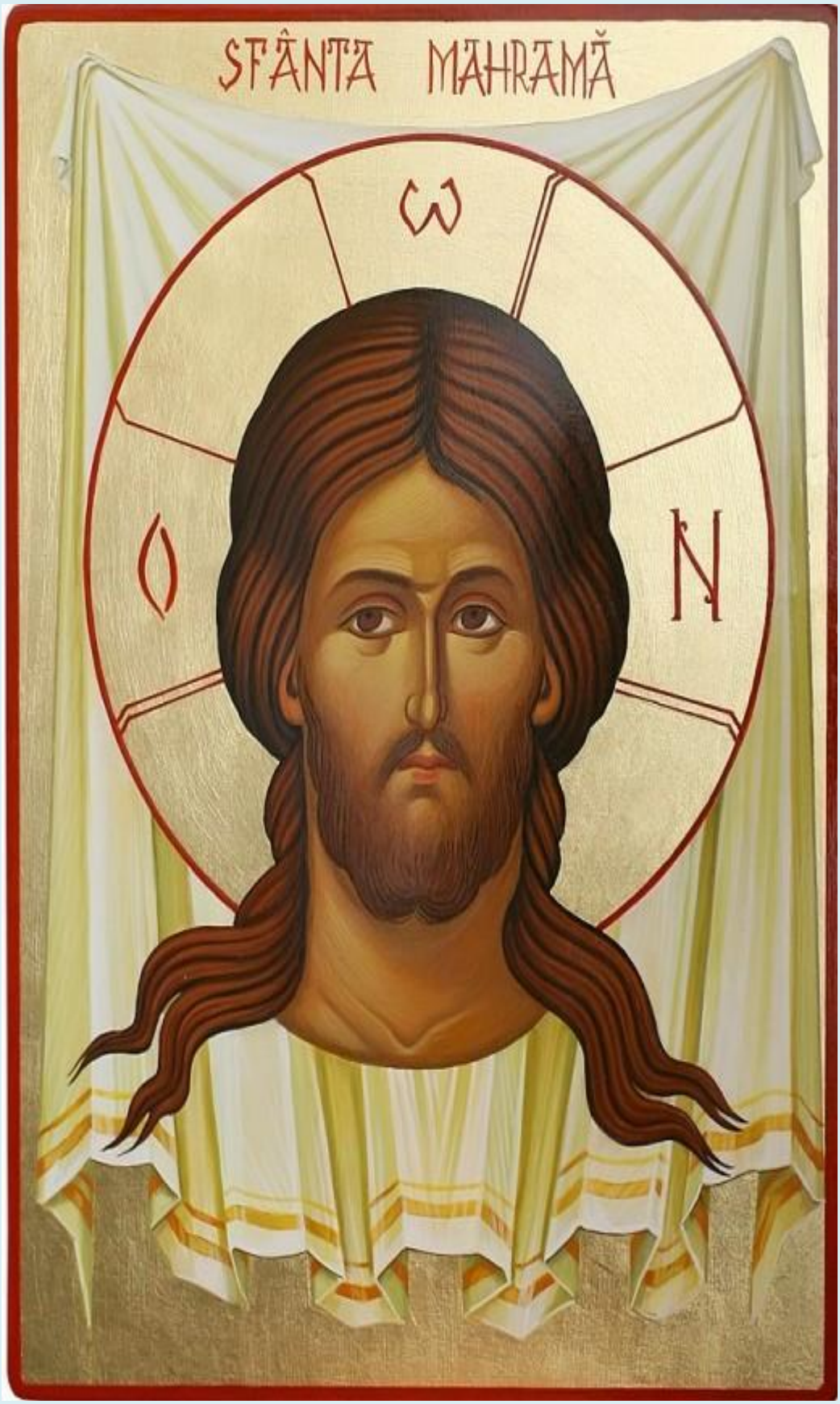
SFÂNTA MAHRAMĂ
Ω
O
N

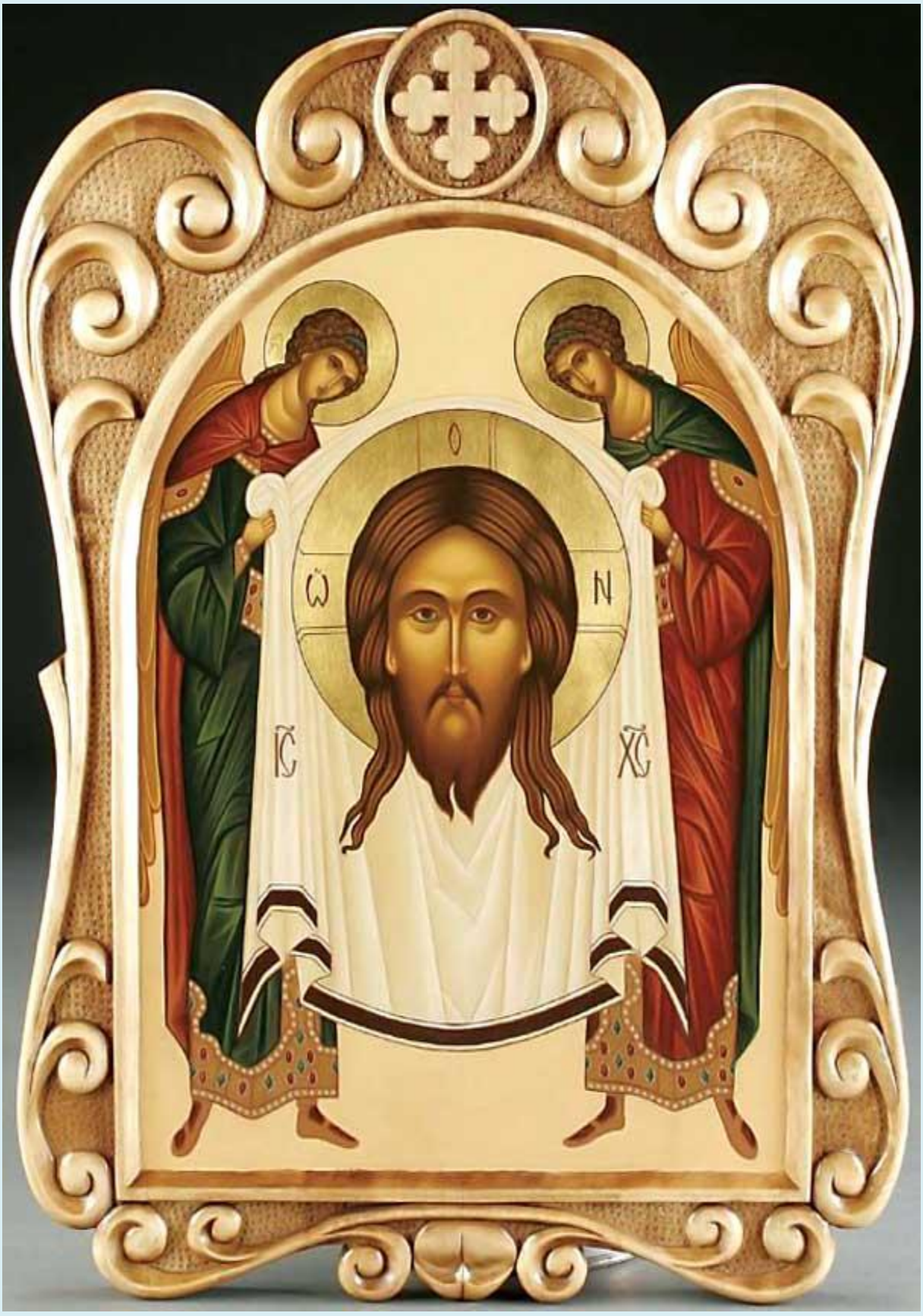
Ο
Ω
Ν
ΙC
ΧC

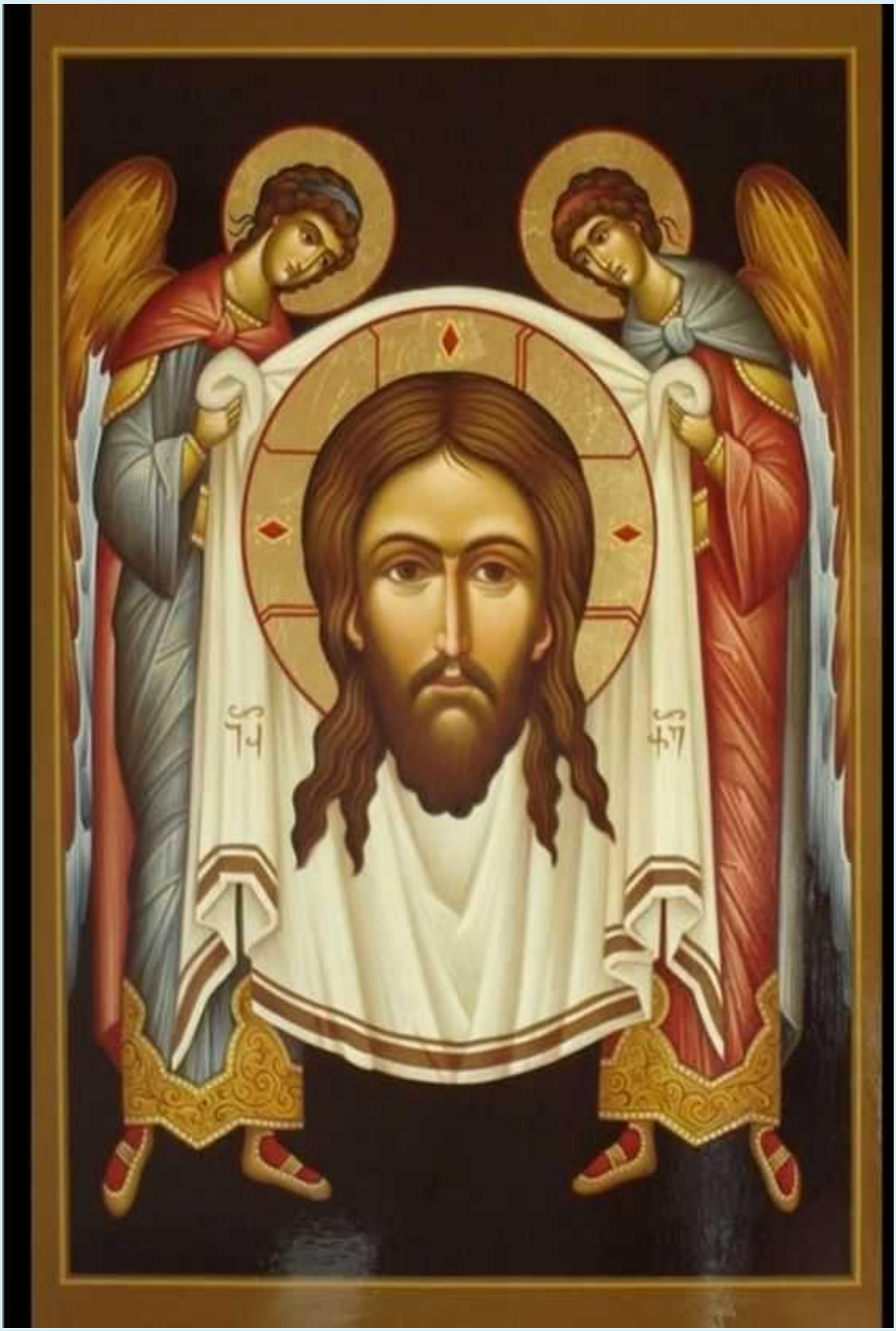

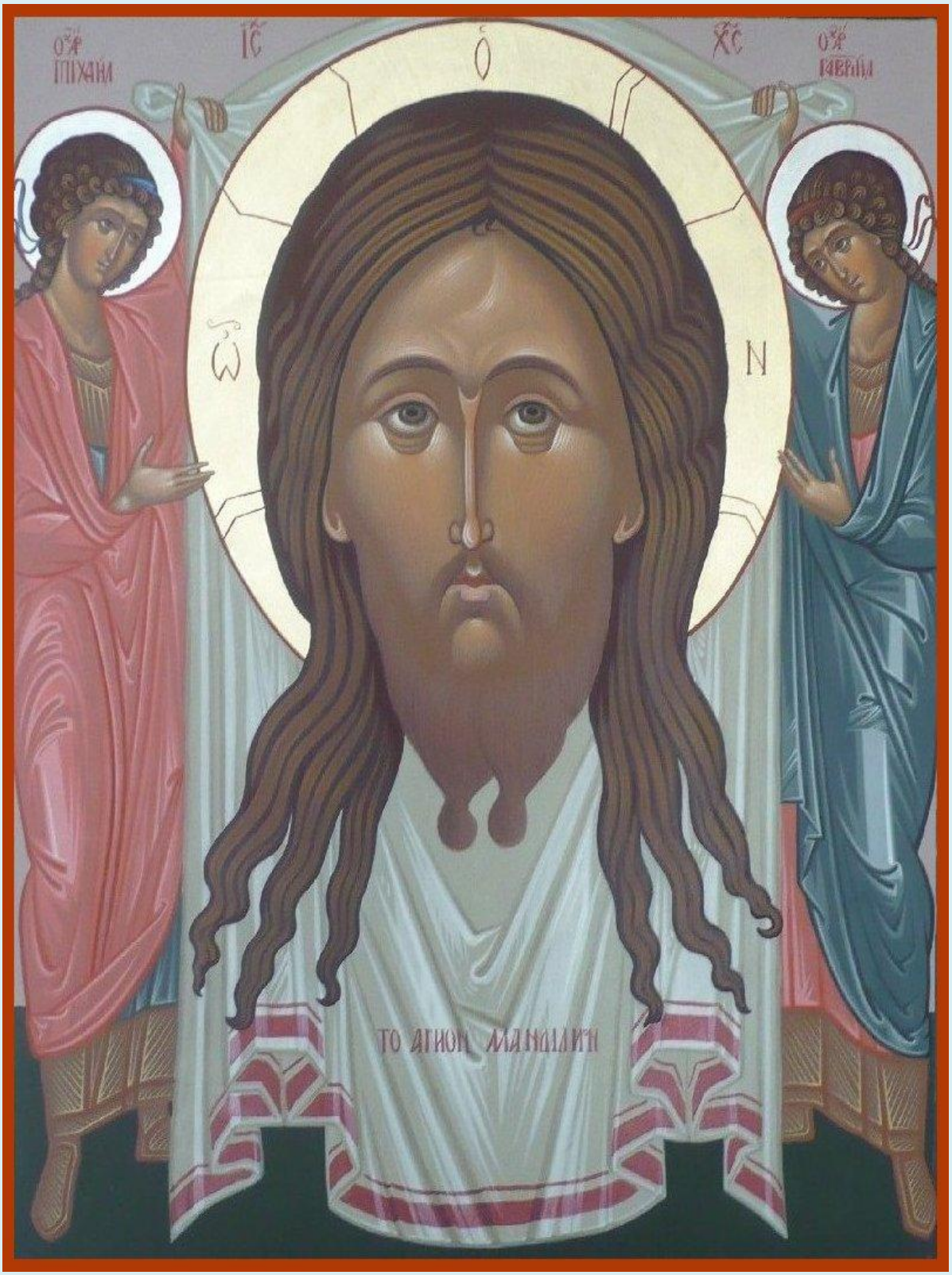

Doamne, Mântuitorul nostru, vino şi vindecă-ne durerile, cele sufleteşti şi trupeşti!